

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

N YT & ABD ARAÇ Y BESMSEL Ł EP

BIBER WINTERS

DOLLAR\$

DOLLAR SERIES

Dolarlar (Dolar Serisi #2)
Copyright © 2016 Pepper
Winters Published by Pepper
Winters

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Biber Kış
2016: pepperwinters@gmail.com
Kapak Tasarımı: Kellie tarafından Book Cover by Design'da
Düzenleme tarafından: Editing 4 Indies (Jenny Sims)

Dolar Tanıtım Yazısı

Pimlico yirmi birinci yaş gününden önce çalındı ve
satıldı.
Onu neredeyse öldüren bir efendiyle geçirdiği iki yıl sona
erdi.
Artık yeni bir efendisi var.
Her şeyi talep eden, her şeyi bekleyen ve zihnine nihai
erişim isteyen bir efendi.

Elder kendisinden olmayan kızı aldığıında sayısız kuralı
çiğnedi.
Kadın adamın kafasını karıştırır ve onu büyüler ama
büyülenmesi onu arzularından kurtaramayacaktır.

Onu tanımak istiyor.
Kadın unutmak istiyor.
Birlikte... mahvoldular.

Hayatta kararlılığın koşulların önüne geçtiği bir nokta vardır. İrade gücünün yapılması gerekene galip geldiği yer.

İki yıldır o noktada yaşıyordum.

Savaşlarımı sessizce yaptım. Tek kelime etmeden bir savaş bölgesinde yaşadım. Bunu bilinçli olarak yapmadım; yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu.

Aptalca hayatta kalma isteğim, ölmek istediğimde bile yaşamamı sağladı. Hiçbir şey yokken bile umut etmemi sağladı. Ve her gün ceza veriyordu, özellikle de ejderha dövmeli yabancı hapishaneme girdiğinde.

Daha da kötüleştirdi.

Çok, çok daha kötü.

Ama sonra geri geldi.

Beni çaldı.

Tam zamanında.

Rıhtıma varmak beni biraz rahatlattı.

Gergin olduğumdan değil.

Öldürmek beni korkutmuyordu. Kanayan, ölmek üzere olan bir kadını çalmak kalp atışlarımı hızlandırmıyordu. Daha kötülerini yaptım, daha kötülerini gördüm, daha kötülerini yaşadım.

Benim dünyamda sıradan bir gündü.

Ancak Girit şehir merkezindeki son birkaç kilometre boyunca Pimlico ya acıdan ya şoktan ya da kan kaybından tekrar bayılmıştı.

Büyük ihtimalle üçü de.

Sıkı çalışmamın boşa gitmesini istemedim. Onu istiyordum. Bana ne yapacağına ve katlanacağım saatlerce mücadeleye aldırmadan onu şimdilik elimde tutmak istiyordum.

Onu gördüğüm an, seçtiğim yolun bu olduğunu anlamıştım. Benim gibi bir adam için kaçınılmazdı.

Gücü, çürükleri... onunla ilgili her şey bunun sona ermesi için çığlık atıyordu, ama yine de umuda tutunuyordu. Bu kör inanç, affetme toleransı ve kazanabileceğine dair aptalca inancı içimdeki saplantılara yapıştı ve beni umursattı.

Umursamak istemiyordum. Artık kimseyi. Çok acı veriyordu. Ama Pimlico... ona boktan bir hayat verilmişti ve her nasılsa hâlâ bir şekilde, bir şekilde özgür olacağı beklentisiyle parlıyordu.

Ücretsiz.

Alay ettim.

Onu özgür bırakmak için değil, elimde tutmak için çalmıştım.

Kanı ve sessizliği beni bakışlarındaki o yersiz umuda cevap vermeye zorladı ama sadece onu hayatta tutabileceğimi ve hala birine aitken bile daha iyi bir yaşam sunabileceğimi kanıtlamak için.

Ben.

O artık bana ait.

Bu da varlığımı bir ton karmaşıklaştırdı.

Büyük iskeleye doğru ilerleyerek, arabayı Selix'e bıraktım (aşağıdaki ambarda kendine ait bir yeri vardı) ve değeri iki yüz milyon doları aşan lüks yata adım attım. Böyle bir geminin pahalı parıltısı ve dokunulmaz gücü dikkatimi kollarımdaki hayalet kadar çekmedi.

Kanı ceketimi ıslattı, beni kıpkırmızı bir şiddete boğdu, arma taze beyaz halatlarla parıldarken ve ahşap korkuluklar denizcilik hızıyla ışıldarken bile.

Pimlico uyandı, turkuaz denize ve denize açılmak için güvertede uçuşan beyaz giysili personelin ani telaşına göz kırptı. Önceleri üniformalarını ve evimi ne kadar şık gösterdiklerini severdim. Şimdi ise beyaz olan her şeyden nefret ediyordum. Yalanlar, günahlar ve suistimallerin hepsi akromatik damakta saklıydı. Alrik ve onun renk tercihi, kıyafet kurallarını mümkün olan en kısa sürede değiştirmemi sağlamıştı.

Pimlico tekrar baygın bir şekilde yere yığıldı, ağzındaki kanama hiç durmadı.

Onu anakaradaki bir hastaneye götürmek bir seçenek değildi. Girit'teki tüm doktorlar kasaptı. Karada yaşamamamın bir sebebi vardı. Kibirli pisliklerden ve fikirlerinin etrafındakiler için önemli olduğuna inanan beyin özürlü moronlardan nefret ediyordum.

Onun yerine, denizi evim olarak kabul ettim.

Son dört yıldır her gün onun dalgalarında yaşadım ve karnında yüzdüm. Dünyadayken bile ayaklarım okyanusun akıntısıyla sallanıyordu. Yumuşak dalgalara geri dönmek, kendimi neye mahkûm ettiğime dair artan endişelerimi yok etti ve beş gün önce karaya çıktığımdan beri ilk kez tam anlamıyla nefes almamı sağladı.

Beş gün çok uzun bir süreydi.

Buradan uzakta olmaya ihtiyacım vardı. Boş ufuklara ve yalnız genişliklere ihtiyacım vardı.

Bana doğru bakıp arkamda yakut damlacıkları bırakan kıza iki kez bakan personeli görmezden gelerek birinci kata girdim ve asansörün gümüş düğmesine bastım.

Sanki böyle bir görevi bekliyormuş gibi genişçe esnedi ve sessizce kapandı, dokuzuncu düğmeye dokunduğum anda alçaldı.

Dört duvardaki aynalar yansımamı geri yansıtıyor, hayatta kalınabilir koşulların sınırlarını aşmış bir adamı gösteriyordu. Şimdiden içimdeki pençeleşme başlamıştı. Bunun karşılığında ondan ne bekleyeceğime dair tekrarlayan düşünceler. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı mahvetmişim.

Bana ödeyebileceğinden çok daha fazlasını borçlu.

Asansör yavaşlayıp kapılar açıldığında Michaels

Ben.

"Selix önceden aradı, ameliyata hazırlanmamı söyledi.

Bana ver.

haber." Kucağımdaki çalıntı köleye bir göz attı. Kandan ürkmedi ya da bana suçlayıcı bir şekilde bakmadı. Çünkü beni tanıyordu. Hak edenlere şiddet uyguladığımı ama hak etmeyenleri de engellemek için elimden geleni yaptığımı biliyordu.

Selix, Pimlico'nun gelişini kolaylaştırarak aldığı yüksek maaşın buna değdiğini bir kez daha kanıtlamıştı. "Dili kısmen kopmuş."

"Ama tam olarak değil?" Michaels gözlerini kısarak nazik bir parmakla çenesini yukarı kaldırdı. "Bu uygulanabilir."

Saçma sapan tavırları takdir ediliyordu. İngiliz doktoru Hindistan'daki izindeyken bulup getirmiştım. Alanının en iyilerinden biriydi ve alanı çoğu ameliyatı ve diğer karmaşık bakımları içeriyordu. Ona güveniyordum - özellikle de iki yıl önce kendi kibrim yüzünden neredeyse ölüyordum, benim için yaptıklarından sonra.

Baygın kıza daha sıkı sarıldım. "Ciddi kan kaybı. Birden fazla yara var; bazıları eski, bazıları yeni. Yıllardır doktor gördüğünden şüpheliyim."

Michaels başını salladı. "Tamam. Ameliyat için her şey hazır. Tam bir değerlendirme yapmadan önce diline odaklanacağım." Parmaklarını şıklatan iki hemşire bir sedyeyi öne doğru yuvarladı ve ben Pimlico'yu ameliyathane için hazır olan yeşil malzemenin üzerine yerleştirene kadar bekledi.

Onu taşımaktan kollarım ağrıyordu ama başka bir nedenden dolayı da ağrıyordu. Bu kadar acı çekmesi hoşuma gitmiyordu.

Lanet olsun, kafanı topla.

Eğer sempati ve korumacılığın bu kadar çabuk onu sahiplenmeye dönüşmesine izin verseydim, bir hafta bile dayanamazdım.

"Onu tamir etmen ne kadar sürer?"

Michaels kaşlarını çattı, kızıl saçları ve beyaz teni Anglo-Sakson kökenli olduğunu gösteriyordu. "Yapılması gerekenleri değerlendirmeden bir şey söylemek zor. Birkaç saat sonra tekrar gelin, size haber veririm."

Sabırsızlık hırladı, ama onunla savaştım. Ölümü durdurmak ve onu benim dünyamda tutmak için birkaç saat mi? Ödenecek küçük bir bedeldi.

Başımı sallayarak steril ilaç güvertesinden ayrıldım ve temiz havaya çıktım. Bu asla bozmadığım bir ritüeldi. Limandan ayrılırken pruvada olmalıydım.

Meşe, kiraz ve tik ağacından yapılmış tertemiz güvertede yürürken ellerim Pim'in kanıyla kayganlaşmıştı. Aklım yapmam gereken şeylerle dolup taşıyordu. Kendi kişisel cehennemimde geriye doğru kaymamak için önlem alma dürtüsü beni korkutuyordu.

Artık Pimlico benimdi, arzularımı görmezden gelemezdim. Yakınımdaydı. Benim tekнемdeydi. Ona istediğim zaman ulaşabileceğimi ne kadar çabuk kabullenirsem ve ikimizi de mahvetmemek için kurallar koyarsam o kadar iyiydi.

Kanının parmaklarımı kirletmesine aldırmadan, yataın ön tarafında dururken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Aşağıda motorlar homurdanıyor, pervaneler gelgiti suşıye çeviriyor, büyük canavarı yavaşça harekete geçiriyordu.

Omzumun üzerinden, kaptanımın ve ekibinin gemimi ustalıkla idare ettiğı köprüüstüne baktım. Böylesine büyük bir gemiyle limandan ayrılmak asla kolay değildi ve Phantom demir attığı yerden uzaklaşıp yavaşça açılarak açık denizlere doğru yol alırken kalbim küt küt atıyordu.

Dumanlı havanın yerini tuzlu hava alırken ve hareketli bir dünyanın kayası, karayla çevrili sıradanlığı silerken, gözlerimi kapattım ve kendimi rahatlamaya zorladım.

Phantom uçtukça Pim'in kanının yapışkanlığı tenimde kuruyordu. Okyanusa atlayıp etime yapışan kanı temizlemek için tüm servetimi feda edebilirdim. Ancak sabırlı olmak zorundaydım.

Çok çok uzaklara gittiğimizde dileğim gerçekleşecekti. Şimdilik Girit'e veda ettiğim için mutluydum.

Düşüncelerim tırmandığım toprağı, sırtımdan attığım çamura ve hayatta kalmak için dünyama davet ettiğim pisliğe döndü.

Birkaç yıl önce ara sokaklara sığınmış, değer verdiğim tek kişiyi korumak için bıçak kullanmışım. Şimdi, ipek güverteleri, dikişsiz pencereleri ve kurşun şeklindeki gövdesiyle milyonlarca dolar değerindeki prestijin üzerinde dururken, beni beş parasızlıktan prene dönüşürken izleyen alaycı güneşe bakıyordum.

Bugüne kadar, bunun gerçekleşmesi için dönüştüğüm adamı kabullenmişim. Olduğum adamdan memnundum.

Ancak Pimlico vicdanımı terk etmeyi reddetti; zorluk, açlık ve çaresizlik anılarıyla beni rahatsız etti.

Beni hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlamaya zorladı çünkü o da benim gibi acı çekmişti. Onun hapishanesi bir canavarın olduğu bir evdi. Benim hapishanemde ise çetelerle dolu sokaklar vardı.

Benzerliklerimiz burada sona erdi.

Ölüm için şeytana yalvaran ve kaçamadığı bir dünyada yarım bir hayat yaşayan onun aksine, ben hile yaptım, çaldım ve yoksulluktan dokunulmazlığa bir köprü kurdum.

Onun gibi ben de bana haksızlık edenleri öldürmüştüm. Bunun için onunla gurur duyuyordum.

Hiç pişmanlık duymadan tetiği çektiğinde beni şaşırtmış ve etkilemişti.

Çok güçlüydü.

Bu gücün ne kadar derine indiğini görmek istedim.

Karanın tamamen yok olması biraz zaman alacaktı ama Pimlico uyandığında artık karaya ait olmayacaktı.

Alrik'e, pisliklere ya da ölüme değil. Hayır.

Uyandığında, bana ve denize ait olacaktı.

Yeni hapishanesi su, yeni gardiyanı da ben olunca kaçış yoktu.

Sana yapmak üzere olduğum şey için üzgünüm, Pim. Ama artık benimsin.

İLK DÜŞÜNCEM su, içme ve susuzluktu.

İkinci düşüncem acıydı. Acı.

Acı.

Ellerim ağzımı kucaklamak için havalandı. Katledilmiş dilimi kucaklamak istedim. Ama biri bileğimi tuttu ve beni zapt etti.

"Ah, dokunmak yok. Yıkanmamış parmaklar da dahil olmak üzere tüm yabancı maddeleri yaradan uzak tutmanız gerekiyor."

Gözlerimi kırıştıtararak kızıl saçlı bir adama odaklandığımda gözlerim açıldı. Gözleri uzun zamandır gördüğüm günah ya da şeytani hastalık barındırmayan ilk gözlerdi. Yakışıklı yüzü normaldi. O normaldi. Bir dev ya da trol değildi.

O Bay Prest
değil. Neredeyim
ben?

Bakışlarım doktor önlüğünde bir isim etiketi aradı.

Hiçbir şey.

Boynunda bir stetoskop ya da göğüs cebinden görünen bir termometre bile yoktu. Klinik üniformasını bozan tek şey, göğsünün hemen üzerinde korkunç bir kan lekesiydi.

Bakışlarımı takip etti. "Evet, ben anestezi uygulayamadan ameliyat masasına kustunuz." Kaşlarını çattı. "Şu ana kadar olanları hatırlıyor musun?"

Bekle, Bay Prest beni hastaneye mi bıraktı?

Özgür müyüm?

Kalbim kutlama için amigo kıyafetiyle zıpladı.

Bileğimi tutarak nabzımı saydı, uzun zamandır alıştığım çürüklere ya da ip bileziklere bakmadı. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca kendini biraz halsiz hissedeceksin ama ağrını morfinle kontrol altında tutacağım. Herhangi bir rahatsızlık hissedersen bana haber ver, yardımcı olmak için elimden geleni yaparım."

Rahatsızlık mı?

Elimin arkasındaki seruma verdiği ilaçların acıyı dindirdiğini mi düşünüyordu?

Belli ki daha önce hiç kısmen kopmuş bir dili olmamış.

Bu his herhangi bir çizme ya da yumruktan daha kötüydü. Uğradığım tüm tacizlerden daha garipti. Kas şişmiş ve kalındı ve bir dilin hissetmesi gerekenden çok farklıydı.

Burnumdan nefes alarak hasarlı şeye hareket etmesini söyledim. Dikişlerin keskin düğümlerinden gelen basınç bana sertçe çarptığında acı içinde irkildim.

Ağızımda işe yaramaz bir yumru olmaktan öteye geçebilecek mi? Sonuçta ben gerçek bir dilsiz miyim?

Sessizlik uzadıkça rahatsız bir şekilde kıpırdanarak izlemeye devam etti. Bir kez daha sessizlik üzerindeki gücüm galip geldi. Duraksamada bir sığınak buldum; sonsuza dek onun huzurunda yaşayabilirdim.

Bana karşı sessiz kalan tek kişi Mr. Prest.

Ve o burada değil.

Nabzımın neden beklentiyle hızlandığını ve sonra bir hayal kırıklığıyla yavaşladığını bilmiyordum.

Neden burada değil?

Doktor boğazını temizledi. "Benim adım Andrew Michaels. Geminin cerrahıyım. Küçük bir gemiyi denetliyorum.

Phantom'daki sağlık ekibi."

Gemide mi? Yani hastanede değil miyim? Özgür değil miyim?

Tutsaklığım hakkında endişelenmek yerine, daha önce ortaya çıkan isme odaklandım.

Phantom nedir?

Salyalarımı tutması için çenemin altına sıkıştırılmış yastığı ve ağızımdaki korkunç, sabit zonklamayı görmezden gelerek gözlerine daha sert baktım.

Daha fazla bilgi için sessiz kalma isteğimi fark etmeyen Michaels, iyileşme yatağımın etrafından dolaştı ve serumun yanında sağımda duran çekmeceyi açtı.

Eli içeride kayboldu ve üzerinde dumanlı bir hayalet deseni olan bir kâğıt parçasını çekip çıkardı. Parmakları tekrar kayboldu; bir hışırtı duyuldu ve ardından bir kalem ortaya çıktı. Her ikisini de tutarak bana döndü ve beceriksizce elime tutuşturmaya çalıştı.

Hareket etmedim.

Bedenim acı çektiği ve uğradığı kötü muamele için ağladığı için değil, elimi uzattığı anda beni incitmeyecek bir hediye için nasıl kabul edeceğimi gerçekten hatırlamadığım için.

"Bu konuşabilmeniz için. Eminim sorularınız vardır." Not defteri ve kalemi bana tekrar uzatmaya çalıştı.

Dişlerimi sıktım, şişmiş dilimi güçlendirdim. Bu his yabancıydı ve çok ama çok yanıltıcı. Eski kanın metalik tadını yutarken dikişlerin gıdıklaması damağımı kaşındırdı.

Ürperdim.

Sakinleştirici mesafenin hemen dışında bir panik atak dalgası... çatallı şimşekler ve fırtınalarla büyüyen bir fırtına.

Ruhum klostrofobik bir hal aldı, sanki bu eski cesetten kurtulup daha yeni, daha az kırık dökük bir ceset bulabilirmiş gibi. Kendimi kirli, kullanılmış ve işe yaramaz hissediyordum ve bunun nedeni sadece uzun zamandır duş almamış olmam değildi. Efendi A ölmüş olsa da son birkaç yıl bana yapışmıştı.

Bu anı beni sarstı.

O öldü.

Onu ben

öldürdüm.

Hızla oluşan panik atak durakladı ve sonunda kazandığının bilgisiyle çalkalandı. Ondan kurtulmak için ölmem gerekmiyordu.

O öldü.

Tetiğin ağır sıkılışını ve kırmızının sıçrayışını hatırladıkça tüylerim diken diken oldu. Bana bunu yapan adamı öldürebilecek kadar güçlüysem, cesur kalabilecek ve bu yeni geleceğin ne anlama geldiğini anlayabilecek kadar da güçlüydüm.

Bekle...

A yeni bellek yerini aldı ve Okyanus, tekne ve o hakkında bir şeyler. Bay Prest.

Bu soruya cevap oldu.

Özgür değildim. Hâlâ hayatımı avucunun içinde tutan adamın gözetimindeydim.

Elder Prest pek çok şeydi ama benimle ilgilenmiş, bana tıbbi destek vermiş ve beni seks ya da çığlık beklemeyen normal bir insanın bakımına bırakmıştı.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bulduğum yerde olduğum için şanslıyım.

Eğer bunun için ödemem gereken bedel yarı kesik bir dilse, tamam.

Uzanıp not defteri ve kalemi aldım. Parmaklarımı uzun zamandır izin verilen ilk sıradan şeylerin etrafında kıvrırırken elimin arkasındaki iğne battı.

Vuruş ya da yumruk yoktu. Gülme ya da tehdit yoktu. Sadece nazik bir gülümseme ve cesaretlendirici bir baş sallama.

Hoş papirüs dokunuşumu doldurduğu anda, Hiç Kimse'ye yazmak için dayanılmaz bir istek duydum. Neler olduğunu ve gelecekteki notlarımın neden tuvalet kâğıdı değil de kâğıt üzerinde olacağını açıklamak için.

Diğer mektuplarım hala onda.

Gözlerim, penceresiz ve yapay ışığın duvarlara vurduğu küçük, sıradan odanın içinde uçuşarak

işıldayan ampuller yerine gündüz gibi görünmesini sağlar.
Bay Prest çalıntı hikayelerimin olduğu ceketini nereye koymuştu?

Elder.

Ona Elder demeni söyledi.

Ama neden?

Efendi A'nın ilk ismini kullanmaması konusunda çok kararlıydı, ancak bana istediğim gibi kullanmam için açık çek vermişti.

Anlamadım.

"Nasıl yazılacağını biliyorsun, değil mi?" Andrew Michaels boğazını temizledi. "Yaralarına bakılırsa uzun süre kötü muamele görmüşsün. Sana okumayı öğretene oldu mu? Kalem kullanmayı?" Başını kapıya doğru eğdi. "İstersen yardım etmesi için bir kadın bulabilirim. Etrafta bir erkek istemeyebileceğinizi düşündüm."

Parmaklarım kağıt ve kalem hediye okşarken onun gevezelik etmesine izin verdim.

"Senin üzerinde çalışan cerrah bendim. Dilinizin doğru şekilde yeniden konumlandırılmasını ve iç ve dış dikişlerle dikilmesini sağladım - endişelenmeyin, bir hafta kadar sonra kendiliğinden çözülürler."

Bir hafta mı?

Bu yeterince uzun değildi, değil mi?

"Dil, vücudumuzun en hızlı iyileşen kısmıdır. Çok yakında tam hareket kabiliyetine kavuşacaksınız. Ağrı ve şişlik her geçen gün azalacaktır. Ancak, tat alma duyularınızı ve ısı duyarlılığınızı tam olarak kullanacağınızı garanti edemem. Korkarım bu benim uzmanlık alanımın dışında."

Zihnim bilgi ve sorularla dolup taşı.

Konuşabilecek miyim?

İyileştiğimde eve gitmeme izin verilecek mi?

"Ayrıca sen baygınken diğer yaralarla da ilgilenilmesini sağladım." Plastik alçılı ve bandajlı elimi ve her nefes alışımda göğüs kafesimi sıkı bir başka bandajı işaret etti. "Birkaç kaburga kemiğinizde ağır çürükler vardı ve belli ki

Elindeki kemikler kırılmış." Gülümsemesi nazik ama otorite doluydu - tıpkı geçmişimdeki diğer doktorlar gibi. "Seninle ilgilenmek için elimden geleni yaptım ama yeminim var, başka hiçbir yerine dokunmadım."

Eğer ben uyanık olmadığım için farkına bile varamadığım bir anda, bir adamın bana uygunsuz bir ilgi gösterilmediğinden emin olmak için elinden geleni yapmasına bu kadar şaşımamış olsaydım, gülümseyebilirdim.

İlk kez isteyerek uzanmış ve minnettarlıkla kolunu okşamış olabilirim.

Ama tüm bu ilgi - nazik, iyileştirici ilgi - beni tedirgin ediyordu. Beni kanlı bir şekilde döverek bu nezaketin bedelini ödetecek altta yatan cehennem zebanisini aramayı bırakamıyordum.

Bakışlarımı indirdim. Yalnızlık istiyordum, böylece bedenimi inceleyebilir ve son birkaç saatin kayıp parçalarını bir araya getirebilirdim.

Arabasında bana sıkıca sarılırken tek düşünebildiğim Elder'dı. Kan ya da benim için bir suç işlemiş olması umurunda değildi. Bana sadece adını kullanmam için izin vermiş ve sonra da beni buraya bırakmıştı.

Karşılığında ne bekliyor?

Hiçbir şey bedava değildi ve bana hayat vermek için öldürmek en büyük borçtu.

Defteri açıp kalemin ucunu göstermek için tıkladığımda Dr. Michaels başka tarafa bakmadı. Beynim cevaplanmamış sorular ve korkularla ağrıyordu. Hiç Kimse bu tür endişelerim için çıkış noktamdı. Başvurabileceğim tek kişi.

Parmaklarım yazmak için kaşınıyordu; olabildiğince hızlı karalamak ve özgürlük, yemek ve annemin beni bulması ve arkadaşlarımla beni hayata geri döndürmesi gibi fantastik şeyler talep etmek için. Ama tek yapabildiğim, bozulmamış çizgili kâğıdı okşamak ve gözlerimden yaşlar yavaşça dökülürken sessizce koklamaktı.

Ağlamak istememiştim - gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı izin verilmeden süzülene kadar sıvı oluştuğunu bile fark etmemiştim. Damlacıkları durduramadım, tıpkı gözyaşlarımı durduramadığım gibi.

Dilimin zonklaması ya da o sadist piçin ellerinde katlandığım şeylerin sarsıcı anıları.

Doktoru unuttuğum ve kendi içime döndüğüm uzun dakikalar geçti. Sessizlik ona fazla gelmeye başlamıştı; tekrar boğazını temizledi. "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım. Çok şey yaşadığınıza hiç şüphem yok."

Sesini alçalttı. "Her ne olduysa artık bitti. Anıların seni rahatsız etmesine izin verme, tamam mı? Güvendesin."

Elimi okşayarak yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Phantom'da olduğunuz sürece Bay Prest sizinle ilgilenecektir."

"Efendim, kız uyandı."

Başımı dizüstü bilgisayarımın parlayan ekranından kaldırdım. Selix uzun saçlarını düzgünce bağlamış, yeni bir takım elbiseyle eşğin üzerinde duruyordu. İster denizde ofis işi yaptığı sıradan bir gün olsun, ister arka koltuğunda ölmek üzere olan bir kızla şehri arşınıyor olsun, görünüşü değişmiyordu. Hiç değişmemişti; sokaklardaki günlerimizde bile aynıydı. Belki takım elbise giymiyordu ama hesapçı zekası ve kesilmemiş saçlarıyla aynıydı.

Bunun için ona saygı duydum.

Keşke ben de onun gibi sakin olsaydım. İçim karmakarışık. O hayvanları tekrar tekrar parçalara ayırmak, sonra da bunun bedeli olarak Pim'i benimle konuşmaya zorlamak için öfkeden deliye dönmüştüm.

Bunu hak ettim, lanet olsun.

Artık benim bölgemde olduğu için sessizlik işe yaramayacaktı. Yaramazdı. Onu sahiplendim. İsteklerim daha da güçlenecek ve görmezden gelinmesi zorlaşacaktı; sadece sesi geçici bir rahatlama sağlayacaktı.

Sandalyeme uzanarak tüm dikkatimi Selix'e verdim. Limandan ayrıldığımızdan beri uydu internetini kullanarak polis tarayıcılarını ve suç ağını Alrik'in evindeki kan banyosuyla ilgili herhangi bir ipucu olup olmadığını kontrol ediyordum.

Olaydan altı saat sonra bile hiçbir şeyin rapor edilmemiş olması beni rahatsız etti; ve üçüncü kişinin

İlk gece yemekte olan arkadaşı da öldürülmemiştir.

Hâlâ dışarıdaydı.

Tecavüz ediyor ve incitiyor - dünyayı kirletiyor.

Eninde sonunda onu bulacak ve ızdırabına son verecektim ama şimdilik dikkatimi vermem gereken daha acil şeyler vardı.

"Michaels dilini kurtarabildi mi?" Sesim cızırtılı graniti andırıyordu. Saatlerdir konuşmamıştım ve uykusuzluğun etkileri beni sertleştirmişti.

"Sanırım raporu size kendisi vermek istedi." Selix kenarda durarak gemideki doktoru ofisime buyur etti. Michaels görüldüğü anda Selix başıyla onayladı ve kapıyı sessizce kapatarak gözden kayboldu.

"Eve döndüğünüze göre rahatlamışsınızdır umarım?" Michaels öne çıktı.

"Karadaki sefaletten iyidir." Ziyaretinin gerçek sebebine atladım; çene çalmak için vaktim yoktu. "Ee? Bana kızın durumunu söyle." Dizüstü bilgisayarı kapattım ve yasadışı cevaplara ulaşmak için kullandığım yazılımı sakladım. Çalışanlarıma güvenirdim ama benim hakkımda maaşlarını ödemediğimden ve karşılığında örnek bir hizmet beklediğimden daha fazlasını bilmelerine gerek yoktu.

Michaels ellerini yeni siyah gömleğinin ve pantolonunun üzerinde kavuşturdu. Pimlico'yla uğraştıktan sonra değişmiş olmalıydı. "Uyanık ve akli başında. Belli ki konuşamıyor ama isterse iletişim kurabilmesi için ona bir not defteri ve kalem verdim."

"Peki ya o?" "Ne yaptı?"

Ne düşündü? Uçtu mu? "İletişim mi?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ah, hayır. Öyle değil. Makaleyi kabul etti ama henüz bir şey yazmadı." Öksürdü. "Onu nerede bulduğunu bilmiyorum ama vücudunun maruz kaldığı kötü muamele onu oldukça yaşlandırmış. Onun

Omurgası yirmili yaşlarının başındaki bir kıza değil, kırk yaşındaki birine ait. Dişlerinin bakıma ihtiyacı var ve bazı çürükler sadece yüzeysel renk bozulmasına değil, iç hasara da yol açmış."

"Yaşayacak mı?"

"Bunu söylemek zor. Bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Yardım alacak, besleyici yiyecekler ve ilaçlar alacak ama asla rahatsızlık duymadan ağır sporlar ya da yorucu egzersizler yapamayacak. Yaralanmaları nedeniyle büyük olasılıkla erken başlangıçlı artrite maruz kalacak; herhangi bir sertleşme ve kemik ısınması belirtisi için izlenmesi gerekecek."

Sikeyim.

Sadece özgürlüğü ve mutluluğu çalınmakla kalmamış, aynı zamanda uzun vadeli zarar da görmüştü. Yeterince ödeme yapmamış mıydı?

Kahretsin, hayat adil değil.

"Ve bu en kötü şey değil," diye ekledi Michaels.

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... esaret altına alındığında kaç yaşındaydı?" Konuşmasının bitmediğini belirtmek için bir elini kaldırdı. "Haklı olduğumu doğrulamanıza ya da reddetmenize gerek yok. Onun bir köle olduğunu bilecek kadar çok vaka gördüm."

Nefesim kesildi. Michaels'ı en iyisi olduğu için işe almıştım. Ama en iyi olması zeki olduğu anlamına geliyordu. Ve kendi iyiliği için fazla zekiydi.

"Bu seni ilgilendirmez." Kollarımı kavuşturdum. "Boş ver gitsin."

"Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama bunu kendi işiniz haline getirdiğinizin de farkındayım. Geçmişini, ailesini bilmeniz akıllıca olur- hatta onu en yakın polis merkezine bıraksanız daha iyi olur."

Selix bile bu kadar küstahça önerilerde bulunmaya cesaret edemezdi.

Ellerim yumruk oldu. "Az önce de söylediğim gibi, bırak gitsin. O seni ilgilendirmez."

"Yanlış. O beni ilgilendirir. En azından sağlığı." Yüzü merakla karardı. "Hakkında bir şey biliyor musun?"

O mu? Not defterine bakışı bana okuma yazma bilmediğini düşündürüyor. Açlıktan ölmek üzere olan, hayata dair hiçbir aleti olmayan, geleceği olmayan kırık bir şey."

Görüşüm kıpkırmızı oldu. "O kırık değil." "Ben aynı fikirde değilim. Birkaç kemiği var-"

"Kemikler onu kırık yapmaz."

"Evet, ama..."

"Ve okuma yazma bilmiyor."

Michaels durakladı. "Nereden biliyorsun?"

Çünkü onun mektuplarını okudum, sırlarını öğrendim.

"Tekrar ediyorum, bana kendimi tekrar ettiriyorsun, bu seni hiç ilgilendirmez."

Öfkem onu korkutmuyordu. Yıllardır benim için çalışıyordu ve ne kadar zorlayacağını biliyordu. Ukala piç.

Devam etti. "Tamam, en azından hazır olduğunda konuşabileceğini -ya da en azından yazabileceğini- biliyoruz. Ancak, bence en iyisi-"

Hırıltımı yuttum. "Eğer ne?"

İçini çekti, öfkem arttıkça biraz sinirlendi. "Eğer onu bir sonraki limana bırakırsak ve onunla işimiz biterse, dediğim gibi, onu bir polis dükkanına bırak. Vücudu iyileşebilir, elbette. Mümkün olduğunca sağlıklı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım, ama iyileşmiş olsa bile hala zihni söz konusu."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Sabrım azaldı. En yeni Hayalet misafirimi ziyaret etmeden önce yapmam gereken çok şey vardı ve Michaels, Pim hakkında bilmediği şeyler varsayarak beni kızdırıyordu.

Sen de onu tanıımıyorsun.

Evet, ama en azından planlamıştım. Henüz çözemediğim nedenlerden dolayı ona borçluydum. Akli dengesi yerinde değil diye onu denize atmaya niyetim yoktu.

Kahretsin, hepimizin akli dengesi bir dereceye kadar yerinde değildi. İkiyüzlü davranıp aksini inkar edemem.

Karşılaştığım en güçlü kadınlardan biriydi ve tek kelime bile etmemişti. Bu tür bir güç...

benim gibi erkeklere. Onu kırmak ve aynı ölçüde korumak istememe neden oldu. Omuzlarımdaki şeytan ve melek arasında bir savaş başlattı ve hangi parçamın kazanacağını sadece zaman gösterecekti.

Bakışlarım daraldı. "Onun akli hakkında tartışılacak bir şey yok."

"Ama konuşacak birine ihtiyacı var-"

"Eğer konuşursa."

Michaels sanki onun tıbbi uzmanlığına hakaret etmişim gibi doğruldu. "Onu tekrar diktim. Konuşabilecek. Mesele zihninin konuşma yeteneğine sahip olup olmaması, vücudu değil."

Bir elimi yüzümde gezdirerek sıkıca gülümsedim. "Ve bunun için minnettarım. Övgüye değer ilginiz için bir kez daha teşekkür ederim. Ancak, onun zihinsel iyileşmesiyle ilgilenmenize gerek yok."

"Bunu yapmaya niyetli misin?" Kollarını kavuşturdu.

Cüretkârlığı kanımı kaynattı. "Peki ya evet dersem?"

"Onu ve kendini başarısızlığa hazırladığını söyleyebilirim." Başını öne eğdi. "Alınmayın tabii ki."

Özür dileyen duruşuna ters ters baktım. "Biraz alındı ama seni kovacak kadar değil."

Bir gülümsemeyi paylaştık.

Gerginlik dağıldı.

"Sana ona nasıl bakacağını söylemeyeceğim. Bu benim işim değil - bana sürekli hatırlattığın gibi - ama seni tanıyorum. Neyle mücadele ettiğinizi ve bununla başa çıkmak için ne yaptığımızı biliyorum. Bu kız..." Duymak istemesem de kendini dürüstçe konuşmaya zorlamadan önce durakladı. "Bu kız zarar görmüş. Ve haklı olarak öyle. Bir ömür boyu süren istismarı düzeltmek için hangi numarayı kullanabileceğini düşünüyorsun? Seni uyarıyorum... Kolay olmayacak. İşe yaramayabilir. Ve eğer onun kırılğanlığı seni tekrar kötüleştirirse ondan kurtulmaya hazırlıklı olmalısın."

Ayağa kalktım.

Bu toplantı sona ermişti.

Michaels tıbbi nedenler dışında ona bir daha yaklaşmayacaktı. Başkalarının savunmasız olduğunu düşündüğüm kişilere yakın olmasına tahammül edemezdim. Özellikle de birini korumaya başladığımda. Onun rehabilitasyonunun benim yüküm olduğuna karar vererek Pimlico'yu çoktan mahkum etmiştim.

Hem mülkiyeti hem de yükümlülüğü bana aitti, bu da onun sağlığı ve refahının beni ilgilendirdiği, başkasını ilgilendirmediği anlamına geliyordu.

Hiç kimse.

Notlarının başlığı içimi sıktı. Her bir kağıt mendil masamda güvenle saklanmıştı. Yola çıktığımızdan beri geçen altı saat içinde her birini okumuştum.

İki yıllık düşünceler ve yakarışlar.

İki yıl boyunca yaptığım araştırmaları kırmak, onarmak ve nihayetinde ondan istediğimi elde etmek için kullanacaktım.

Notları beni onun sırlarına vakıf kıldı, sorma imkânım olmayan soruları iletti. Zihninin karmaşık restorasyonunda daha fazla komplikasyon.

"Teşekkür ederim Michaels. Endişelerinize rağmen uzmanlığınızı takdir ediyorum."

Ne zaman pes etmesi gerektiğini bilerek başını salladı. "Bir şey değil." Çıkışa doğru ilerlerken elini kapı kolunun üzerine koydu. "Çok şey atlattı. Söylediklerim ne olursa olsun, onu bulduğuna sevindim. Onu trajik bir durumdan kurtardınız ve size minnettar olacağından hiç şüphem yok."

Bir kez daha gülümseyip kapıyı arkasından kilitleyerek giderken, eğitimli yüz hatlarım sakinliğini korudu. Yalnız kaldığım an, gerçek düşüncelerimin yüzümü boyamasına izin verdim.

Hayal kırıklığı, beklenti... ama en çok da tiksinti. Pimlico'nun bana karşı hissedeceği minnettarlıktan değil. Ama Michaels'ın bunu yapmamam için beni teşvik etmesinden.

O haklı.

Onu iyileştirmeli ve gitmesine izin vermeliyim.

Onu çalındığı hayata geri vermeliyim.

Öte yandan, neyi yapıp neyi yapmamam gerektiği her zaman en büyük zaafım olmuştur.

Bir zihni tedavi edebilecek nitelikte değildim ve kendi arzularımın kabul edilebilir olanla çatışmasını engelleyemeyeceğimden de emindim.

Onu o cehennem çukurundan kurtardığım için şanslıydı.

Yine de onu çalan ben olduğum için şanslı değildi.

Pim artık Alrik'le birlikte trajik bir durumda değildi.

O da benimle birlikte.

SEVGİLİ KİMSE,

Seni saklayacak güvenli bir yerim olmadığı için bitirir bitirmez bunu yırtıp atacağım ama sana olanları anlatmak zorundaydım.

Size iyi haberi vermek zorundayım. En iyi haberi.

İki uzun yıl boyunca yazmayı umduğum haber. O öldü.

O öldü.

Tanrım, bu iki kelimeyi yazmanın verdiği heyecan ve zevkten asla bıkmayacağım.

O öldü.

Onlar öldü.

Her bir piç (Monty hariç) öldü. Efendi A'nın tetiğini çektim.

Benimle gurur duyuyor musun? Benim adıma mutlu musun?

Seninle konuşmaya devam etmek istiyorum ama beni daha ne kadar yalnız bırakacaklarını bilmiyorum. Yakalanmak istemiyorum. Önceki konuşmalarımızı çaldı ama artık çalmayacak.

Belki birkaç hafta içinde iyileştiğimde, itiraflarımı kâtip yerine size fısıldayabilirim.

Belki o zaman hayat normale döner.

Kapı açıldığında son notumu küçük parçalara ayırıp çekmeceye dağıtmayı henüz bitirmiştım.

açıldı. Aşırı kolalı beyaz çarşafı olan tek kişilik yataktan ve sistemime ilaç ve kim bilir daha neler veren damlalardan hiç kıpırdamamıştım.

Yine doktoru bekliyordum.

Tekrar doktor olmak istedim. Yeni geleceğimle yüzleşmeden önce kendi başı m a b i r a z daha zaman geçirmek istiyordum.

İstediğimi alamadım.

Uzun zamandır ilk kez huzur buldum.

sinsice odaya girdi.

Gözlerimiz buluştu.

Dünya bir kez daha dönmeyi bıraktı ve tersine döndü. Beyaz odamda üzerimde sahip olduğu güç hâlâ devam ediyordu; şimdi onun evinde ve otoritesi altındaydım, daha güçlü ve daha sarhoş ediciydi.

Elder birkaç metre ötede durdu, bakışları gözlerimden çatlamış ve acıyan dudaklarıma, oradan da birinin bana giydirdiği sarı geceliğin altındaki iskeletime kaydı.

Neşeli düğün çiçeği kumaşının karanlık varlığıma ışık getirmesi gerekiyordu, ancak sadece çirkin, çirkin çürüklerimin yeşil ve kahverengilerini güçlendirdi.

Özgür olmak istedim.

Ve eğer özgür olamıyorsam, o zaman çıplak olmak istedim. Normal gibi. Kıyafetlerin düşmanım olduğu ve güvenilmemesi gereken sınırlamalardan ya da maruz kaldığım zihin bulandırıcı koşullandırmalardan hoşlanmıyordum.

Sarı elbisemi çekiştirirken burnumu kırıştırmamak için elimden geleni yaptım. Ben limon içinde çocuksu görünürken o gece yarısı içinde seçkin görünüyordu. Eğer kıyafet giymek zorunda kalırsam, onun gibi siyah giymek için can atıyordum. Siyah renk değişimimi gizler ve bana çıplaklığın ve beyazın veremediği rafine bir güç verirdi.

Badem biçimli ve muhteşem siyah gözleri beni esir aldı. Vücudundan sıkıca dizginlenmiş bir güç ve kaynayan bir ölümcüllük yayılıyordu. Onun beni incelediği gibi ben de onu incelerken güçlü çenesi sıkılaştı.

Tüm erkeksi şiddetiyle dizlerinin üzerine çöküşünü, yüzümü kavrayışını ve sanki beni ona çeken şey onu da aynı güçle bana çekmiş gibi beni öpüşünü hatırlayarak dudaklarım karıncalandı.

Kollarını kavuştururken gözlerinin üzerine bir gölge düştü; kasları ve elleri tehlike ya da ölüm saçmaya hazırды. "Görüyorum ki burada da en az orada olduğun kadar inatçısın."

Gözlerim parladı; çenem soru sorarcasına dışarı çıktı.

Bu da ne demek oluyor?

"Çeneni bana doğru kaldırma, sessiz fare."

Babamın lakabını kullanma.

Bedenim şimdilik ona ait olsa bile Fare ismi ona ait değildi.

Kızgınlığımı fark etmedi.

İlerlerken grafit elbise ayakkabıları beyaz karo zemin üzerinde tıkırdadı. Koyu gri tişörtü ve solmuş kot pantolonu resmi ayakkabılarıyla uyuşmuyordu.

Gözlerim kaslı bacaklarına, sonra da harç çizgilerinin ve renginin Efendi A'ninkini biraz fazla andırdığı zemine kaydı. Bunun kişisel tercihten ziyade temizlikten kaynaklandığını biliyordum ama yine de midemi bulandırıyordu.

"Beyaz hakkında ben de senin gibi hissediyorum." Sesi, bedeninin benim üzerimdeki gücünü ödünç alarak kulaklarımdan kayıp gitti. "Bu iğrenç bir renk ve evimden kaldırılacak."

Kulak zarım üzerindeki ikna kabiliyetinden nefret ederek kendi içime kapandım.

Vücut dilimi kolayca okuyabildiğini sanıyor.

Sadece birkaç dakika önce gözlerinin içine bakıp yaptığı her şey için ona teşekkür etmek isterken, bu beni derinlere, çok derinlere saklanmak istememe neden oldu. Elini tutup binlerce minnettarlıkla sıkmak istedim.

"Dilin nasıl?"

Hâlâ sağlam olup olmadığını görmek için acı veren kası damağıma bastırma dürtüsü beni irkiltti. Son bir saattir tek başıma, ona dokunmamak, onu incelemek için mücadele ediyordum. Ömür boyu sakat kalmaya ne kadar yaklaştığımı görmek için bir ayna istedim.

"Anladığım kadarıyla rahatsız edici." Beni rahatsız ediyorsun.

Ondan gitmesini istememin bir yolu yoktu. Ama gitmesini istiyordum. Duygusal ya da zihinsel olarak ona, sorularına ya da benim için planladığı geleceğe hazır değildim.

Gidebilir misin? Kısa bir süreliğine?

Kabaliğımdan dolayı sertleştım ve sessizce ekledim, minnettarım. Gerçekten. Ama beni huzur içinde bırakırsanız da minnettar olurum.

Kıkırdadı, bu sefer mesajımı görmemişti. "En azından hâlâ bir dilin var."

Bu doğru.

Küstahlığına duyduğum kızgınlık biraz azaldı.

Dudaklarımı büzdüm, ağzımı açık tutmak için ameliyatta kullandıkları aletler yüzünden alttaki dudaklarım çatlayınca irkildim.

Yalnız kalmak için çığlık attığımda bile erkeklerin alanıma girmesine tahammül etmeye alışmışım - Elder'ın gitmeye niyeti olmadığını görmek iyi bir şeydi. Eğer buraya benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye, beni kendi zevki için sorgulamaya geldiyse, ben de aynısını yapardım. Kataloglar ve dikkat kesilirdim. Dudakları söylemek için açılmadan önce ne istediğini anlamaya çalışırdım.

Kollarını kendini beğenmiş bir şekilde kavuşturması beni kızdırdı. "Kullanmayı düşünüyor musun? Artık özgürsün?"

Özgür müyüm?

Yastıklarımın içinde daha da yükseldim.

Yani iyileşmeme izin verecek ve sonra beni Londra'ya, anneme, üniversiteye, kafelere ve özlediğim her şeyin sıradan normalliğine geri mi götüreceksin?

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Çenesinin keskinliği, gözlerinin derinliği ve son derece tehlikeli varlığı

beni korkuttu. Hesaplı ve muhteşem biriydi. Bulaşılmaması gereken bir adam. Asla saygısızlık edilmemesi gereken bir katil. "Yanlış söyledim. Artık ondan kurtuldun demek istedim." Üzerimde yükseliyor, gölgesi tenimin her santimini öpüyordu. "Genel anlamda özgür değilim. Bana borçlusun, Pimlico. Sana kahraman olmadığımı söylemiştim."

Evet, ama beni unutacağına dair verdiğin söze rağmen beni kurtardın.

Bu küçük de olsa bir ilerlemeydi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Yatağımın ucunda volta atıyor, bakışları sanki görünmeyen bir tehdidi izliyormuş gibi her şeye güvensiz bir şekilde bakıyordu.

Bilseydim, sana sormazdım.

Çalınmaya karşı bir kinim olduğu için değil (yine), zaten çok fazla şey yaptığı için.

Bana hayatımı geri vermişti. Daha ne isteyebilirdim ki?

Seni özgür bırakmak için tabii ki.

Bu her zaman benim nihai hedefim olmuştu. Şimdilik, olayların bu şekilde değişmesinden memnun olmalı ve onunla savaşmalı mıyım, ona boyun eğmeli miyim yoksa zamanımı bekleyip onu öldürmeli miyim diye düşünmeliydim.

Hangi yolu seçeceğimi bilmiyordum ama o haklıydı. Ona borçluydum. Ve ona zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçlu olmak istemiyordum.

Asıl planda olduğu gibi bitirebilirsin.

Son özgürlüğün çırpınışı üzerime çöktü. Elder Prest koşullarımı değiştirmiş olabilirdi ama o hâlâ hayatta kalmam gereken bir canavardı. Şimdi kendi canıma kıymak zayıflık mı sayılırdı yoksa onun canına kıymasını engellemek güçlü olmak mı?

Sonsuz uykunun fısıltısından vazgeçemeyecek kadar uzun süredir ölüm fikriyle var olmuştum. İntihar benim için hiçbir zaman omurgasız bir seçenek değil, son çırpınışımdı. Bundan vazgeçemezdim. Henüz değil.

"Yoruldu mu? Bir süredir denizdeyiz; neredeyse şafak sökecek." Gözleri keskin çakmaktaşına döndü. "Aç mısın?"

Soruları cevapsız kaldı.

Damla vücuduma ihtiyacı olan gıdayı verdi.

-Karın ağrılarını uzak tutmak. Acıkmış olsam bile nasıl yemek yiyecektim? Dilim hareket etmeyi reddediyordu ve Michaels ağzıma yabancı cisimler sokmamam konusunda beni uyarmıştı. Bu kurala şimdilik yiyeceklerin de dahil olduğuna şüphe yoktu.

Elder yatağımın ayak ucunda volta atmayı bıraktığında kalemi açıp kapatarak göz ucuyla baktım. "Sanırım Michaels açlık ve sıvı meselesini çoktan düşünmüştür." Çenesini ovuşturdu, parmakları bir günlük kirli sakalını kaşıyordu. Kararsızlık yakışıklı yüzünü kazımişti. "Bu durumda, uyumana izin vereceğim. Yarın büyük bir gün olacak ve benim de dinlenmem gerek."

Kapıya doğru yürürken gözlerini bana doğru dikti. "Rahatlamayı ve seninle ilgilenmeme izin vermeni öneririm. Enerjine ihtiyacın olacak."

Kalbim kan çekmeyi bıraktı, damarlarımı iglolarla doldurdu.

Ne demek
istiyorsun? Ne için
enerji?

Kaslarımdaki ani gerginlik, hafifçe farkına vardığım ama aniden umutsuzca rahatsız olduğum başka bir soruna işaret ediyordu.

Mesanem.

Oh, hayır.

Bakışlarım odanın içinde gezinerek bir banyo aradı.

Kateteriniz olabilir.

Kollarım çarşafı kaldırıp altını incelemek için irkildi. Yatakta işeme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu ama uzun zamandır bilincim yerinde değildi. On beş yaşındayken bademciklerimi aldırduğımda, ameliyat bir komplikasyonla sonuçlanmıştı. Yatar pozisyonundan kalkıp boğazımın arkasındaki yarayı bozmayayım diye beni gece boyunca sondayla tutmuşlardı.

Bu da öyle bir şey mi?

Nasıl söyleyebilirim ki?

İşeyebilir ve bunu pis bir şekilde öğrenebilirdim ya da yataktan zorlukla kalkabilir ve tesisleri bulana kadar damlayı bir şekilde idare edebilirdim.

Her iki seçenekte de kendimi utandırmadan önce Elder'ın gitmesini beklemek zorundaydım.

Gitmesini bekledim.

Ama gitmedi.

Çenesini kaldırarak omuzlarımdaki gerginliğe ve çarşafın üzerindeki ellerime baktı. Yavaşça kapıdan uzaklaşıp bana doğru döndü. "İyi misin?"

Başım sallanmadı; sorusuna cevap vermedim - bu küstahlık değildi, sadece hayat boyu kendimi koruma içgüdüsüydü.

Öfkeyle iç çekti. "Bana ipucu verebilirsin, Pimlico."

Bu konuda değil, yapamam.

Çok utanç vericiydi.

Git.

Michaels dönerse, yardım etmesi için bir kadın hemşire talep edecektim ya da kendim idare edecektim. Kendimi yataktan kalkacak kadar güçlü hissediyordum. Ameliyattan dolayı halsiz olacaktım ama idare edecektim.

Her zaman yaptığım gibi.

Çenemi gererek kapıya baktım.

Ona en içten teşekkürlerimi borçluydum ve bunu alacaktı. Ona geri ödeyecektim. Bir yolunu bulacaktım (bu yol bana iğrenç gelse bile) ama şimdi değil.

Elder homurdandı. "Lanet olsun, bana karşı sessiz olmak zorunda değilsin."

Unuttuysanız diye söylüyorum, dilim çalışmıyor.

Düşüncelerimi takip eden karanlık bir gülümseme bir kez daha dudaklarını büktü. "Dilinin şimdilik konuşmanı engellediğini biliyorum ama vücudun zarar görmemiş."

Gözlerim çirkin morluklara ve yara izlerine takıldı.

Zarar görmemiş mi? Bunu nasıl söylersin?

Cildimdeki acayip izlerin ötesine bakıp uzun zamandır unuttuğum birini nasıl gördü?

Sert bir şekilde kıkırdadı. "Yaralanmadığını ve o lanet piçin sana bir şey yapmadığını kastetmedim. Kollarını sallayabilir ve başını sallayabilirsin demek istedim. Artık güvendesin, bana cevap verebilirsin."

Güvende miyim?

Çenesini indirerek ters ters baktı. "Bana öyle bakma. Eğer güvende olduğunu söylersem, güvendesin demektir. Anladın mı?"

Başımı sallama dürtüsü bu sefer daha güçlüydü. Görmezden geldim.

Efendi A'dan güvendeyim ama senden güvende miyim?

Söylenmemiş soru, tıraş losyonunun zengin baharatıyla eşleşen tarçın dumanı gibi asılı duruyordu.

Düşüncelerimin nereye gittiğini biliyordu ama cevap vermedi. Bana kendi ilacımdan bir parça verdi.

Yeterince adil.

Cevap vermeyen biriyle sohbet etmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayabiliyordum. Efendi A'dan yeterince uzun süre bu hayal kırıklığının alıcısı olmuştum.

Alrik.

Adı Alrik'ti.

O artık senin efendin değil.

Elder aniden yatağımın yanına gelip ön koluma dokununca sarsıldım.

Tenim onun dokunuşuyla gerildi ve ısındı. "Bana bir şey söylemiyorsun."

Sana pek bir şey söylemiyorum.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum."

Bundan şüpheliyim.

Parmakları bileğimi sıkıldığında biraz kıpırdandım. Vücudumdaki gerginlik mesanemi sıkıyor, onu bir an önce yanımdan uzaklaştırmam gerektiğini ya da yatağı ıslatma riskini hatırlatıyordu.

"Bir tane koymalarına izin vermedim." Gözlerim parladı.

Bir ne?

"Yaşadığın onca şeyden ve maruz kaldığın tacizden sonra, istismar edilmiş gibi hissetmeni istemedim."

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Öfkeyle bileğimi bıraktı. Sarı geceliğimi ve benekli bacaklarımı örten çarşafı yırttı. "Bir kateter. Takmasına izin vermedim. Ve ameliyata gireli saatler oldu. Neden gergin olduğunu ve kapiya bakıp durduğunu biliyorum."

Kahretsin, bunu nasıl yapıyor?

"Tuvalete gitmen gerek."

Yanaklarım anında haşlandı. Bakışlarımı kaçırdım ve az önce üzerimden yırttığı çarşafı bulmaya çalıştım.

Git. O zaman sorunumu kendim çözebilirim.

"Destek almadan ayağa kalkmana izin vereceğimi sanıyorsan, dilsiz olduğun kadar aptalsın da." Hiddet ve sabırsızlıkla bir kolunu sırtıma doladı, yıllardır sahip olduğum en yumuşak yastıkları yerinden oynattı ve diğerini dizlerimin altına kaydırıldı.

"Boynuma tutun."

Emri, beni yataktan kaldırıp güçlü ve korkunç kollarının arasına almadan bir saniye önce geldi.

Nefes aldım -ya da ağzımın etrafına dolgu ve gazlı bez doluyken alabildiğim kadar- ve içgüdüsel olarak kolumu omzuna attım. Damla kordonu başının üzerinden geçti ve iğnenin damarımı deldiği yerde elime battı.

"Serumu alın ve bizimle birlikte getirin." Elder çenesiyle ilaçları işaret etti.

Bana söyleneni yaptım. Tek dayanağı etim olan tekerlekli aletin arkamızdan koşuşturmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Soğuk çeliği tuttuğum anda hareket etti.

Tek ses Elder'ın ayakkabılarının yere vurması, tişörtünün altında saklı kalbinin küt küt atması ve teninde yaşadığını bildiğim etkileyici cızırtılı ejderhaydı.

Odayı geçmem iki saniye sürdü, beni kucağına alıp eğilmesi ve kapıyı açması da iki saniye... Ayakta duş, sığ ayrı bir küvet ve makyajlı tuvaletten oluşan küçük bir banyo ortaya çıktı.

Porselenin görüntüsü beni beklentiyle ürpertti.

Elder tek kelime etmeden beni çok dikkatli bir şekilde yataydan dikeye yerleştirdi. Ağırlığımın yavaşça bacaklarıma doğru kaymasına izin verdi, yüzüme hiç bakmadı.

Beni utandırdı, sinirlendirdi, kaşındırdı -her türlü şey- ama korkutmadı. Bir erkeğin bana dokunması, kalbimin tecavüz düdüğünü kapmasına ve Efendi -hayır, Alrik- benim için geldiğinde her zaman yaptığı gibi üflemeye hazırlanmasına neden oldu. Ancak bakışlarında cinsel bir ilgi yoktu, sadece sağlığımla ilgili bir değerlendirme yapıyordu.

Bir adım uzaklaşırken nefesi sıcak ve derin geliyordu ama ellerini omuzlarımdan çekmedi.

Sersemlemediğimde ya da bayılmadığımda -baş dönmesi başımı döndürse de- homurdandı, "Bir kez daha gücünü hafife almışım." Neredeyse isteksizce, bir adım daha atarak beni bıraktı. "Uzun bir ameliyattan ve daha da uzun bir hapislikten sonra bile desteksiz ayakta durabiliyorsun."

Bu ifade gerçek olmanın ötesinde, yaşadığım her şey için bir benzetmeydi.

"Ben dışarıda beklerim. Beni ara-" Sırıttı, kendini tuttu. "İşin bittiğinde duvara vur, yoksa sifonu duyduğumda içeri dalarım." Parmağını yüzüme doğru iterek hırladı. "Kendi başına yatağa dönmeyi aklından bile geçirme. Bir yere gitmiyorum."

Tanrım, dışarıda durup bekleyecek miydi? Dinleyecek miydi? Mahcubiyet içinde döndüm, baş dönmesini sersemlikle takas ettim.

Kapıdan geri dönerken Elder omzumun üzerinden gümüş lavabonun üzerindeki küçük aynaya baktı. Gözlerimiz

yansımada buluştu. Ben hüzünlü (neşeli değil) sarı ve rastgele bandajlar içinde dururken, onun gölgesi arkamda gizleniyordu, siyah ve günahkâr bakışlarında sert sırlar vardı.

Birbirimizden dünyalar kadar uzaktık ama nedense beni sadece kendi evine davet etmekle kalmamış, aynı zamanda evini paylaşmam için çalmıştı. Neden böyle bir daveti hak ettiğimi bilmiyordum ama konuşmaya hazır olmadığım için nankör olmadığımı bilmesini istiyordum.

Bu adamı öpmüştüm.

Bu adama karşı bir şeyler hissetmiştim.

Onu hafife almadığımı bilmesi gerekiyordu.

Aynada bilerek gözlerimi kırıştırdım ve büyük bir saygıyla çenemi eğdim.

Banyodan çıkıp kapıyı kapatırken nefesini içine çekti. "Rica ederim" derken fısıltısını zar zor duydum.

Acı içinde tuvalete doğru süründüm ve işimi yapmaya hazırlandım. Vücudum bir kez daha rahatlık bulurken kokusu ve kalıcı varlığı beni toprakladı. İşim bittiğinde, sifonu çekmek için ayağa kalktım (çok zayıf bacaklarımın üzerinde sallanarak).

İstenmeyen bir ziyaretçi için gerildim. Düşüncelerimi düzene sokmak ve kendimi biraz olsun aklı başında hissetmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

İçeri dalmadığında, fazladan saniyelerimi ellerimi yıkamak ve yüzümü elimden geldiğince ovmak için kullandım - ağrıyan ağzımdan kaçınarak. Hâlâ Alrik'e ait olduğum ve her an bana zarar vermek için geri dönebileceği endişesine engel olamıyordum.

Yabani, kirli saçlarımı geriye taradıktan sonra, bana eşlik etmesi için duvara vurma niyetiyle döndüm.

Ancak, dönüş sahip olduğum küçük dengeyi bozdu ve tökezledim.

Kâğıttan bir bina gibi düşerken dizlerim tutmadı ve beni gururlu bir gökdelenden yerdeki enkaza düşürdü.

Kemikler ve kaslar itiraz etti. Gırtlaktan bir inilti çıktı, sesi bir kızinkine hiç benzemiyordu, daha çok şiddetli bir inilti gibiydi.

kötü davranılmış köpek.

Ouch.

Kapı içeri doğru kırıldı.

Elder sabırsızlıkla titreyerek ayağa kalktı. "Sana duvara vurmanı söylemiştim."

Ben... Ben denedim...

Başımı öne eğdim.

Öne doğru yürüdü, üzerimde yükseldi.

Tüm içgüdülerim bir tekme, bir yumruk için gerildi - itaatsizlik için alışkın olduğum bir şey. Bunun yerine kalçalarına doğru eğildi ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Artık benimsin Pimlico ve sana ondan çok daha iyi bakacağım, ama bana karşı gelmeye devam edersen, her fırsatta benimle kavga edersen, elimizde lanet bir savaş olacak ve ben kazanacağım. Anladın mı?"

Gözlerimi kapattım ama ben tekrar açana kadar çenemi salladı.

"Anladın mı?"

Bu kez başımı sallama dürtüsü yoktu; öfke bende tam tersini uyandırıyor gibiydi. Nazik olun ve yumuşak bir şekilde sorun ve cevap verme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz hale geldi. Bağırın ve çığlık atın, ben de sustum - artık soruları duyamıyordum... sadece öfkeliydim.

Elder derin bir nefes aldı. "Yakında öğreneceksin. Göreceksin."

Beni kucağına alıp yatağa götürdü.

Beni hapseden cüssesinin yoğun bir şekilde farkına vararak kalbim hızlı hızlı çarptı. Beni tekrar çarşafın içine yerleştirirken, ağırlığım değişir değişmez dokunuşunu kaldırdı, sanki beni gereğinden fazla tutmaya dayanamıyormuş gibi.

Vücudum rahat bir nefes almış olsa da bu karşı çıkışa sinirlendim.

Yerleştiğimde, uyku hali zehirli bir sis gibi üzerime çöktü. Düşündüğüm kadar enerjim olmadığı ortaya çıktı.

Sesi ısrırganlığını kaybetti, pekmeze dönüştü. "Mahremiyetinin ihlal edilmesine alışsan iyi olur, Pim. Seni çaldım

Çünkü seni tanımak istiyorum. Sakladığın şeyleri ortaya çıkarmak istiyorum. Bana istediğimi verirsen bu senin için çok daha kolay olur. Vermezsen, reddettiğin güne pişman olursun."

Arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Gemiye bir kaçak yolcu getirdiğimden beri yirmi dokuz saat geçmişti.

Bu süre içinde iki kurbanın daha ölümünü unuttum ve içimde biriken utancı haklı çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Yirmi dokuz saat boyunca uzak durdum çünkü başka seçeneğim yoktu.

Alrik'in evinde, her şeyden bir tane almama izin verilmişti. Bir öpücük, bir tat, bir dokunuş. Benim gibi bir bağımlı için, yardımcı olan tek şey buydu.

Bağbozumunun tadına bakmama izin verildi, bu yüzden şişeyi tüketmedim.

Pim bu şekilde çalışmazdı.

Her yudumda daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istiyordum. Sessiz gücü, zor kazanılmış sakinliğimi zayıflattı ve beni kanalizasyondan ilk adım attığım ve çalınan tahtımı talep ettiğim günlere geri döndürdü.

Odakl

an.

Çalış.

Düşüncelerinizin sapmasına izin vermeyin.

Dini olarak takip ettiğim talimatlar kolayca fısıldanıyordu ama takip etmesi zordu. Asi düşüncelerimi karantinaya almak için başka bir yönteme (nadiren kullandığım bir yönteme) başvurdum. Ancak, hiçbir şey onu hastaneye taşıdığımda kırılğan formunun ne kadar sıcak olduğunun tekrarlanmasını engelleyemezdi.

Banyo. Kalbim, onun bu kadar yakın ve bağımlı olmasından dolayı panik ve kurtuluş içinde nasıl da öksürüyordu.

Neredeyse otokontrolümü kıracaktı.

Michaels haklı.

Ne istersem isteyeyim, onu buraya getirmemeliydim. O benim için iyi değildi. Ben de onun için iyi değildim. Michaels ve onun küçük sağlık ekibinin sessiz bakımı altında olması daha iyiydi - beni kızdırsa bile.

Yakında cevaplarımı alacaktım.

İyileştikten sonra bana geri ödemesini sağladım.

Ve her zamanki isteğimi yerine getirdikten sonra, ondan kurtulacaktım, böylece bir kez daha huzur bulabilecektim.

Şimdilik onunla bağlantım doktor olacaktı. Bana onun sağlık durumu hakkında bilgi verdi ve öğle yemeğinde yumuşak gıdalara başlayacaktı.

Dün, ne kadar sürede konuşabileceğini tekrar sormuştum.

Tek kazandığım kızgın bir kaş çatmaydı. Konuşma süresine gelince, bu hastasına bağlıydı. Umarım hastası hayatımdaki varlığının ne kadar pervasızca olduğunu anlamıştır ve bana istediğimi ne kadar çabuk verirse o kadar güvende olur.

Öte yandan, iyileştikten sonra bile asla konuşmayacağından korkuyordum. İki yılını sessiz geçirmişti. İki yıl boyunca hayali bir varlığa notlar yazmış ve bunları büyük bir sessizlik içinde teslim etmişti.

Fiziksel olarak ne zaman iyileşeceğine dair bir zaman çizelgesi istedim, böylece cömertliğimi aşarsa onu konuşmaya zorlayabilirdim.

Ona iki hafta verirdim.

O zamana kadar tek kelime etmemiş olsaydı, onu zorlardım.

Ben köprüye doğru yürürken kaptan başını kaldırıp baktı. Phantom'un eşi benzeri yoktu. Bu gemiyi kaderimin değiştiği yıl tasarlamış ve ihtiyaçlarıma hiçbir kısıtlama getirmemiştim.

Tekne tamamlandığında ve zarif bir şekilde denize açıldığında insanlar dikkatini çekti. Etrafta uçuşan sorular, tekneyi nereden aldığımı ve böyle güzel bir tekneye nasıl sahip olabileceklerini soruyorlardı.

Türünün tek örneği olan süper yatı tasarladığımı ve onu benim için inşa eden firmayı satın aldığımı öğrendiklerinde, hiçbir pazarlama veya iş talebi olmadan siparişler hızla geldi.

Bir nevi ticaretin içine düştüm.

"Günaydın, Bay Prest." Jolfer Scott sadece bir deniz kaptanı olarak değil, aynı zamanda keskin nişancılık ve silah kullanma konusunda örnek teşkil edecek bir sicile sahip eski bir askeri komutan olarak da tavsiye edilmişti.

Denizde olmak yaşamak için en güvenli ve en tehlikeli yerdı. En güvenliydi çünkü insanlar çok azdı - uçsuz bucaksız maviliğin güzelliğinde ve kesintisiz güneş ışığında huzur vardı.

Ancak Doğa Ana isterse basit bir fırtınayla hepimizi boğabilirdi. Doğa Ana gibi bir zorba ev sahibimiz olmasa bile, denizde yaşamak tehlikeliydi çünkü burada hiçbir kural geçerli değildi. Komşu bir tekne pekâlâ bir içkiyi ve maceraları paylaşmak isteyen nazik bir gezgin ya da gemiye binmek, yağmalamak ve tecavüz etmek isteyen bir katil olabilirdi.

Okyanusun posta kodum olduğu yıllar boyunca savaş bizi iki kez bulmuştu. Her ikisinde de Fantom, antenlerle donatılmış iki yat ve makineli tüfekli adamlar tarafından sıkıştırılmıştı.

Kazanmamışlardı.

Ölü sayım giderek artıyordu.

Ve o gece korsanları denize atıp onları tuzlu derinliklere gömülmeye terk ettiğimizde köpekbalıkları güzel bir ziyafetin tadını çıkardılar.

"Rapor edecek bir şey var mı, Jolfer?" Ellerimi eski moda dümenin etrafında kenetledim. Bu benim istediğim bir tasarımdı.

Pratiklik yüzünden, ama içimdeki çocuk hiç büyümediği için.
Çocukluğumu ve kardeşiminkini mahvetmişim.

Ama ondan önce, hayat daha basitken, banyoda oynadığımız ağabeyimin gemisini çok sevmiştim. Tek bacaklı Lego Kara Sakal'ı sonsuz ufuklara yönlendirmek için yerleştirdiğimiz dümeni severdim.

O oyuncak yelkenli de artık yoktu, tıpkı Kade gibi. Gerçeğini tutuyor olsam da, dümenin kontrolü bende değildi.

Bilgisayarlar vardı.

Jolfer evimi tam otomatik bir sistemle yönlendirdi. Köprünün ön duvarının tamamını yanıp sönen ışıklar, düğmeler ve kadranslardan oluşan bir serap süslüyordu.

"Hiçbir şey, efendim." Jolfer ellerini ütülü lacivert pantolonuna sildi. Açık mavi tişörtü tüm seyir ekibi gibi rahat ama ütülüydü. "Hâlâ Fas'a doğru yol alıyoruz. Akdeniz'deki hava durumu raporu önümüzdeki birkaç gün için açık, hafta sonu küçük bir fırtına geliyor ama bizi endişelendirecek bir şey yok."

Çenemi kaşıdım. "Güzel."

Bir sonraki durağım Fas oldu. Kralın ikinci dereceden kuzeni olan Faslı bir kraliyet mensubu, çölün hüküm sürdüğü bir ülkede yaşadktan sonra suya aşık olmuş ve yakın ailesini ve arkadaşlarını ağırlamak için kendisine orta büyüklükte sekiz yatak odalı bir yat inşa etmem için benden yardım istemişti.

Onun istekleri Alrik'inkilerin tam tersiydi.

Silahlar ve torpidolar yerine güneş şemsiyeleri ve paha biçilmez avizeler istiyordu. Ayrıca, sadece dört kişilik küçük bir balonun derinlikleri keşfetmesi için, piyasada oldukça yeni olan ve yarım milyon doların çok üzerinde olan çıkarılabilir bir denizaltı istedi.

Normalde böyle bir savurganlık karşısında gözlerimi devirirdim. Eğer benim de bir tane olmasaydı.

Toplamda sıfır kez kullanmışım. Asla itiraf etmem ama eğlence amaçlı kullanmak için değil, bir umut için kurmuştum.

Bir gün ailemi bulmak ve sevgiye rüşvet verecek hediyeler almak.

Bu çok saçma bir fikirdi.

Selix geldi, sabahın onunda köprüye vuran güneş ışığına gözlerini kısarak bakıyordu. "Efendim, kız istediğiniz gibi duş aldı ve hazırlandı."

Sonunda.

Bazı şeyleri tartışmamızın zamanı geldi.

"Teşekkür ederim." Ona bir bakış atarak çıkışa doğru ilerledim. "Ekselansları ile görüşmemiz ne zaman?"

Selix telefonunu çıkardı ve benim yapmam gerekmesin diye her anlaşılmayı, açık sözleşmeyi ve gündemi kaydettiği günlüğe dokundu. "Altı gün içinde. Onunla Asilah'ta, ortak olduğu yerel bir sahil restoranında buluşacağız."

Aklım başımdan gitti.

İdeal olarak, tekne imalatçılarımın bulunduğu Monako'da durmak ve geçmişimin parçalarını sakladığım küçük evi ziyaret etmek isterdim. Karada evime benzeyen tek yer orasıydı.

Ama zamanımız yoktu.

Akdeniz, su yolları ve seyir yoğunluğundan oluşan yoğun bir yoldu. Yoldan sapma lüksümüz yoktu.

"İstersen toplantıyı bitirdikten sonra Monako'da küçük bir konaklama ayarlayabilirim?" Selix limana yaklaşma konusundaki tereddütlerimi okuyarak sordu.

Dudağımı ısırdım, düşündüm. O zamana kadar Pim'le ne yapmış olacaktım? İhtiyacım olan cevapları almış olacak mıydım? Onu çoktan satmış olacak mıydım yoksa hâlâ benim himayemde mi olacaktı?

Her halükarda, müdürlerimle temasa geçmem gerekiyordu. Birkaç ay olmuştu. Ve sürekli kaçtığım şeyleri, titizlikle kaçındığım anıları ziyaret etmek istiyordum.

"Evet, ayarla. Bundan sonra bize Monako'da birkaç gün verin."

Bunu başaracağına güvenerek köprüüstünden ayrıldım ve sessiz kaçak yolcumu görmek için güvertenin altına yöneldim.

"GÜNAYDIN."

Yine o.

Başımı kaldırdım. Elder'ın kelebek şeklinde katladığı kanlı doları, karalanmış notuyla birlikte çarşafın altına sıkıştırdım. Dilim kesilirken onu elimde tutmuştum. Ameliyattan o gitmiş olarak uyandım. Dr. Michaels harap olmuş parayı yatağımın başucundaki çekmeceye koymuş, kelebeğin açılmış kanatlarının geçmiş acılarımla ve üstesinden geldiğim her şeyle nefes almasına izin vermişti.

Böyle bir şeye tutunmak hastalıklıydı; teselli verme gücü olmayan bir şeyde teselli bulmaya çalışmak aptalcaydı, özellikle de Elder'ın el yazısı gerçekte mürekkeplenmişken: beni unutmaya istekliydi ama bir nedenden ötürü sözünden döndü.

Beni isteyerek terk edeceğini bilmek, içinde bulunduğum koşullarda beni rahatlatmıyordu.

Neden benim için geri döndü? Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?

Düşüncelerimin her köşesini kaplayan fokurdayan kazana yeni bir soru daha ekledi.

Dişlerimi sıktım, hayatımın bu bölümünün bitmesini, iyileşmiş ve güçlü olmayı ve sorularla çıldırmadan önce özgürlüğümü talep edebilmeyi diledim.

Şimdi o burada... Bulabildiğim tüm güce ihtiyacım var.

Siyah tişörtü ve yırtık kot pantolonuyla soğukkanlı ve telaşsız bir şekilde odaya girdiğinde nefesim kesildi.

Gündelik kıyafetler içinde bile güç ve para kokuyordu.

Koyu renk gözleri benimkileri yakaladı. "Gitme zamanı."

Gitmek mi?

Nereye gideceksin?

Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nereye gittiğimizi. Neden gittiğimizi. Anlayabildiğim tek şey bir gemide olduğumdu. Hafif kayalıklar hafif deniz tutmasına neden oluyordu ama dışarı bakacak bir pencерemiz olmadığı için karaya yakın mıydık yoksa ıssız bir yerin ortasında mıydık anlayamıyordum.

Elder yaklaştı, sol eli sanki bana uzanmasını engelliyormuş gibi cebindeydi. "Gel."

Yorganın altında, onun görmemesi için bir dolarlık banknotu buruşturdum ve başımı eğdim. Not defterini alıp bir soru yazabilirdim. Sonunda iletişim kurabilir ve nereye gitmemi istediğini sorabilirdim. Ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek çok zordu.

Dudaklarından sert bir iç çekiş çıktı ama yine de bana cevap verdi. "Hareket ediyorsun."

Gözlerim alıştığım odanın içinde gezindi. Bu küçük, steril alanda uzun zamandır ilk kez yalnız uyumuştum. Ağrılı ve iyileşmiş olmasam da sıcak ve rahattım. Yerde bağlı ya da yatağın ayak ucunda tasmalı uyumuyordum.

Burası cennet gibiydi. Eğildim.

"Gitmek istemiyor musun?" Elder bir kaşını kaldırdı.

"Hastane kanadında kalmayı mı tercih ediyorsun?"

Güvende kalacağım anlamına geliyorsa, evet.

Çenem meydan okurcasına kalktı.

Gözlerini devirdi. "Kahretsin, beni itiyorsun." Dün yaptığı gibi çarşafı yırtarak mırıldandı, "Ya yürürsün ya da ben seni taşıyım. Seçim senin."

Dik durdum.

Kollarının tekrar bana sarılması -beni tehdit ederken koruması- düşüncesi bu kadar kısa sürede başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Ben yürüyeceğim.

Ben ters ters bakarken bacaklarım yataktan fırladı. Sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Onun derdi neydi? Sanki onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi çok huysuz, çok sinirliydi. Böyle hissetmesi onun suçuuydu. Benim için geri gelmesini ben istemedim.

Öyle sayılır.

Ona yalvardın, hatırladın mı? Seni öptüğünde, teslim oldun. İlk kez isteyerek boyun eğdin.

Alay ettim, o anıları kapattım. Boyun eğmedim. Daha önce hiç tatmadığım bir zevkin içine daldım. Teslim oldum çünkü ölmek üzere olduğuma tamamen inanıyordum ve ölmeden önce bir erkek ve bir kadın arasındaki normalliğin bir parçasının tadını çıkarmak istiyordum.

Bunda yanlış olan neydi?

Hiçbir şey. Sadece onu öpecek kadar sevdiğini kabul et. Asla.

Bu adam ilgimi çekmişti ama istediği gibi kullanabileceğini itiraf ettiğinde tüm sevgimi söndürmüştü. O da diğerleri gibiydi. Çok kolay öldürüyordu. Yeniliğin etkisi geçtikten sonra beni öldürmesini ne engelleyecekti?

Elder dirseğimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti.

Onun pençesinde debelenirken burun deliklerimden hava tısladı. "Benimle kavga etme, Pim." Yüz hatları keskinleşti. "Sen kazanamayacak."

Parmakları boyalı çürükleri ısırarak Alrik'in bana aşladığı itaati yeniden h a r e k e t e g e ç i r d i .

Yataktan kalkmama yardım etmesine izin verdim, sıcak ayak parmaklarım soğuk fayanslarla buluştuğunda yüzüm buruştu.

Ayakta kalmak için elimden geleni yaparak biraz yalpaladım. Elder gitmeme izin vermedi, ama dokunuşu nazik olmaktan ziyade

Emrediyorum.

Dr. Michaels bir saat kadar önce serumumu çıkarmış, yaşadığım hafif mide bulantısının beni kusturmayacağını anladığında bana gerçek yemek vereceğini söylemişti. Dilimin yarısındaki mide asidinin kimse için iyi olmayacağını söyledi.

Tamamen katılıyorum.

Kendimi az da olsa rahat hissettiğim doktora yakın olmam gerekiyordu. Kalbimi dört nala atmaması gerekirken dört nala attıran bir adamın yanına taşınmak istemiyordum. Şu anki durumuyla değil.

Ama bana başka seçenek bırakmadı.

"Gel." Beni ileri doğru sürükleyen Elder'ın tutuşu bir kez daha nazikten inatçıya dönüştü.

Bir kalas gibi kaskatı ve koordinasyonsuz bir şekilde ileri doğru süründüm.

İtaat etmeye çalıştığımı ama zorlandığımı gören Elder yavaşladı.

Dirseğimi kavrayarak ağırlığının bir kısmını aldı. "Her adım daha da kolaylaşacak. Birkaç hafta sonra vücudun acı çekmeden hareket edebilecek."

Kulağa ne kadar harika geldiğini görünce gözlerimi kırptım.

İncik atelleri, zonklayan dizler ve yayılan morluklar olmadan hareket etmek. Egzersiz yapabilecek kadar sağlıklı olmak ve sadece kölelik içinde tökezlememek. Şişmiş dilim bile bu lezzetli vaadi bozamazdı.

Bir adım daha attım.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme dans ediyordu ama beni koğuştan uzun bir koridora doğru yavaşça yönlendirirken konuşmadı. Beni ileri doğru çekmedi ama sıkı bir baskı uyguladı, bana zaman tanıdı ama beni kendi iradesine boyun eğdirdi.

Birlikte, bana verilen kırtasiye malzemesinin üzerindeki aynı hayalet logonun beyaz monogramıyla çelik grisi halıda ilerledik.

Kahretsin, not defterini geride bırakmışım.

Kalemi de.

Ama benim dolar banknotum değil.

Parmaklarım kıpkırmızı olmuş sırrımı korumak için sıkılaştı.

Durma noktasına gelen Elder, tek bir asansör kapısının yanındaki gümüş düğmeye bastı. Aşağı baktı ve bakışlarımı yakaladı. "Dikkatli ol. Tıbbi ekip tarafından kontrole çağrıldığınızda, hangi güverteye gideceğinizi hatırlamanız gerekecek."

Yani... etrafta izlenmeden dolaşmama izin mi verilecek?

Bu düşünce biraz ürkütücüydü.

Alrik'in malikânesinde serbestçe dolaşabiliyordum ama kameralar beni meşhur tasmamla sıkı sıkıya bağlı tutuyordu. Elder'ın da kameraları olacağından hiç şüphem yoktu ama beni izlemesini o kadar da umursamıyordum.

Nedenmiş o? O

hala bir erkek.

Hala baskın bir piç. Ama o

öpücük.

Asansör çaldığında, açıldığında ve Elder bizi küçük aynalı kutuya tıktığında aklım öpücüğe geri döndü.

İkinci katın düğmesine bastığında dudaklarım kıvılcımlandı ve yukarı doğru uçtuk. Asansördeki hava yoğunlaştı, farkındalıkla çatırdadı.

Beni yine böyle öpecek miydi? Beni bu yüzden mi çalmıştı? Yanında rahatsız edilmeden uyumama izin verdiği gece söz verdiği şeyi bitirmek için mi?

Beni tekrar öpmek istese bile öpemezdi. Dilimde dikişler vardı. Yaralıydım.

Bu diğer erkekleri asla durdurmadı.

Göz ucuyla ona baktım. Elder pek çok şeydi, ama onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, diğer erkekler gibi olmadığından o kadar çok şüpheleniyordum. Ve eğer o diğerleri gibi değilse, ne istediğini nasıl tahmin edebilirdim? Bundan sonra olacaklara zihinsel ve fiziksel olarak hazırlanamazsam hayatta kalmamı nasıl sağlayabilirdim?

Asansörün kapıları açıldı ve bizi yeni bir güverteye çıkardı. Bu güvertede altın sarısı halı, ince duvar kâğıtlarında parlayan bronz vurgular ve duvarda güzel aplikler vardı. Klasik para ve ödüllü iç tasarım kokuyordu.

Elder beni bıraktı, önden yürüdü, takip etmemi bekledi.

Çıplak ayaklarım, mutluluk ve geçmişimden çok daha iyi bir gelecek fısıldayan sıcak halıya battı. Dünkü sarı geceliğimin yerini alan pembe geceliğim bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu.

Malzemeyi yırtmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Yumuşaklıkta rahatlık değil, sadece işkence buldum.

Elder sonunda gül altından bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtı. Anahtar ya da bariyer yoktu, sadece istiridye kabuğu şeklinde süslü bir kulp vardı.

Mekâna doğru yürürken, onu takip ettiğimde çenem düştü.

Bir hizmetçi, kollarında tombul bir yastıkla arkasını dönerken sızdı. "Oh, affedersiniz, efendim. Misafiriniz için son hazırlıkları yapıyordum."

Elder kollarını kavuşturdu. "Oda iyi görünüyor. Gidebilirsiniz." Başını dik tuttu; bakışları küçük bir balkona açılan çift kapılı ve güneş ışığı alan zarif odaya değil, sarı saçlı güzel hizmetçiye kilitlenmişti.

Hafifçe eğildi ve yastığı yatağın üzerinde birbirinin aynısı olan bir dağın üzerine yerleştirdi. Yatak şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü.

"Hemen efendim." Bana doğru hızlı bir bakış atarak odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Elder konuşmadı. İlerleyerek Fransız kapılarını açtı ve temiz deniz havasına adım attı.

Verandada ona katılmayı ve özgürlüğü içime çekmeyi arzuluyordum. Ufukta yükselen dalgalara tanıklık etmek ve

ayaklarımın altından fıskıran gelgit. Ama beni takip etmemi isteyip istemediğini bilmiyordum; bu bir davet miydi yoksa sadece onun için miydi?

Bu yüzden oyalandım.

Dikişli dilimi ağzımın çatısına bastırıp acıdan kıvranarak yatak odasının etrafına baktım.

Sol tarafımda, sekiz kişiye yetecek büyüklükte bir kanepenin zemin seviyesinden üzerine atlanabilecek kadar alçakta durduğu batık bir salon vardı. Dahili bir sehpanın üzerinde bardaklar için oluklar ve dergiler için raflar vardı, böylece okyanus düzeni bozmaya ne kadar kararlı olursa olsun her şey yerli yerinde duruyordu. Duvarda büyük bir soyut tablo asılıydı ve yatak, zarif koyu çikolata yatak örtüsü ve fildişi dantel yastıklarla eşleşen soluk krem ipekten bir gölgelik altında uyuyordu.

Bir kez daha, her demirbaştan ve armatürden para kokusu sızıyordu. Fransız kapılarının yanındaki pencerenin altında bir yemek masası yer alıyordu ve aynı krem ve çikolata dekoruna sahip tam boy jakuzili küvet ve iki kişilik duşa açılan bir kapıdan banyo görülebiliyordu.

Beyaz, beyaz, beyaz bir sonsuzluktan sonra renk zenginliği benim için kaybolmadı.

"Sonsuza kadar odanın ortasında mı duracaksın yoksa buraya mı geleceksin?" Elder'ın sesi, bunaltıcı deniz havasının da yardımıyla kulaklarıma çarptı.

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Dışarı adımımı attığımda tüm vücudum karıncalandı. Dili kesilmiş bir dilsiz değildim. Yeni bir kâbusun içine satılmamıştım. Okyanusun ortasında bir çocuğun yanında duran bir kızdım sadece.

Manzarayı seyrederken omzum onun pazusuna değdi. Güneş ışığı turkuaz camın üzerinde altın gibi çınlıyordu. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Milyonlarca soru zihnimde origami gibi açıldı.

Bu gemi de ne?

Nereye gidiyoruz?

Neden bu harikulade şeyi yaptın ve beni de yanında getirdin?

Ama cevaplara, böylesine sıcak bir güzelliğin öpücüğü kadar ihtiyacım yoktu. O kadar uzun zamandır açık havadan mahrum kalmıştım ki, parmakları saçlarıma dolanırken suyun ve esintinin tokatları neredeyse coşku vericiydi.

"Tanıştığımızdan beri ilk kez ağırlıksız görünüyorsun ve dehşetin altında boğulmuyorsun."

Elder yüzüme döndüğünde sarsıldım. "Bu bakışı sevdim."

İğneleyici bir cevabım yoktu. İçimden bir yorum gelmedi. Bakışları ve arkasındaki yüce manzara beni büyüledi. Balkon demirini kırılmamış elimle kavrayarak, gemisinin şık gümüş çizgileri suyu bir kılıç gibi keserken, çalkalanan deniz köpüğüne doğrudan aşağı bakma riskini göze aldım.

"Yerinde olsam denize atlamak gibi bir fikre kapılmazdım. Seni hayatta tutmak için yaptığım onca şeyden sonra kendini öldürürsen çok kızarım."

Nefesim kesildi.

Ölmek istediğimi biliyor muydu? Bu zayıflığımı bana karşı kullanmayı mı planlıyordu yoksa neden böyle düşüncelere kapıldığımı anlıyor muydu?

Topuklarının üzerinde dönerek mırıldandı, "Gel. Balkon senin; istediğin zaman üzerinde durabilirsin. Sana etrafı gezdireyim, sonra dönmem gereken bir işim var."

Arkasından takip ettim.

Biz okyanusu seyrederken, bir hizmetçi içeri girdi ve ardında yumuşak erişte, kabarık pirinç ve dumanı tüten patates çorbasıyla dolu bir tepsi bırakarak ortadan kayboldu. Karbonhidrattan kaçınanların kâbusuydu ama benim aniden acıkan midem için bir lezzet vahasıydı.

"Şimdilik sadece yumuşak yiyeceklere izniniz var, ancak canınız başka bir şey çekerse personele bildirin, Michaels onaylayacak veya reddedecektir."

Gözleri ellerime kaydı.

Parmaklarımın arasında verdiği kelebek hediyesini drtt.
Ben

. Alnı çatladı. "Ne-"

Kanlı dolarımı saklayamadan, bir kere çalmıştı.
tekrar. Parmakları hızlı ve sinsi.

"Bu hiç hijyenik değil. Neden hâlâ sende?"

Yumruklarımı sıktım.

Çünkü o bir hediye idi.

Elder başını hafifçe salladı. "Sende kalmasını mı istiyorsun?"

Gözlerim kirli paraya kilitlendi. Umutsuzca başımı sallamak istedim. Ama o zaman kazanırdı. Bana Alrik'in evindeki ilk zamanlardan bahsettiğinde ve kanımda by yaratarak bunları istememi sağladığında, ona cevap vermem için elinden geleni yapmıştı.

Ve cevap verdim. Cevap vermiştim.

Bunu bir daha yapmazdım... Nihayetinde ne istediğini bilmeden yapmazdım.

"Onu alamazsın." Hırçın bir bakışla notu iki elinin arasına sıkıştırdı ve ortadan ikiye ayırdı.

Kalbim fke dolu alevlerle parlıyordu. Ama onun için değersiz ama benim için çok değerli olan bir şeyi yok etmenin bu kadar kolay olduğunu ve bunun beni dehşete düşürdüğünü görmesine izin vermedim.

Sesi karanlık ve alçaktı. "Sana bozuk paradan daha değerli olduğunu söyledim, ama sen sanki değerinin toplamıymış gibi bir dolara sarılıyorsun." Alaycı bir tavırla banknotu yırtıp çeyrekliklere ayırdı. "Bugünlerde kan her şeyi lekeliyor. Serveti bile."

Bakışlarım yere savrulan yırtık parçaları takip etti.

"Değer verdiğiniz şey para mıydı yoksa kelebek mi? Karalanmış not olamaz." Başını ne eğdi. "Seni anlamıyorum, sessiz olan, ama anlayacağım." Eli çenemi kavrayacak şekilde uzandı. Başparmağı çenemdeki morlukların üzerinde gezinirken donup kaldım, gözleri ağzımda geziniyordu.

"Sorun paraysa, sana bir yüzlük daha veririm."

Dudağımı kıvrarak tiksintiyle nefes verdim.

Bu seni daha iyi hissettirecek mi? Bana bir köle gibi davranmak yerine, beni bir fahişe gibi mi satın alacaksın?

Gözleri kısıldı. "Mesele para değil. Değil mi?"

Parmakları beni bırakmak için gevşediğinde bile çenemi onun elinden kurtardım.

"Eğer bu hediyeysen..." Boğazını temizledi. "Eğer katladığım kelebekse, size bir tane daha verebilirim."

Kalbim yastık dolu yatağın üzerine düştü. Ben onunla tek kelime bile konuşmamışken bu adam beni nasıl anlıyordu?

Kot pantolonunun cebine uzanıp bir para klipsi çıkarırken ve bir notu soyarken bakışlarımı tuttu.

Dikişli bir dille yutkunmak yeterince zordu ama parmakları klipsi çıkarıp yeni bir on dolarlık Amerikan banknotunu okşarken daha da zorlandım.

"Bir süre daha sessiz kalmama izin vereceğim, Pimlico, ama uyarayım... bu çok çabuk eskiyecek." Yüzü gerildi. "Özellikle de kibar bir sohbet için yeterince uygun olan sorulara cevap beklediğimde."

Kılandım.

Gözlerimi, yaratacağı büyüye hazırlanmak için parayı sıkıştırma ve kırışıklıkları katlama şeklinden ayıramıyordum. Başka bir hediye düşüncesi beni o kadar sakinleştirdi ki ne halinin üzerindeki kırık parçalarla uğraştım ne de tehdidine kızarak burnumu çektim.

Beni görkemli süitin ortasında tek başıma bırakarak öğle yemeğinin beklendiği masaya doğru ilerledi. "Gel."

Bu kelimeyi seviyor. Onun olduğumdan beri kaç kez bana bir fino köpeği gibi gelmemi emretti?

Emri omurgamı yaladı, kontrolümü ele geçirmek ve beni itaat etmeye zorlamak için elinden geleni yaptı.

İki yıl boyunca seçme şansım olmadan itaat etmiştim.

Neden bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas etmek isteyeyim ki? Sonuncusu tek renkli ve ıstıraplı iken bu hapishane renkli ve heyecan verici olsa bile mi?

Dürtülerimle savaşarak omuzlarımı dikleştirdim. Düşmanlık etmek istememiştim ama kurallar ve nezaket tarafından yönetilemeyecek kadar zengin ve güçlü bir adamın oyuncağı olmaktan bıkmıştım.

Eğer razı olmamı istiyorsa, eğer konuşmamı istiyorsa... kibarlık ve nezaket ödemesi gereken bedeldi.

Başını sallayarak bir hırıltı yuttu. Göğsünde süzülen öfke değıl, uzun zamandır görmediğıim nadir bir duyguydu.

Gurur.

Ona karşı durduğum için gurur mu duyuyor?

"Lütfen." Çapkın bir gülümsemeyi gizleyerek başını eğdi, parmakları kıvrımlarını hiç durdurmuyordu. "Beklediğın şey bu, değıl mi? Buraya gelir misin lütfen?"

Masaya doğıru bir adım atarak onu ödüllendirirken bile çenem yükseldi.

Bakışları bacaklarıma kaydı, gülümsemesi keskin bir onay öksürüğüne dönüştü.

Neredeyse hiç etkileşime girmediğimiz halde neden bitmek bilmeyen bir sohbetin gerçekteşiği izlenimine kapıldım? Hayvanlar kendilerini böyle mi tanıtıyordu? Beden dili ve karşılıklı saygı?

Saygılı ol.

Artık aşına olmadiğım bir başka duygu. Başka birine ya da kendime saygı duymak. Ne kadar çok şeyi unutmuştum? Ve yeniden öğırenmek ne kadar zaman alacaktı?

Bir sandalye çeken Elder, ben oturacak kadar yaklaşana kadar yırtıcı bir bakışla beni izledi. Yaralı bedenimle elimden geldiğince zarif bir şekilde oturdum ve neye bakacağıma dair bir savaş verdim.

Lezzetli yemek ya da tehlikeli adam.

Çorba lezzetle kıvrıldı; erişteler tuzlu bir alay ile buğılandı. Ama sonra Elder ve onun duygulu parmakları benim için bir hediye yarattı çünkü...

Bekle, neden bana başka bir hediye hazırlıyor?

Birlikte geçirdiğimiz gecenin bedeli olarak bana verdiğı ilk hediyeydi. Korkunç bir şekilde biten bir gecenin. Ama o

Yine de origami hediyesini garantilemek için benden bir şey kazandı.

Bugün durum öyle değildi. Sadece benim için dönmemişti. Beni çaldı. Beni iyileştirdi. Beni korudu. Şimdi bana kendime ait odalar, besleyici yiyecekler ve en önemlisi, hiçbir kötülük ya da kötü niyetli beklenti olmadan dinlenmeme izin verme nezaketini gösterdi.

O zaten bu kadar çok şey vermişken benim başka bir hediye kabul etmem doğru mu?

Parmakları uçuşurken katlanan keten kâğıtların hafif fısıltısı sorularımı susturdu. Zarif bir şekilde otururken başını yarattığından kaldırmadı ama dudakları kıpırdadı. "Sen ye. Ben katlayacağım." Sesi şehvetli bir pazarlıkla flört ediyordu. "Anlaştık mı?"

Ağzım sulanırken bile dilim yaklaşan acıyla sızladı.

Ben hareket etmeyince parmakları katlanmayı bıraktı.

"Eee?" Benden yemeğe doğru bakarak bir kaşını kaldırdı.

Gözlerimi hiç ayırmadan çorba kâsesini dikkatlice yaklaştırdım ve bir kaşık aldım. Köpek kapları ya da yasak mutfak eşyaları olmaması dikkatimden kaçmadı. Burada insandım... bir kızdım. Burada bir şey değil, biriydim.

Tek umudum bunun geleceğimin nasıl şekilleneceğinin bir başlangıcı olmasıydı ve onun istekleri için yeterince iyileşmemi beklerken oynadığı acımasız bir oyun olmamasıydı.

Gümüş kaşığı kremalı patates çorbasına daldırırken kendi kaşımı kaldırdım.

Centilmen olmaya devam edersen anlaşıyoruz.

Kaşığı ağzıma soktuğumda dudaklarını yaladı ve sıvının çok sıcak olması durumunda güçlü bir tat ya da uyarı olmamasıyla mücadele etti. Doktor bu duyuları koruyup koruyamayacağını bilmediğini söylerken haklıydı. Vücuduma yutkunmayı hatırlatmam bir saniye sürdü ve yemek boğazımdan aşağı kayarken irkildim.

Elder katlamasını durdurdu. "Yaralandın mı?"

Başımı sallamak istedim. Bu kadar nazik davranırken onunla çalışmaya istekli olduğuma dair bir işaret vermek istedim ama bir kez daha geçmişimin güvenlik mekanizması beni yasakladı.

Çenemi eğerek daha fazla çorba toplamaya ve bir kaşık daha yutmaya odaklandım.

Tekrar sormadı, yemeye devam etme isteğimi yeterli bir cevap olarak kabul etti. O kıvrılıp buruşurken sessizlik çöktü ve ben yavaşça yedim, sıcak sıvıya üflemeyle çalıştım ama şişmiş dilimi dudaklarımı büzecek kadar konumlandıramadım.

Birkaç dakika sonra Elder sakin ama soğuk bir ses tonuyla konuştu. "Senin için neden geri geldiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kafamı kaldırmadım, bakışlarımı kararlı bir şekilde çorbadan ayırmadım. Konuşmak mı istiyordu? Onu durduramazdım. Ama eğer sohbet arıyorsa, bunu henüz hak etmemişti.

Bir yudum daha alarak başımı eğdim ama vücudum gevşedi, katılmasam da dinlemeye istekli olduğumu anlamasını umuyordum.

Derin bir iç çekerek, soğukkanlı ses tonuyla devam etti. "Geri döndüm çünkü hiç kimse böyle bir cehennem çukurunda yaşamak zorunda kalmamalı. Umarım bir daha asla bu koşullara maruz kalmayacağınızı biliyorsunuzdur."

Kaslarım gerildi.

Ama bana ne yapacaksın?

Beni tutmaya, serbest bırakmaya, satmaya niyetli misin?

Şu anki konumum beni korkutmuyordu ama bilinmeyen gelecek korkutuyordu. Teknesinin bir nekahet evi olmasına daha ne kadar tahammül edecekti? Ona ne kadar sürede geri ödeme yapmamı bekleyecekti?

Peki nasıl?

Size nasıl geri ödeme yapacağım?

Çünkü bu dünyadaki her şeyin bir fiyatı vardı.

"Seni kendime almış olmam onun gibi olduğum anlamına gelmez. Bazı şeyler bekliyorum, en önemlisi de geçmişin ve bugünün. Kim olduğunu bilmek istiyorum. Seni

tanımak istiyorum.

Gerçek adını, nereden geldiğini ve özgür olsaydın ne yapacağını bilmek istiyorum. Sana hakim olmam gerekiyor, Pim... ama senin beklediğinden farklı bir şekilde."

Sarsıldım.

Mastering kısmını görmezden geldim, tamamen free kelimesine odaklandım.

Eğer özgür olsaydım.

Ben özgürken değil.

Niyetinin onurlu olduğuna ve nereye yelken açarsak açalım eve dönüşle sonuçlanabileceğine dair umudumu ne kadar koruduğumu fark etmemiştim.

Aptal Pim.

Bana güvenlik ve sığınak verilmişti. Şimdiye kadar daha fazlasını, özellikle de özgürlüğümü beklememem gerektiğini bilmeliydim.

O çalınmıştı ve çalıntı olarak kalacaktı. Geri verileceğinden şüpheliydim. Sonsuza dek kaybolacak ve bir değer ifade edemeyecek kadar yaşlı, çirkin ve kırık olana kadar bir efendiden diğerine geçecektim.

Elder çorbamın başına nasıl çöktüğümü fark etmedi, ezici hayal kırıklığını görmezden gelmek ve ne kadar şanslı olduğuma odaklanmak için elimden geleni yaptım. Bana bu kadar çok şey verilmişken sahip olmadığım şeyler için ağıt yakmayı reddettim.

Karmaşık bir kıvrım yaparken dudağını ısırarak Elder origamiyi bitirdi ve sonra başını kaldırıp baktı. "Bunların hepsi bekleyebilir. Şimdilik tek beklentim hızla iyileşmen. Gerektiğinde yemek yemeni, vücudun sana söylediğinde uyumani ve onun sana yaptıklarını unutmanı istiyorum."

Bu emirler yerine getirilebilirdi.

Midem yeterince doyduğuna karar vermeden ve yorgunluk bir pelerin gibi üzerime çökmeden önce bir yudum daha aldım.

Elder sessiz bir sitem içinde durdu.

Sandalyemde daha uzun oturdum, olduğumdan daha güçlü görünmeye çalıştım.

"Benden korkma, sessiz olan, ama beni zorlama da. Senden ne istediğimi bildiğimde - kim olduğundan başka -Sana haber veririm. Ve senden istediğimi yapmanı

bekleyeceğim. Ama

O zamana kadar..." Parmaklarını açarak kırık elimin yanına kusursuz bir yelkenli origamisi bıraktı. "Sana dokunmayacağım. Söz veriyorum."

Kapıya doğru ilerlerken, sanki sadece kendisi içinmiş gibi neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle ekledi. "Senin yerine kendi iyiliğim için sana dokunmayacağım."

Çürük kaburgalarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde sandalyede döndüm.

Ne demek istiyorsun?

Eşikte duraklayan Elder, "Yapacak işlerim var. Banyo yap, kestir, yaz, ne istersen yap. İşim bitince seni çağırırım." Bana soğuk bir gülümseme vererek, gri kurdeleli siyah bir kutunun durduğu gömme salondaki sehpayı işaret etti. "Hiç Kimse dediğin kişiye yazdığın notların hepsi orada. Konuşmaya hazır olduğunda bana yalan söyleyemezsin. En karanlık düşüncelerini okuma ayrıcalığına sahip olduktan sonra olmaz."

Sertçe yutkundum.

Onlar senin için değildi, seni piç.

Hafifçe eğilirken kırılmamış elim top oldu. "Tekrar görüşene dek." Sonra odadan bir gölge gibi kayıp gitti.

Varlığı bana huzur vermiyordu. Mahremiyetimi ihlal ettiği ve mektuplarımı okuduğu için duyduğum öfke, origami kayığı tuttuğum sırada taştı. Onu parçalama dürtüsü güçlüydü, ama onu neden yaptığını hatırlamak beni duraklattı.

Yanımda oturmuş ve bu hediyeği yaratmıştı çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bana değerli bir şey vermişti. Ama aynı zamanda değerli bir şeyi de benden almıştı.

İtirafılarımı benden çaldı. Onun okumaması gereken şeyleri okudu.

Böylesine karmaşık küçük bir teknenin ince kıvrımlarını okşarken, acımasız parmaklarının nasıl bu kadar narin bir şey yaptığına hayret ettim. Eğer bir şeyi bu kadar nazikçe tutup

Belki de Alrik gibi değildi.

Belki, sadece belki, bana zarar vermeyeceğini söylerken doğruyu söylüyordu. Ve eğer durum buysa, karşılığında beklediği ödemeler, isteyerek olmasa bile en azından eskisinden daha az acı çekerek ödenecekti.

Deniz ayaklarımın altında yuvarlanırken ve ufuk turkuaz sularla karşılaşırken, bunun sadece başka bir hapisane olduğunu ve onun da sadece başka bir kuklacı olduğunu kabul etmek için kendimi zorladım, ama en azından hala hayattaydım.

Hayatta kalırdım.

Çünkü ben bunu yapmak için doğmuşum.

"Elbette, bir yönlendirme numaranız olmalı."

Telefonun diğer ucundaki kadın hiç de yardımcı olmadı. "Hayır. Ev hattının bağlantısı birden fazla ödeme yapılmaması üzerine kesilmiş. Faturayı ödeyen kişinin bizimle iletişime geçmesini üç kez talep ettik ve hiçbir cevap alamadık." Oflaması kulağımda yüksek sesle yankılandı. "Bu normal bir protokol. Ve size defalarca söylediğim gibi, faturaların neden başka bir iletişim kurulmadan ödenmediğine dair herhangi bir yönlendirme detayımız veya nedenimiz yok."

Beni endişelendiren de buydu. Pimlico'nun annesi nereye kaybolmuştu? Tecrübelerime göre, eğer biri ortadan kaybolmuşsa, bu genellikle kötü durumlardan kaynaklanırdı. Ya bir suç işlemiş ve kanundan kaçmış (Pim'in kaçırılmasıyla bir ilgisi var mıydı?) ya da böyle bir olayın kurbanı olmuştu (kızı gibi).

Pimlico Alrik'in evinde telefonuma ev numarasını girdiğinden beri, bunu ona karşı kullanmak için zaman kolluyordum. Rakamlar Pim'in kim olduğuna dair bir hazine haritası kadar iyiydi. Kendimi onun ortaya çıkardığı dürtülere kaptırmadan önce kim olduğunu öğrenebilirim, ikimiz için de daha iyi olacaktı.

Sırlarla aram iyi değildi. İstedikim ama sahip olamadığım şeylerle aram iyi değildi. Önemsiz bir telefon numarasını gerçeğe dönüştürene kadar rahat edemezdim.

"En azından faturayı ödeyenin tam adını bildirin. Yardım etmemeye kararlı olduğunuza göre kendi araştırmamı kendim yapacağım."

"Kişisel bilgilerimi veremem."

"Bu eski bir hesap ve sizin için bir değeri yok. İsim olmasa da adresi verin."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Dinle, az önce söylediğim gibi. Yapamam."

Lanet olsun, teknolojiden nefret ediyorum. Karşısında olsaydım, istediğimi vermesi için ona kurnazca rüşvet verebilirdim. Aramızda kilometrelerce okyanus ve çatırdayan bir telefon hattı varken fikrini değiştirmem mümkün değildi. "Bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

Kendini beğenmiş bir şekilde, "Hayır. İyi günler dilerim."

Telefonu kapatırken çevir sesi kulağımda uğuldu. Bu beni mahvetti. İşini yapmasına saygı duyuyordum ama kaba davranmasına hiçbir koşulda izin veremezdim.

Kaltak.

Uydu telefonumu masama çarptım ve bir kalemlığın üzerinden geçtim. "Lanet olsun."

Sık sık tuğla duvarlarla karşılaşmazdım ama Pimlico onların altında gömülüydü. Gerçek adını bilmiyordum. Büyüdüğü kasabayı ya da hayatının diğer detaylarını bilmiyordum. Hiç Kimse'ye yazdığı notlarda içini dökmüştü ama sadece Alrik'le geçirdiği zamana odaklanmıştı. Bir kez bile lisede okuduğu yerden ya da en sevdiği kulüp veya aktiviteden bahsetmemişti. Aslında isim verdiği tek şey Anne of Green Gables ve diziye olan sevgisiydi. Diziyi hiç izlememiştim ama bana ipucu veriyorsa... belki de izlemeliydim?

Kahretsin, bunun için zamanım yok.

Kimin umurundaydı ki? O sadece bir kızdı. Bir köleydi. Beni ona bu kadar çeken neydi?

Nedenini biliyorsun. Sana şunu hatırlatıyor-

Böyle aptalca düşüncelerden kurtulmak için siyah saçlarımı çekiştirerek başımı tuttum. Pimlico'nun kim olduğunu bulacaktım ve bulduğumda, yakalanmasından ve tedavisinden kimin sorumlu olduğunu anlayacaktım. Ve eğer annesinin onun tutsaklığına karıştığı ortaya çıkarsa, bunu ödeyecekti. Yavaş yavaş. Acı çekerek. Pimlico'nun maruz kaldığı her darbeyi ve tekmeyi ona hissettirecektim.

Kendim için kefarete bulamadım. Ama belki Pim için bulabilirdim.

Ama neden?

İşte yine o lanet soru.

Neden umursuyorsun ki?

Yıllardır ona biçilen rolde tutmaya niyetliyken neden zahmet edeyim ki? Onu özgür bırakacak değildim. Özgür bırakamazdım. Zaten hakkımda çok şey biliyordu. Ne kadar uzun süre benim olursa, o kadar fazla suçlayıcı bilgiye sahip olacaktı.

Yani amacını yerine getirdikten sonra, onu size fayda sağlayacak başka bir şeyle mi takas edeceksiniz?

Onu kaçırıldığı hayata geri döndürmek gibi bir niyetim yoksa neden ailesinin peşine düşüp gerçeği öğreneyim ki?

Cevaplar zihnimin gerisinde dans ediyordu, anlaşılması zor ama alaycı, itiraf etmek istediğimden daha fazla insan olduğumu bilmeme izin veriyordu. Kendi aileme yaptıklarımdan ve ardından gelen koşullardan sonra inanmak istediğimden daha fazla kırık şeylerle uyum içindeydim.

Şereften düşmek ve bir evi evsizliğe değişmek beni iyi kalpliden kalpsize dönüştürmüştü. O zamandan beri kimse umurumda değildi. Neden umursayayım ki? Kirlenmenin sebebi bendim.

Ellerime -Pim'e dokunan ve onu ölü efendisinden çalan ellerime- bakarken, zenginliğin bana nasıl özgürlük verdiğini ama yeteneklerimi harcayabileceğimden daha fazla parayla nasıl hapsettiğini düşünerek homurdandım.

Bununla ne yapmam gerekiyordu?

İhtiyacım olan her şeye sahipken çalmanın eğlencesi nereye gitmişti?

Her şeyi değil.

Nefesimin altından hırlayarak, daha fazla hain düşüncüyü bir kenara ittim.

Belki de bu yüzden Pimlico'nun sırlarını istiyordum. Çünkü eğer o da benim kadar kötü çıkarsa, eğer o da

Kaderini hak ettiği anlamına gelen korkunç itiraf... o zaman bu bana huzur verirdi.

Kendimi suçluluk duygusuyla parçalamayı bırakmanın huzuru.

İşkence gören bir kızın bile masum olmadığına dair bir rahatlama.

Çünkü eğer o masum değilse, o zaman neye dönüştüğümün bir önemi yoktu.

Ve asla kurtulamadığım utancımı unutabilirdim.

SEABIRDS CAWING benim çalar saatimdi, bakışlarımı tanımadığım bir sahneye çevirdi.

Neredeyim ben?

Anında kalbim koşu ayakkabılarını bağladı ve koşmaya, saklanmaya hazırlandı. Beyaz neredeydi? Her gün kanımın döküldüğü konak neredeydi? Efendi neredeydi-

Gitmiş.

Öldü.

Artık Elder'sınız.

Bu bilgi kollarımda tüylerimi diken diken etti ve bana adrenalini enjekte etti. En yumuşak yatakta, en sıcak battaniyelerle otururken, güneş ışığı davetkâr alanı aydınlatırken çarşafı çıplak göğsüme çektim. Çikolata, krema ve dantel, şu anda bana kimin sahip olduğunu hatırlatıyordu.

Hafifçe sallanışım, altımda soğuk bir toprak dağı yerine sıcak bir su kütlesi olduğunu gösteriyordu.

"Günaydın hanımefendi." Sağ tarafımdaki banyodan bir hizmetçi çıktı, kolları dün gece kullandığım havlularla doluydu. Çamaşırlarımı toplamasını istemedim. Bu benim görevimdi. Ben kimdim ki bana hizmet edilmesini hak ediyordum?

Bana nazik bir gülümsemeyle baktı ve atılmış geceliğimi yerden aldı.

Elder dün gece ayrılır ayrılmaz onun önerdiği şeyi yaptım. Banyo yaptım ve küvet tembel köpüklerle dolarken, origami teknemi tutarak denize baktım, bir şekilde onu daha büyük bir gemiye dönüştürüp çok uzaklara yelken açabilmeyi diledim.

Elder'ın bana gösterdiği nazik cömertlik beni giderek daha fazla etkiliyordu. Paylaştığımız öpücük. Beni izleme şekli. Dövmesi. Öfkesi.

Her etkileşim parçacığı beni korku dolu bir tereddütle kapladı. Pamuklu geceliğimden sıyrılırken endişelenmeden duramıyordum. Şimdiye kadar, her saat daha da dayanılmaz hale gelmesine rağmen geceliğimi çıkarmaya çalışmamıştım. Yapmadım çünkü Dr. Michaels yaşadığı çileden sonra örtünmesi gereken bir kadın bekliyordu. Yara izlerini kamufle etmek ve hiç olmamış gibi davranmak.

Tam tersi doğruydı.

Çıplaklık bana karşı bir silah olarak kullanılmıştı. Beni çırılçıplak soymak için; bana kendime ait hiçbir şeyim olmadığını, içinde yaşadığım deriden başka hiçbir değerim olmadığını öğretmek için. Bedenim benim diyebileceğim tek şeydi, ama bu basitlikte güç buldum. Hiçbir zaman ipekten ya da kadifeden yapılmış iplere ya da zincirlere katlanmak zorunda kalmadım. Hiçbir zaman elastik ya da fermuarlar içinde boğulmak zorunda kalmadım.

Özgürdüm.

Bunaltıcı hava tenimi yalayıp geçerken ve banyonun ılık köpükleri kendimi yavaşça içine bıraktığımda bacaklarımdan yukarı süzülürken, bunca gariplikten sonra bir nebze normallik hissine kapıldım.

Keşke Elder bana öğle yemeğinde ne beklediğini söyleseydi. Seks mi? Arkadaşlarını eğlendirmek mi? Lezzetli yemeklerin, vanilya kokulu çarşafların ve odamın etrafında koşuşturan güzel hizmetçilerin karşılığını ödemek için bana ne yaptıracaktı?

-Bana verdiği oda temizdi.

"Kahvaltı masada." Kız pembe yanağına yapışmış samur bir bukleyi kenara fırçaladı. "Esmer şekerli yulaf lapası sanırım."

Hayatımda hiç yulaf lapası yememiştim. Ağrıyan ağızımı açma ve sakat dilimin itip yutması için yiyecek sokma düşüncesi çok fazlaydı.

Acıkmıştım ama daha fazla acıyı harekete geçirecek kadar aç değildim.

Özellikle yulaf lapası için.

Ancak hizmetçinin bunu bilmesine gerek yoktu. Gülümsedim. İletişim kurallarımı aşmış olacağım için başımı sallamadım ama minnettar olduğumu anladığından emin oldum.

Kapıya doğru ilerledi. "Bu arada, gardırobunuzun içinde birkaç sundress ve diğer gecelikler var. Limana indiğimizde eminim Bay Prest asistanlarından birini gönderip size daha fazlasını almasını isteyecektir."

Yardımcılarından biri mi?

Kaç tane var?

Bakışlarım daha önce girmeye cesaret edemediğim gömme dolaba kaydı. Tekrar gülümsedim, bu süitte yalnızken verilen eşyaların hiçbirini giymeyeceğimi çok iyi biliyordum. Elder'ın söylediğı gibi gemiyi keşfedersem, belki o zaman personelinin iyiliğı için örtünebilirdim, ama yalnız olduğum an...

Alrik'i öldürmüş olabilirdim ama o, onun olmadan önce olduğum kızı hatırlatan her şeyi öldürmüştü.

Kucak dolusu çamaşırını kaldıran kız sırttı. "Phantom'da yaşamayı seveceksin. Her gün yeni bir manzaraya, yeni bir okyanusa, yeni bir limana uyanmak inanılmaz." Çenesini kahvaltıya doğru eğerek ekledi: "Yemek yemen için seni uyarmamı söyledi. Doktor da öyle. Biraz daha ağrı kesici gönderdi; onları yatağının yanındaki çekmeceye koydum."

Çarşafı tutmaktan kollarım ağrıyordu. Yeni bir manzaradan bahsedilmesi, kızın gitmesi için kanımda sabırsızlığın hortumlanmasına neden oldu. Pencereden dışarı bakmak ve görmek istiyordum.

Sessizlik çöktü; hizmetçi kendinden emin bir şekilde öksürdü. "Ben gitmeden önce ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Bir soru.

Onlara cevap veremedim.

Ancak kendime rağmen çenem hafifçe sağa sola hareket etti.

Ne halt ediyorsun sen?

Sessiz kalmaya yönelik çelik gibi kararlılığım şimdiden azalmaya başlamıştı. Gerçekten de birkaç saatlik deliksiz bir uyku ve nazik bir yüz yüzünden koltuk değneklerimi bu kadar çabuk bırakacak kadar zayıf mıydım?

Gülümsedi. "Tamam, harika. Yarın sabah görüşürüz!" Beni rahatlatıcı bir sessizlik ve yorganı tekmeleyip çıplak bir şekilde balkona çıkma özgürlüğü içinde bırakarak dışarı fırladı.

Uzun süre klimalı bir konakta yaşadktan sonra, bunaltıcı sıcak tenimde bir afrodizyak etkisi yarattı. Üşümüyordum. Korkmuyordum. Yeni bir yumruk ya da tekmeden canım yanmıyordu.

Bu his çok yabancıydı ve böyle bir lüksü hak etmek için ne yapmam gerektiği konusunda bir kez daha dehşete kapılmama neden oldu.

Parmaklarımı metal korkuluklara geçirerek rüzgârın elbisem, güneşin de şalım olmasına izin verdim. Dalgalandan dalgaların manzarası ve ara sıra destansı mavilikte parıldayan ışık pulları yıllardır ilk kez zorlanmadan gülümsememi sağladı.

Bunun için yapılacak ödeme astronomik olacaktır.

Ama o gün gelmeden önce tadını çıkarabilirdim.

* * * *

Bana dokuz saat verildi.

Odamda dinlendiğim, güneşin altında uyukladığım, hızla geçen denize atmadan önce Kimse'ye hızlıca bir not yazdığım ve ağzımın içinde şişen dilimi görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım dokuz saat.

Diğer yaralarım arka planda kaldı, bu kadar uzun süre böyle bir acıyla yaşadktan sonra zar zor fark edildi. Kırık elim bile düzgün bir şekilde bağlandığından beri beni rahatsız etmiyordu. Acıya o kadar alışmıştım ki onu özleyip özlemeyeceğimi sık sık merak ederdim. Siyah ve mavi çürüklerimin olmadığı bir zaman gelirse, artık gerçek hissetmeyeceğimi.

Acının saldırmaya hazır bir gremlin gibi içime çökmediği bir zamanı hatırlayamıyordum. Elder böyle bir fenomeni deneyimlememe izin verir miydi yoksa sadece Alrik'in kötülüklerinden beni tedavi ediyor muydu, böylece kendi kötülüklerini uygulayabilir miydi?

Şık bir lacivert elbise giymiş bir kadın personel odama girdiğinde, güneş turuncu bir ihtişamla batmış, okyanusu altın sarısı ve kayısı renginde ateşe vermişti.

Kapının kilidinin olmaması ve benimle ilgilenen personelin hepsinin kadın olması dikkatimden kaçmadı. Bu Elder'ın yararı için miydi yoksa benim mi? Bakışları, benden üç kat büyük bir sandalyeye kıvrılmış oturup denize baktığım çıplak göğüslerime takıldı.

Bu süit lüksün timsaliydi, ancak ne televizyon, ne dizüstü bilgisayar ne de dış dünyaya açılan bir anahtar vardı.

Sadece manzara.

Ve ben buna bağımlıydım. Uzun süre bir tepeye zincirlendikten sonra hareketli manzaraya takılmıştım.

"Ah, çok özür dilerim!" Kadın gözlerini kaçırarak sertçe döndü.

Uzun zamandır unuttuğum, ona endişelenmemesini söyleme dürtüsü -sosyal olarak kabul edilebilir olmak ve onu rahatlatmak- dudaklarımın aralanmasına neden oldu. İşe yaramaz dilim kasıldı, sonra konuşmanın bugünlerde pek de alışkın olmadığım bir şey olduğunu hatırladım.

Bakışları haliya kilitlenmişti, gözlerini yakalayamadım. Arkamdan bir minder kaparak ön tarafıma yerleştirdim ve bacaklarımı mütevazılıkla sıkıca kapattım. Sandalyenin koluna vurarak bakabileceğini işaret ettim.

Yavaşça yaptı.

Kaşları kalkarken bakışları mindere kaydı ama bir şey söylemedi. Neden burada çıplak oturduğumu merak ettiyse de sormadı.

İlerleyerek küçük bir zarf uzattı. "Akşam yemeğine çağrılıyorsunuz."

Alırken parmaklarımız birbirine sürtündü. Keskin bir nefes aldım. Ondan korktuğum için değil.

Annemden sonra dokunduğum ilk kızdı. Yere bakıp bu aptalca acıyla savaşıırken gözyaşlarım gözlerime saplanmaya cesaret etti.

Elder bana ilk emrini vermişti.

Bir topun içine kıvrılabilir ve gitmeyi reddedebilirdim. Düşündüğü gibi bir köle olabilir ve sinebilirdim. Ya da nasıl dik duracağımı, nasıl yürüyeceğimi, konuşacağımı ve güvenle nasıl parlayacağımı hatırlayabilirdim. Alışkanlıklarını izleyerek onun sırlarını çalabilirdim - o beni öğrendiğini sanırken ben onu öğrenirdim.

Bu sadece başka bir test. Başarısız olmayacağım.

"İçinde Fantom'un küçük bir haritası var. Sizi ana güvertede, yemek salonunda bekliyor." "Kıyafet kurallarından bahsetmedi ama en azından biraz örtünmenizi önerebilir miyim?" diye gevelemeden önce alt dudağını emdi.

Zarfı yırtarak açtım ve bir süper yatın lamine edilmiş haritasını çıkardım. Demek Phantom buydu. Yüzlerce insanı barındıracak kadar büyük bir tekne.

"Seni on beş dakika içinde orada beklediğini söyledi." Ayağa kalkıp yastığı sandalyenin üzerine fırlattığımda kız bir adım geri çekildi. Yutkundu, gözlerini benimkilerden ayırmadı ve çıplaklığımdan kaçınmak için çenesini yukarı kaldırmaya zorladı.

Eğer bu kadar gergin olmasaydı, gülümserdim.

Bunca zamandır korkan, Alrik odaya her girdiğinde nefesini tutan, haddimi aştığıma karar verdiğinde boyun eğerek sinen bendim. Burada, Elder'ın dünyasında hala masumiyet vardı. Çıplak teni iyi eğitilmiş personeli için rahatsız edici bir duruma dönüştürecek kadar masumiyet.

Tutunmak için elimden geleni yaptığım güç canlandı.

Çürüklerimin ve anılarımın altında ben hâlâ Tasmin'dim. Hâlâ eve gidip annesine sarılmak isteyen bir kızdım. Yine de gömme dolaba doğru ilerleyip başımın üzerinde bir fısıltı halinde yuvarlanan siyah bir elbise seçtiğimde, çok dengesiz bir sınırdan sallanmakta olduğumdan korktum.

Kırılğanlığım bükülüyor, değişiyordu. İki yıl boyunca başkasının oyuncağı olduktan sonra, aynı şeytan tarafından

incitilmiştim.

bana bulaşmıştı. Artık yumuşak ya da umutlu değil, sert ve alaycıydım.

Eğer Elder beni istiyorsa, onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. Sadece eskiden olduğum kız olarak kalabilecek miydim yoksa o istediğinde tamamen bir yabancıya mı dönüşecektim bilmiyordum.

"ETKILENDİM. Beni sen buldun." Elder başını eğdi, elinde küçük bir bardak berrak sıvı tutuyordu. Onu Alrik'in yerinde izlememiş ve her damla içkiyi reddettiğini fark etmemiş olsaydım, bunun votka olduğunu düşünebilirdim. Onun hakkında bildiklerimin küçük bir kısmıyla, bunun sadece su olduğundan şüphelendim.

Siyah gözleri ölümcül bir sakinlikle üzerimde gezindi. "Gördüğüm kadarıyla birkaç beden küçük elbise sipariş etmem gerekecek."

Vücudumu saran siyah pamuğu normal bir kızın denetleneceği gibi okşamadım. Bu aptallığımı yenmiştim. Asker gibi kıpırdamadan durdum ve değerlendirmesini kabul ettim. Ne kadar büyük olduğunu, ne kadar gevşek ve dalgali olduğunu sevdiğimi ona belli etmedim. Siyah askılar bana dokunmak için özür diler gibi omuzlarıma zar zor yapışırken, bedenim havanın tenimle kumaş arasında bir tampon oluşturmasına izin veriyordu.

"Daha yakına gelebilirsin, biliyorsun." Elder bardağını ahşap masanın üzerine koydu.

Parmaklarım evinin küçük haritasının üzerinde gezindi. Lüks koridorlarda birkaç yanlış dönüş yapmış, gösterişli salonlara ve süitlere göz atmıştım ama zamanında yetişmiştim.

Ona doğru küçük bir adım atarak, ortadaki tabakta duran taze üzüm, karpuz dilimleri ve gevrek yeşil elmalara baktım. Bununla ilgili her şey önceki dünyamın tam tersiydi.

İyileşen vücudum nedeniyle yürümek yorucuydu ama acıdan delik deşik olmamıştım. Ayak parmaklarımın altındaki halı kalın ve yaylıydı, soğuk mermer karolara basmaktansa beni sıcak tutuyordu. Eğer burada diz çökmek zorunda kalsaydım, en azından emir geldiğinde kemiklerim kırılmazdı.

Ben masaya yaklaşırken ayağa kalktı. Öne doğru uzanıp haritayı elimden alırken başımı çevirmedi. Geniş avucunu takip ederken kalbim bir yılan gibi tısladı, bir vuruş için gerildiğimden ve gelmediğinde neredeyse şaşırdığımdan nefret ettim. Haritayı masanın üzerine koydu ve benim için bir sandalye çekti.

Ona güvenmiyordum.

Sakinliğine güvenmiyordum çünkü sakladığı şeylerin tadını almıştım. Ellerimi kucağıma koyarak teklif edilen koltuğa kayarken kaskatı kesildim.

Elder sözünü sakınmadan masanın başındaki sandalyesine geri döndü. Beni de yanına yerleştirdi. Uzun masanın geri kalanı sadece yemek için bir pistti, aramızda herhangi bir boşluk bırakmıyordu.

Bakışlarımı yakalayınca kaşlarını çattı.

Neydi bu? Gerçek eğlence başlamadan önce bir oyun mu?

İki personel içeri girip önümüze bir kase yeşil çorba koyarken arkamdan bir kapı açıldı. Baş garson saygıyla başını sallayarak, "Bu akşamki yemeğiniz safranlı tereyağlı soğuk bezelye ve salatalık çorbası. Lütfen tadını çıkarın."

Personel eğilerek geri çekildi ve Elder ile beni sessizce birbirimize bakmak zorunda bıraktı.

İkimiz de kaşığa uzanmadık, gözlerini ilk kaçırın kişi olmaya hazır değildik. Elder yavaşça bardağına uzandı ve bir yudum almak için ısıtılı kristali kaldırdı. Yutkunurken güçlü boynu dalgalandı, sonra başını eğerek beni daha yakından inceledi.

"Sende farklı bir şeyler var."

Sustum.

Değişmeme izin yok muydu?

Neyin değiştiğini bile anlamamıştım. Sadece kendimi kötü hissediyordum. Kendimi değil. Eğer bunu tarif edemezsem, Elder bunu nasıl görebilirdi?

Bardağını bırakıp çenesini ovuşturdu. Saat beş yönündeki gölgesi daha koyuydu, sanki bir hafta önce tanıştığımız günden beri tıraş olmamış gibiydi. "Sen iyi misin? Yaraların ve dilin dışında tabii ki?"

Kaşığımı aldım.

"Anlamıyorum..." Narin gümüş kapları mıncıklarken beni taklit ederek sözlerine devam etti. "Ama bana baktığında bir şeyler kayboluyor."

Kayboldu mu?

Olan şey bu muydu? İstismara uç r a m a bağımlılığım silinmiş miydi? Korkum ortadan kalkmış mıydı?

Hayır, korku hala orada.

Bir evcil hayvan, bir mülk olan kızın kalıntıları işin işimi kontrol ettim. Hala mücadele ediyordum ama Elder beni ondan kaçmak yerine ona bakacak kadar cesur yaptı.

Yaptıklarımın yanıma kr kalmasına izin vermesi beni daha cesur ve küstah olmaya teşvik etti. Olan şey bu muydu? Sonunda sadece var olmaktan bıkmış ve kendimi yeniden sahiplenme sürecine mi başlamıştım?

Bir baş ağrısı şakaklarıma dolandı ve ağır sorularla beni sıkıştırdı.

Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Yorulдум.

Kayboldu

m.

Yalnızım.

Hiç kimse bile bunu anlamama yardım edemez.

Öfkeli gözyaşları bir kez daha omurgamı gıdıkladı. Daha sıkı sarıldım, patlamak işin bir ırıkış arayan bir şarapnel patlaması gibiydım.

Yardıma

ihtiyacım

var.

Zamana

ihtiyacım

var.

İhtiyacım
var.

Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ama o değildi.
Bu hayat değildi. Artık iyilik bile değildi.

Bunu geçtim.

Berbat

durumdayım.

Kızgınım. Çok kızgınım.

Bu öfkeyi birinden çıkarmak istedim. Katlandığım ve dönüştüğüm şeyi yırtmak, parçalamak ve çığlık atmak istedim.

Nefes alışım ciğerlerim yanana ve tüm vücudum titreyene kadar hızlandı. Kaşığım çorbanın (daha fazla acı vereceği için istemediğim çorba) üzerinde geziniyor, kanımda lav gibi kaynayan ezici çılgınlığı bastırmak için elimden geleni yapıyordum.

Gitmem gerek.

Kendimi kaybetmeden önce yalnız kalmalıyım.

İçimdeki öfke tsunamisini geri yutarak titrememi bastırdım ve beni hızla seğiren deliliğimden uzaklaştıracak bir şey -herhangi bir şey- söylemesini bekledim.

Ama yapmadı.

Sadece o ölümcül duruşuyla beni izledi - titrediğimi, nefes aldığımı fark etti - büyük olasılıkla içimdeki kırıklığı yakan ateşi gördü.

"Sakin ol. Burada sana hiçbir şey zarar veremez."

Yanlış!

Lavlar köpürüp patlarken gözlerim onunkilere kaydı.

Yapabilirsin.

Ve yapacaksın da.

Bana yalan söylemeyi kes.

Bana ne yapmak istediğini söyle. Beni

bu lanet sefaletten kurtar.

Elder kaskatı kesildi, vücudu buz gibi sakinleşti. "Her ne düşünüyorsan, bu seni üzüyor. Sana durmanı öneririm."

Durmak mı?!

Bu kelimenin ne zaman bir anlamı oldu ki?

Alrik ne zaman durdu?

Ne zaman bıraktın?

Bu lanet şey ne zaman bitecek!

Bir panik atak göğüs kafesimin etrafında dolanıyor, bana eziyet etmek için uykusundan uyanıyordu. Ruh emici terör boğazımı yaladı, sıktı... pençeledi.

Parmaklarım kaşığın etrafına kilitlendi. Hava çok ihtiyaç duyulan bir meta haline gelirken oda karanlığa gömüldü.

"Pim... dur. Rahatla."

Rahatlayamazdım. Şimdi olmaz. Kaşınan panik katlanarak büyümüş ve boğazıma olduğu kadar karnıma da yayılmıştı.

Elder bana doğru eğildiğinde
irkildim. Gözlerini kısıncı nefesim
kesildi.

"Konuş benimle. Neyle uğraştığını anlat bana."

Omurgam kaskatı kesildi.

Anlatayım mı?

Seninle

konuşmak

mı?

Neden?

Anlamayacaksınız.

Yardım etmeyeceksin.

Gözyaşları dünyayı bulanıklaştırdı, onu dans ettirdi ve oynattı.

"Tamam, eğer konuşmamaya kararlıysan, neye ihtiyacın var? Sana yiyecek ve giyecek verdim. Sana bir yatak ve huzur verdim. Benden daha ne istiyorsun?"

Kükremesi histeri girdabımı yararak beni boğucu bulutlardan geri çekti.

Titreyen bedenimi işaret ederek hırladı: "Sanki bu bir işkence seansıymış gibi davranıyorsun. Öyle değil. Sadece akşam yemeği. Hatırlıyor musun? Hani insanlar yemek yerken konuşur ve sorulan sorulara cevap verirler ya? Siktir, Pim. Bana o adammışım gibi bakmayı kes. Onu becermiyorum. Anladın mı?!"

Bakışlarım keskin nişancı keskinliğine dönüştü. Panik atağımın bıraktığı boşlukları çarpık kar taneleri doldurdu.

Rahat değilsem kusura bakmayın.

Oynanacak bir oyun değil de sadece akşam yemeği görmekte zorlandığım için beni bağışlayın.

Belagatli ve m kemm l bir misafiriniz değilsem beni bağışlayın!

Elder gözlerini devirdi. "Hazır normal davranışlar konusuna girmişken, şu elbise hakkında konuşalım.  zerinde  ıval gibi duruyor. Yemek yemelisin ve ben de sana daha uygun kıyafetler alacağım. K le olman öyle görünmek zorunda olduğun anlamına gelmez."

Burnumdan hava tısladı. Kar taneleri buz kıracaklarına dönüştü, onu tekrar tekrar bıçaklamak için can atıyorlardı.

Bu ne cüret!

Tenliliğim sana iğrenç mi geliyor?

O zaman neden beni kurtarıyorsun?

Elder devam etti, kendi öfkesi benimkini görmüyordu. "Seni a  bırakmış ve dövmüş olabilir, sessiz olan, ama senden bir kadına benzemeni beklerim, bir hayvana değil. Bir dahaki sefere limana geldiğimizde i  çamaşırı ve diğer giysileri ayarlayacağım. Ama bu arada, söylediklerime g venmeni ve kolumu kaldırıp benimle konuştuğumda irkilmeyi bırakmanı bekliyorum. Sessizliğini aç ve b y  artık."

Sırtım tiksintiyle kilitlendi.

şimdi de hayvan mı oldum?

Panik atağım patlayan bir nefret volkanına dönüştü.

Sana nasıl bir hayvan olduğumu göstereceğim. B y meyeceğim. Ben büyüdüm. Senin asla olamayacağın kadar büyüğüm. Ve eğer bana bir ömür boyu yara ve çürüklerden sonra balenli ve sıkı dantel giydirmeye çalışırsan, seni öldürürüm.

Dişlerim birbirine vurdu.

Beni duyuyor musun?

Dar kıyafetler giymemi mi istiyorsun? Beni yok etmek mi istiyorsun?

Hayır! Hayır!

Acelecilik beynimin önüne geçti. Elim havaya kalktı ve omzuma gevşekçe yapışan kayışı çekip çıkardı. Aşağıya

doğru kaydı. Korkudan sertleşmiş göğüs ucum

ağırlıksız giysinin tüm göğsümü ortaya çıkarmasını engelliyor.

Elder dondu kaldı, bakışları morarmış deriye kilitlendi. "Tanrım, ne yapıyorsun?"

Dişlerimi gösterdim.

Hayvan olmak.

"Kahretsin, gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Şurup gibi pürüzsüz, öne doğru eğildi ve kayışı dirseğimden kopardı. Tırnakları kâğıt inceliğindeki tenimi tehdit ediyor, kayışı yavaşça, çok yavaşça kolumdan yukarı kaydırarak boynumun ve omzumun çukurunda dinlendiriyordu.

Yüzü obsidiyendi ve ne ışıktan ne de akıl sağlığından eser vardı. "Beni zorlama. Seni uyarmıştım, Pim. Senin yanında elimden geleni yapıyorum ama bir daha böyle bir şey yaparsan, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım."

Avuçları omzumu kavradı, teni tenimi öptü. Yüzü benimkine milimetre kadar yaklaştı. "Her ne sorun yaşıyorsan, acısını benden çıkarma. Aksi takdirde ben de sana karşılık verip kendi sorunlarımı senden çıkarmak zorunda kalırım." Siyah alt tonlarla kıkırdadı. "Ve eğer bunu yaparsam, hakkımdaki gerçeği öğreneceksin. Alrik'in rol yaptığını, benim ise gerçek kötü adam olduğumu bileceksin."

Tükürüğüm kurudu. Dilim acıyla şişti.

İlk defa söylediklerine inandım. İlk defa, mücadele ettiği şeyi saklamadı. İçine bakmama izin verdi ve gördüklerim hiç hoşuma gitmedi.

Bir centilmen değildi. Kibar değildi.

Kaos ve kültürsüzlük içindeydi ve istediği felaketi yaratmakta özgür olmak için ölüyordu.

Hayır.

Parmakları omzumu okşarken tüylerim diken diken oldu ve bana hâlâ beni tuttuğunu, hâlâ bana sahip olduğunu hatırlattı. Gözlerim dudaklarından bakışlarına kayarken korku dehşete dönüştü.

Kıpırdamadı, kendi sonuçlarımı çıkarmam için bana izin verdi - asla söylemeyeceği şeylerin satır aralarını okumam için, ama ben

hissettim. Her kelimeyi, her tehdidi hissettim ve bu beni sakinleştirmede, odadan kaçıp kendimi denize atma isteği uyandırdı.

Parmağını kayışın altından geçirerek eğildi ve omzumu öptü. Bana daha önce de dokunmuştu. Beni daha önce de öpmüştü. Yine de giysilerimi bu kadar basit bir şekilde yeniden ayarlaması, şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha erotikti.

"Hâlâ benimle savaşmak istiyor musun, sessiz fare?" Elder sandalyesinde arkasına yaslandı ve iri cüssesiyle süslü ahşabın gıcırdamasına neden oldu.

Bana fare deme!

"Benden o kadar mı iğreniyorsun ki ben geri itene kadar beni itmeye hazırsın? Sana sığınak verdiğim süre boyunca karşılığında çok daha fazlasını almak istediğimde önemsenmek o kadar kötü mü?"

Nefes almayı bıraktım.

Tırnaklarını tişörtünün üzerinde parlattı. "Sana karşı bu kadar sert olmak istemezdim ama görünüşe göre başka seçeneğim yok."

Koklamam siyah gözlerini keskinleştirdi. "Senden tek istediğim kibarlık, itaat ve nihayetinde sesin. Sana zarar vermeyecek ya da seni olmadığın bir şeye indirgemeyecek üç şey."

Şartlarını ne kadar kolay iletliğini görünce ürperdim. Benim için en zor isteklerden bazılarıken onları ne kadar basitmiş gibi göstermişti.

"Bunu yaparsan mesafemi koruyabilir ve sana nazik davranabilirim. Yapmazsan pişman olursun."

Belirsizliğin arkasına

saklanıyorsun. Belirsizlikle tehdit

etme. Bana ne yapacağını söyle.

Dişlerimi sıkarak kaşığı çorbanın içine daldırdım ve karıştırdım. Yemek yemeye hiç niyetim yoktu. Dilim, cesur davranarak neredeyse neleri kaybettiğimin sürekli bir hatırlatıcısıydı. Elder beni iyileştirmeyi ve tedavi etmeyi kendine görev edinmişti. Ama ne için?

Zihnimde bir köstebek gibi yuva yapan, umursamazlığın karanlık tünellerini açan şey bilmemektir. Cesaretin artık bununla bir ilgisi yoktu.

Bu bir hayatta kalma meselesiydi.

Önceki sorularım buharlı bir trenle geri geldi, beni kömür dumanı ve hızla raydan çıkardı.

Ne istiyorsun? Söyle bana.

Şu anda.

Beni satacağını söyle. Canımı yakacağını. Kullanacağını söyle. Beni özgür bırakacağını söyle.

Eğer itaatsizlik edersem ne yapacağını söyle.

Sadece söyle ki seninle savaşmak mı, sana itaat etmek mi yoksa kendimi geminin pruvasından atıp bu işi sonsuza dek bitirmek mi istediğime karar verebileyim.

Kaşık parmaklarımdan fırlayıp tertemiz masanın üzerine yeşil yapışkan madde sıçratana kadar öfkem fiziksel olarak taşıdığının farkında değildim.

Dayak yemek için kamburlaşırken omuzlarım yuvarlandı. İyi bir dayak olacaktı. Tam da bu nedenle masaya hiç kabul edilmemiştim. İnsan araçlarına layık değildim çünkü çok aptaldım ve sadece sahibine uygun olduğunda kullanılacak bir hayvandım.

Bana hayvan dedi.

Bakışlarında gördüğümü sandığım her türlü cazibe ya da gurur, sonunda dürüst olduğumuz için yok olmuştu.

Elder hareket etmedi.

Gözlerini benden hiç ayırmadan derin ve dengeli bir şekilde nefes alırken tek ses siyah tişörtünün hafif hışırtısıydı. "Yemeğini ziyan etmek için ne düşünüyordun? Onunla birlikte olduğun için kaybettiğin her şeyi yerine koymak için midende olması gereken yiyeceği."

Başımı kaldırıp yaptığım dağınıklığa bakmaya cesaret ettim.

Bundan sonra ne olacağını umursamıyordum. Özür dilemek ya da yalvarmak için kendimi zorlayamadım.

Affetmek. Yıllardır kilit altında tuttuğum öfke, onu sürgün ettiğim mahzenden döküldü. Yabancı bir gerginlik - içimde dişlerini gösteren garip bir cüretkâr - hepsi 'lütfen bir daha asla unutma' dercesine beni kucakladı.

Asla sadece var olmanıza izin vermeyin.

Dövüş

.

Ya da

ölürsü

n.

Artık hayatta

kalmak yok. Artık

kabullenmek yok.

Yumruklarım sıkıldıkça parmaklarım avuç içime gömülüyordu - kırık elim bile ne kadar uzun zamandır cehennemde yaşadığım ve bunun devam etmesine izin verdiğim için kendimden ne kadar nefret ettiğim için öfkeyle kıvrılmak için elinden geleni yapıyordu.

Neden kendimi daha önce öldürmedim? Neden onu öldürmedim?

Daha erken mi?

Çünkü her seçeneği elinden aldı!

Denedin, hatırladın mı?

Zaman zaten geçmişti bulanıklaştırmış, gerçeklerden başka seçeneklerim varmış gibi görünmesini sağlamıştı. Beni paramparça etti çünkü çok güçlü olduğuma inanırken beni daha da zayıflattı.

Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Ama şimdi durum farklı ve siz bir başkasına boyun eğmeyeceksiniz.

Yine mi?

Eğer Elder ona hizmet etmemi, onu becermemi ve onun emrinde olmamı bekleseydi. Bu gece denize atıldım. Verecek bir şeyim kalmadığı için değil, sonunda hayır diyecek kadar cesur olduğum için.

Artık yarınlara ya da dünlere hayır demek anlamına gelse bile.

Yeter artık!

Elder, "Aklından neler geçiyor?" diye mırıldandı.
Hırladım.

Adam sertleşti. "Sanki geri dönüp onu tekrar öldürmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun." Başını eğdi, her nefes alışımı, nefes verişimi ve seğirmemi inceledi. "Senin için geri döndüğüm için kızgın mısın? Keşke gelmeseydim de yeni bir şeyle yzleşmektense hayatına son verseydim mi diyorsun?"

Beni tanımıyorsun.

Lanet kafamdan ık!

"Demek mesele buymuş. Kızgınsın."

Kulağa bu kadar küçümseyici geldiği için gözlerini oymak istedim. Kızgınlıktan daha fazlasıydım. Öfkenin ta kendisiydim. Hiddetin habercisiydim.

Beni korkutup kmseyebileceğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun.

Bu salon numaralarından bıktım.

Soğuk bir şekilde gülümsedi, yüzünde hiç nezaket kalmamıştı. "Yaşadıklarından sonra öfke beklenen bir şey." ne doğru eğildi, kırbacı keskin ve acımasızdı. "Ama bir an bile fkeni benden çıkarabileceğini düşünürsen, büyük hayal kırıklığına uğrarsın."

Yıllardır almadığım kadar sert nefes alıp verirken göğsüm inip kalkıyordu. Çürük kaburgalarım acıyla kanıyordu.

"Bakişlarınızdaki ateşi fark etmesem, o kahrolası cehennem çukurunu zlediğinizi düşünürdüm."

Dondum kaldım.

Dayak yemekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Kle olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?

Elder sakın ve sinsi bir tavırla işaret parmağıyla çatalını itti. "Orada kuralları biliyordun. Kendine Efendi diyen o piç hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordun. Neyi ne zaman bekleyeceğini biliyordun."

Siyah gözleri beni sert sandalyeye kilitledi. "ngrlebilirliği zlyorsun, bu öngörülebilirlik seni öldürecek olsa bile, ya onun eliyle ya da senin elinle."

Sırlarla dolu bir sessizlik çöktü.

Birkaç saniye konuşmadı. Elini kalın mavi-siyah saçlarında gezdirerek fısıldadı, "Sen

Tetikleyici. Onun canını mutlulukla almanı izledim. Açtığı yaradan kan kaybederken bile o görünmez zincirleri fırlatıp attın." Sesi bir mırıltıya dönüştü, "Ama öngörülebilirliğe son verdiğin an bu değildi, Pimlico. Bunu bir katil olmadan önce yaptın."

Tüy gibi yumuşak parmaklarıyla dudaklarını okşarken nefesimi içime çektim. "Beni geri öptüğün anda bunu yaptın."

Sertçe yutkunurken dilim burkuldu.

"Beni yatağına aldığın an geleceğini değiştirdin."

Sana izin
vermedim.

Başka
seçeneğim
yoktu.

Alt dudağını yalayan Elder soğuk bir şekilde gülümsedi. "Beni okumaya çalıştığını hissediyorum, sessiz fare. Beni incelediğini, beni izlediğini hissediyorum; hissetmediğimi sanma. Sana ne yapacağımı bilmek istiyorsun -hayır, buna ihtiyacın var-. Soruların o kadar yüksek ki beni sağır ediyor."

Ayağa kalkarak masadan uzaklaştı ve benimle dökülen çorbanın arasına bakarak volta attı. "Ama karşılığında istediğim şeyi bana verene kadar kim olduğumu öğrenemeyeceksin."

Sekiz konik mumlu büyük bir şamdanın bulunduğu büfeye doğru ilerleyip bir çekmeceyi açarken yüzüne aniden kararlılık damgasını vurdu.

İki saniye sonra, uygun bir not defteri ve kalemi yere çarptı. Kasemi kenara iterek parmaklarını taze kâğıda sapladı. "Konuş benimle."

Ürktüm ama kamburlaşmadım. Düşüncelerimi takip edemiyordum. Dün, benim için yaptıklarından dolayı minnettarlık içinde boğulmuştum. Bugün ise onun gerçek niyetinden şüphelenerek boğuluyordum. Ve öfke. Hem de çok. Çok fazla. Öfke. Öfke beni daha hızlı ve daha hızlı yaladı, düşüncelerimi küle çevirdi.

"Konuş benimle, Pimlico. Senin için yaptıklarına karşılık bana en azından bunu borçlusun."

Benim için bitti mi?
Bana ne yapacaksın?

Hadi bunun hakkında konuşalım!

Parmaklarım kalem için kaşınıyordu ama onunla konuşmak için değil. Kimseyle konuşmamak için. Bilinmeyen, görünmeyen arkadaşşıma bu yeni hapishane ve efendi hakkında ne yapmam gerektiğini sormak için. Kaçmalı mıydım? Öldürmeli miyim? İkisini de yapmamalı ve boyun mu eğmeliydim?

Elder beni ne kadar uzun süre güvende tutarsa, her nefeste ona olan borcumu artırır, o kadar kontrolden çıktım. Çok uzun zamandır böylesine şiddetli ve kırılmaz sınırlarla yaşıyordum. Alrik'ten nasıl kurtulacağımı biliyordum. Onu nasıl okuyacağımı biliyordum. Cezaya nasıl hazırlanacağımı biliyordum. Ve sonrasında paramparça olmuş parçalarımı nasıl yapıştıracağımı da biliyordum. Hepsi bu kadardı. Başka kimseye nasıl katlanacağımı bilmiyordum.

Peki neden bir başkasına katlanmak zorundayım?

Bu yeni dünyada nasıl Pimlico olacağımı bilmiyordum. Ben olma sona erecek kim hiçbir fikrim yoktu. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken Elder'ın istediği bir şey nasıl olabilirdim?

O zaman Pim olma.

Başka biri ol. Ama kim?

Elder Prest'ten daha uzun süre dayanabilecek, onu alt edebilecek biri olmam gerekiyordu.

Ama kim olduğunu bilmiyorum!

Titreme tekrar başladı. Hızlı ve şiddetli.

Vücudum bana ihanet etti ve giderek daha fazla kafa karışıklığı öfkeyle birleşti. Üzerimde dolaşırken, sıcak nefesi kirpiklerimi dalgalandırırken, talepleri beni ezerken Elder'a psişik bir tepki vermemden nefret ediyordum.

"Ne istiyorsan yaz." Kalemi aldı, kapağını yırttı ve elimi tuttu.

Soğuk plastiği parmaklarımın arasına sokup tutmamı sağlarken irkilmedim. "Ne düşünüyorsan yaz. Tek bir kelime yaz ve bu şimdilik yeterli olacaktır."

Geri adım attı.

Kalemi tuttum ama itaat etmeye çalışmadım.

Kelimeler kafamdan uçup gitti. Heceleme artık eğitimimin bir parçası değildi. Titreme, dişlerim gıcırdayıp şişmiş dilime çarpana kadar büyüdü ve büyüdü. Bitmemiş panik atak taze bir özgürlükle uludu.

Keskin dişlerimden gelen acıyla irkildim ve ardından hafif bir kan tadı aldım.

"Tanrım," diye tısladı Elder. "Sana zarar vermeyeceğim. Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Bu bir yalan.

Az önce itiraf ettin!

Kalemi yere attım ve ona bakmak için kendimi zorladım. Dişlerim kazayla şişmiş dilimin üzerine tekrar kenetlendi. Öğürme refleksim tepki verirken bir başka metalik sıvı yüzümü buruşturmama neden oldu. Çatlamış dudaklarımdan küçük bir kan damlası kaçarak çenemi lekeledi ve not defterine suçlayıcı bir şekilde sıçradı.

Sertçe nefes aldı ve parlak kırmızı damlacığa baktı.

Bir cevap mı istiyordu?

Bir cevabı hak etmişti. Kanla.

"Ayağa kalk," diye bağırdı.

Sandalyemi biraz geriye iterek itaat ettim. Sonunda gazabının açığa çıkması... rahatlatıcı değildi ama biliniyordu.

Ben buna alışkınım.

Öfkesiyle başa çıkabiliyordum çünkü bir sonraki adımın ne olacağını tahmin edebiliyor ve zihnimi kapatabiliyordum. Kendimi korumaya başladım ve yakında özgür olacaktım. Yakında ruhum kısıkaca girecek ve derinlerde kaybolacaktı.

Tanrı'ya şükür.

Beni değiştiren düşünceydi. Boş zaman ve sorular beni endişelendiriyordu.

Bu... Bunu biliyordum.

Elder sinirlendi, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Benim huzurumda kanamanın uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Kanamanızı durdurmak için elimden geleni yaptım. Bu benim suratıma bir tokat mı?

Yeterince yapmadığımı mı söylüyorsun?" Öne doğru ilerledi, göğsü neredeyse benimkine değiyordu.

Onun gücüne teslim olurken derin bir iç çektim.

Aşağı ve aşağı döndüm, boş güvenlik çağırıyordu.

Onun öfkesini, nezaketini kabul edebileceğimden çok daha kolay kabul ettiğim için nefret ediyordum. Onun sakinliğine asla güvenemeyeceğim için düşmanlığını aramaya çıktım.

Başımı kaldırmadan, saygıyla gözlerimi ayakkabılarından ayırmadım. Kırılmamış elimle siyah omuz askısını ittim, ardından diğerini ve elbisenin vücudumun üzerinden kayarak onun önünde çırılçıplak durmasına izin verdim.

Elder dikleşip sendeleyerek geri adım atarken oda erkeksi bir öfkeyle inledi. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bana öğretilenler.

Zihnim dokunulamayacağı bir yere çekilmişti. Saklanmış ve korunmuş, bitmek bilmeyen sorularla kendi kuyruğunu kovaladıktan sonra nihayet huzura kavuşmuştu.

Artık yetki bedenimdeydi ve bedenim alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktı.

Kaskatı kesilmiş dizlerimin üzerine çökerek ayaklarına kapandım. Beni çalmıştı.

Beni istediği gibi kullanmaya başlayabilirdi. Yerimizi bilmemiz ikimiz için de daha iyiydi, böylece evim haline getirdiğim kabuğuma geri dönebilirdim.

Gerçek dünyaya dönebilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum. Özgürlüğü bulursam gölgelerden çıkıp normal bir insan gibi gülebileceğim, konuşabileceğim ve sevebileceğim kadar kırılmadığımı düşündüm.

Ama artık gerçeği biliyordum.

Elder'ın tuhaf bakımı, mümkün olduğuna asla inanmadığım bir şeyi kabullenmemi sağladı. Kırılmışımdım. Çok güçlü olduğuma ve sadece zamanımı beklediğime dair tüm iç konuşmalarım.

Onlar kurguydu.

Ben bir yalancıyım.

Başım daha da eğildi, saçlarım omzumun üzerinden döküldü.

Ve hala, Elder hareket etmedi.

Kapı arkamdan açıldı, ayak sesleri ikinci yemeğin aromatik kokularıyla karışıyordu.

Her şey patladı.

"Defol git!" Elder böğürdü.

Bir tabak yere çarptı, ardından yuvarlanan bir fırında patatesin gümbürtüsü geldi. Mırıldanılan özürlerin ardından kapı kapandı ve bir kez daha sessizlik hüküm sürdü.

Elder bana bir adım daha yaklaştı, siyah botu çıplak dizimi dürttü.

Büzülmedim ya da geri çekilmedim. Zihnim uçup gitmiş, geriye kalan her şeyi onun merhametine bırakmıştı.

Umurumda değildi.

Kalçalarına doğru kayarak çenemi kavradığında eklemlerinden ses çıkmadı. "Hiçbir koşulda bunu bir daha yapmayacaksın, beni duyuyor musun?"

Ona boş boş baktım.

Beni sarstı. "Dikkatli ol. Sakın ortadan kaybolma. Bana o piç gibi davranma. Kaçınmak için uzun süre mücadele ettiğim bir şeye dönüşmeme neden olma. Kaymayacağım. Senin için değil. Hiç kimse için." Parmakları yanaklarıma battı. "Benden ne kadar beklersen bekle ve ne kadar tatmin edici olursa olsun, sana zarar vermeyeceğimi söyledim. Ve bunda ciddiydim."

Kelimeler ucuzdu.

Yalanların nasıl işlediğini biliyordum.

Elder ağır bir hırıltıyla ayağa kalktı.

Karın kaslarım sıkıştı, tekmesini bekliyordum ama hiçbir şey gelmedi. Onun yerine beni kollarının arasına aldı ve tıpkı beni beyaz konaktan kanlar içinde ve çoğunlukla ölü olarak taşıdığı günkü gibi kaldırdı.

Yemek odasının kapısını tekmeleyerek açtı, tekneye doğru yürüdü, asansörü beklemek yerine merdivenleri kullandı ve beni huysuzca odama taşıdı.

Her adım, paylaştığımız kafa karıştırıcı sohbete bir nokta koyuyordu. Her nefes, ortaya çıkardığımız ve sonra aynı hızla yalanlarla boğduğumuz gerçeklerin etrafında bir parantezdi.

Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum: hangi tehdit gerçektir ve hangi gerçek yalandı.

Kapalı kapılar ardında olduğumuz anda Elder beni yatağa itti ve iki elini yüzüne götürerek hızla uzaklaştı. "Lanet olsun, ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Orada yatıyordum, çıplak ve bekliyordum, hareket etmemem gerektiğini biliyordum.

Kendi kendine mırıldanarak volta atmaya devam etti. Sonunda sinsice geri döndü. İri elleri kalçalarımın indi ve bedenimi yatağın kenarına sürükleyerek kot pantolonlu bacaklarını benimkilerin arasına sıkıştırdı. "İstediğin bu mu? Kendi isteğin dışında becerilmek mi? İznin dışında kullanılmak mı?"

Parmakları çürükler bıraktı. Bu yeni bir şey değildi.

"Söyle bana neden? Ben sana güven vermek isterken sen neden acı istiyorsun? Daha iyi bir adam olmak için elimden gelenin en iyisini yaparken, seni ondan koruduğum gibi seni kendimden korumak için."

Koruyucu baloncuğumun içinde soruyu zar zor duydum.

Gözümü kırpmadım ya da yutkunmadım, sadece etkilenmeden baktım.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Pimlico?" Adımı sanki bir cadı lanetiymiş gibi kullandı. "Bence kayboldun. İlk kez, ufukta acı tehdidi olmadan dinlenmek ve rahatlamak için iznin var. Sonunda hayatın nasıl olması gerektiğini hatırlıyorsun ve bunu ne kadar çok istediğin seni dehşete düşürüyor."

Beni daha sert sıktı. "Ve zihnini bunu kabul etmeye başladığında -evet, bunu hak ediyorsun ve evet, bundan sonra böyle olabilir- taş kesildin." Üzerime eğildi, sıcak, sert kaslarını kırılabilir bedenimin üzerine sıkıştırdı.

Kot pantolonunun içindeki ereksiyonu saklamadı ve utanmadan bana doğru bastırdı. "Sen zayıfsın. Sende gördüğüm tüm güce, tüm kudrete ve kırılmaz cesarete rağmen, soruların bunu yok etmesine izin verdin. Bilinmeyenin gerçekte kim olduğunu çalmasına izin verdin ve bildiğin tek role geri döndün. Sana acıyorum."

Dudakları elmacık kemiğimin üzerinde gezindi, dili kulağımın kabuğunda gezindi. "Seni şu anda becerebilirim. Seni öpebilirim, sana vurabilirim, seni asabilirim ve sana her türlü iğrenç şeyi yapabilirim ve sen bana karşı koymazsın. Kahretsin, benden bunu yapmamı bekliyorsun ve işte bu kadar iğrenç olan da bu. Sana dokunmayacağıma dair söz verdim ve sen beni dinlemedin."

Kalçaları sallandı, bana doğru bastırdı.

İyi ya da kötü hissettirmiyordu. Sadece baskı vardı. İçimde ulaşılamaz bir topa dönüşürken uzun zamandır alıştığım bir baskı.

"Sadece dinlemedin değil, inanmadın da ve tam olarak beklediğin şeyi yapmak için iyi bir aklım var. Seni becermek istiyorum." Kalçaları tekrar itti. "Seni incitmek istiyorum." Dişleri kulağımı ısırды. "Çünkü o zaman en kötüsünü aramaktan vazgeçebilirsin."

Onun sıcaklığı tenimi terden karıncalandırdı.

Onun ağırlığıyla nefes alamıyordum ama yer değiştirmiyor ya da yalvarmıyordum. Eğer beni boğmak istiyorsa, bu ölümü karşılamamanın en kolay yollarından biriydi. Diğerlerine kıyasla nazik bir ölüm şekli.

Ama sonra gitmişti, üzerimden katlanmış, pantolonundaki çelikliği yeniden düzenlemişti.

"Ama bu çok kolay olurdu. Beni kontrol edebileceğini mi sanıyorsun? Bana asla yapmayacağım bir şeyi yaptırabileceğini mi? Hayatım boyunca bir daha asla olmamak için savaştığım biri mi olacağım? Siktir git. Seni de, seni mahveden şartlanmayı da sikeyim."

Kapıya doğru yürürken, sanki kendini iyi giyimli insanlarla dolu bir odaya girmeye hazırlıyormuş gibi elini tişörtüne attı.

diplomatlar. "Sana elimi bile sürmeyeceğimi kabul edecek cesareti gösterene kadar, o kancığın sana yaptıklarını telafi edene kadar beni bir daha görmeyeceksin. Kırık dökük şeylere ayıracak vaktim yok; özellikle de olduklarından çok daha güçlü olduklarına inandığım kölelere."

Döndü ve bir daha bakmadan kapıdan çıktı.

Tahtayı yerine yerleştirirken sessizlik bir giyotin gibi çöktü.

Bir an için nefes almadım. İçeride kilitli ve güvende kaldım, az önce olanların acısını görmezden gelebildim. Dönüştüğüm şeyin alçaltıcılığını, olduğum şeyin utancını ve düşündüğüm kadar iyi olmadığının suçluluğunu.

Ve sonra öfke tekrar geldi, beni baloncuğumdan fırlatıp canlılığa geri sürükledi.

Uzun zamandır öfkemi kontrol altına almıştım, böylece etrafımda kıvrılıyor ama asla patlamıyordu. Patlayabileceğim hiçbir yer, dökebileceğim hiçbir hıçkırık, atabileceğim hiçbir çığlık yoktu.

Ama burada, çok fazla yara ve kendimi yeniden inşa etmek için çok az güçle çıplak ve savunmasız bir şekilde yatarken, kendimi bıraktım.

Kaybettim.

Ayağa fırlayan ve süslemelere hırlayan tatlı, itaatkâr Tasmin değildi. Pençelerini tavandaki dekoratif krem ipeğe geçirip çekiştiren ürkek, kırık Pimlico değildi.

Yataktan fırlayan, minderleri fırlatan, sandalyeleri deviren ve deniz yaşamı heykelciklerini parçalayan ben değildim (her kimse).

İki yıllık gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim.

Dilim acı içinde kıvrılırken hıçkırdım, uludum ve öğürdüm.

Kendimi kaybettim.

Ve artık geri dönüş yolunu bulup bulamayacağımı umursamıyordum.

Ne yapıyorum ben?

Bu soru son iki gündür zihnimin içinde dönüp duruyordu.

Kıyıya yanaşıp onu bir miktar para ve birkaç kıyafetle (muhtemelen giymeyi reddedeceği) bırakmalı ve iyi ki kurtuldum demeliydim.

Bunun için zamanım yoktu. Kaçmak için çok uzun zaman harcadığım bir yola girme lüksüne sahip değildim.

Onun sorunlarını bir kenara bırakıp kendi sorunlarımla uğraşıyordum.

Senin olduğu anda bundan kurtulmasını mı bekliyordun?

Dürüst olmak gerekirse, evet tam da beklediğim şey buydu. Kendimi kurtarıcı olarak hayal ettim ve onun minnettarlıkla gülümsediğini ve sonunda o morarmış küçük ağzını açarak 'Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim Elder' dediğini hayal ettim. Benim hakkımda ne bilmek istersiniz? Ben senin için açık bir kitabım, sayfalarımı oku, karıştır.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim, dirseklerimi masaya gömdüm.

Hiçbir şey plana göre gitmiyordu. Ve onun mücadelesini görmek, benim de ne kadar mücadele ettiğimi fark etmemi sağladı. Ne kadar içime kapandığımı ve istediğim her şeye sahipmişim gibi davrandığımı -işimin beni bir bütün olarak tuttuğunu

Zenginlikten, teknemden ve denizden başka bir şey istemedim.

Hepsi lanet bir yalandı.

İçimdeki bağımlılığın beni ele geçirmesini önlemek için kendimi kurallar ve hilelerle boğdum. Akşam yemeğinde en karanlık gerçeklerimden bazılarını itiraf etmemi sağlamıştı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Benim onu kırmam gerekiyordu, tam tersi değil.

Siktiğimin kadını.

Umutsuzluk içindeyken bile, kafasını ne kadar karıştırdığımı bana gösterecek kadar cesurdu.

O gece onu odasına geri attıktan sonra yatakta uzanırken uyku bir türlü gelmiyordu. Hiç Kimse'ye yazdığı her kelimeyi hatırladım, kendimi onun yerine koymak ve nasıl başa çıkacağımı bulmak için elimden geleni yaptım.

Birinin beni fiziksel ve zihinsel olarak istismar etmesi düşüncesi çok iğrençti; böyle bir canavarla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak kavrayamıyordum. Zorluklardan payıma düşeni almıştım, ama bu kendi başıma gelmişti, bir başkasına sahip olabileceğini düşünen yozlaşmış bir piçten değil.

Eski anılar ortaya çıktı ve beni dibe çekmekle tehdit etti.

Parmaklarımı kafatasımın içine sokarak dayandım.

Sikişme-

Çok geç.

Anının beni çalmasına, beni kaçamayacağım bir zamana, her şeyin bittiği ve başladığı on sekiz yıl öncesine geri götürmesine engel olamadım.

Annem ağladı.

Dört aydır her gece ağlıyordu. Ve onun gözyaşları benim suçum olduğu için, kalbim her tuzlu damlacıkla boğuldu. Utanç yeni değildi. Suçluluk da öyle. Ama yaptığım şeyi yapmak istememiştim. Zamanı geri sarabilseydim ve sebep olduğum felaketi düzeltebilseydim, düzeltirdim.

Ama cezamı kabul ettim: beni hayal kırıklığına uğratmasını, evimizden uzaklaştırılmamızı... Kefarete boyun eğdim çünkü acı çekmeme ihtiyacı vardı. Yaptıklarımın ağırlığını hissettiğimi ve her şeyin sebebinin ben olduğumu kabul ettiğimi bilmeye ihtiyacı vardı.

Ve yaptım.

Kahretsin, nasıl yaptım.

"Okaasan... lütfen." Üç gece önce tesadüfen girdiğimiz kirli sokakta etrafıma bakındıktan sonra yalnız olduğumuzdan emin olup yanına çömeldim. "Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum."

Avucumu omzuna koyduğumda vücudunu ayırdı. Sevgimi reddetmesi beni yaraladı ama başlangıçta olduğu kadar değil.

Sokaklardaki ilk gecemiz on üç yılının en kötü gecesi idi. Odamı, çellomu, zengin olmasa da rahat hayatımı özlemiştim. Ama artık hepsi gitmişti. Kardeşim gitmişti. Babam da. Evimiz.

Kendimden başka kurtarabildiğim tek şey, üzerinde yürüdüğüm toprağa lanet eden annemdi.

"Bunu nasıl düzeltebilirsiniz? Elimizde hiçbir şey yok! Kimse bizi yanına almayacak. Yalnızız." Hıçkırıkları beni arkamızdaki çöp konteynerinden aldığım birkaç lahana lekeli karton kutuyu koyduğum kirli betonun derinliklerine itti.

"Bir iş bulacağım. Biri beni işe alacak. Yeniden bir evimiz olacak." Geceyi geçireceğimiz yer olan rüzgâr tüneline uçuşan yırtık bir gazete parçasına göz gezdirdim.

New York, sokaklarına sığınanlara iyi davranan bir hancı değildi; özellikle de sonbaharda. Yapraklar yeşilden pasa dönüşmüştü ve soğuk sabahların don ve kara dönüşmesi an meselesiydi.

O zamandan önce bunu düzeltmeliyim.

Annem dirseğinin kıvrımına yaslanarak daha sert ağladı. Siyah saçları, üstümüzdeki neşeli apartmanların soluk ışıklarında parlıyordu. Boynumu bükerek yukarı baktım.

Aralarında oturduğumuz binaların kenarlarında, yemek pişiren ve sevdikleriyle gülüşen insanların gölgelerini izledik.

Karnım gurulduyor, sessizliği boş bir vahşetle yırtıyordu. Dün sabahtan beri doğru dürüst yiyecek bulamamıştık.

Yaptığım şey... affedilemezdi.

Annem yanımda hıçkıra hıçkıra ağlarken, kendime duyduğum ezici nefret, aşağılanmayla daha da yoğunlaştı. Güzel bluzu ve kot pantolonu artık kirli ve yırtık pırtıktı. Desenli kimonolarla dolu dolabı ve babamın yeni ütülenmiş takım elbiseleri kül ve moloza dönüşmüştü.

Parmaklarım rüzgârdan kaptığım gazetenin üzerinde uçtu. Onu kare şeklinde katladım, yırtık uçlarını kopardım ve buruşuk mürekkepli sayfayı daha iyi bir şeye dönüştürmeye koyuldum.

Annem her gece yaptığı gibi katatonik bir komaya girip ağlarken, ben sessizce oturup çöpleri origamiye dönüştürüyordum. Açan bir gülün yapraklarını annemin yumak haline gelmiş ellerine nazikçe bırakmadan önce düzeltirken parmaklarım titriyordu.

Ona sarılarak söz verdim: "Bunu düzelteceğim. İş bulmak için çok genç olmam umurumda değil. Para bulacağım ve yaptığım şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

Annem titrek bir nefes aldı, bana inanmadı ama origami gülümü bir barış simgesi olarak kabul etti. Gözyaşları yavaşça kururken başını omzuma yasladı.

Konuşmadı ama konuşmasına da gerek yoktu. Şüphesi, hayal kırıklığı ve umutsuzluğu yüksek sesle konuşuyordu.

O bana inanmadı.

Ben de inanmadım.

Ne yapabilirdim ki? Çello ve origami eğitimi almış aptal bir çocuk mu?

Ay gökyüzünde süzülürken ve sıcaklık nefeslerimiz gecenin içinde hayaletlere, karton kutular işe yaramaz battaniyelere dönüşene kadar düşerken, bana kederden başka bir şey vermeyen yetenekli ellere baktım.

Ellerimle gurur duyuyordum, becerilerimle.
Artık onları kesip atmaktan başka bir şey istemiyordum.
Ama.

..
Bekl
e.

New York'un kasvetinde iki avuç içini ve on rakamı tutarken bir plan oluşmaya başladı.

Koşmadan önce bir teli tıngırdatabilirdim. Yazmadan önce kağıdın en ince kıvrımını kıvrıabilirdim. Parmaklarımda böyle bir çeviklik olsaydı... belki başka bir meslek öğrenebilirlerdi?

Daha iyi bir takas mı?

Hayatta kalmamızı sağlayacak ve bizi ait olduğumuz yere geri sürükleyecek bir şey.

Hayatımıza kötülüğü ben getirmiştım. Kendimizi bundan kurtarmak için kötü olmanın zamanı gelmişti. Sadece kendini düşünen işe yaramaz bir velet olmayacaktım.

Hayır.

Yankesici olurdum.

Bir hırsız.

Ve ailemin beni affetmesini sağlamak için her lanet insandan her lanet şeyi çalardım.

Anı sonunda beni bıraktığında ürperdim. Soğuk ter omurgamı ıslattı.

Hayatım değiştiğinde, bana açlık yerine yiyecek ve eski püskü çöplük paçavraları yerine özel kıyafetler verdiğinde, affedileceğimi düşünmüştüm. Adımıza getirdiğim utancı sileceğimi ve geri kabul edileceğimi düşünmüştüm.

Ben değildim.

Sadece dışlanmadım, en kötü şekilde cezalandırıldım. Hayalet olarak adlandırıldım. Hayatımın geri kalanında ailesiz ve evlatlıktan reddedilmiş olmaya mahkum edildim.

Tıpkı Pimlico gibi kaybolurdum.

Ve b e n i kurtaran tek şeye, beni kabul edene döndüm.

Suç.

Küçük hırsızlıklar yasadışı girişimlere dönüştü ve kendimi ne kadar çözmeye çalışsam da, yapışkan ağların içine daha da battım, yeraltı dünyasında daha da süründüm.

Attığım her karanlık adım nihai hedefime bir adım daha yaklaşmamı sağladı.

Ve gideceğim yerde, duygularımla ne kadar oynarsa oynasın, dilsiz bir tutsağa yer yoktu.

Onu düşünmeyi bırak.

Komut kafatasımda yankılandı, duyuldu ama tamamen göz ardı edildi.

Dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra ayağa kalktım ve enleme masaj yaptım. Geminin halkasında Selix'le iyi bir seansa ya da okyanusta uzun bir yüzmeye ihtiyacım vardı. O zaman Pimlico'yla ilgili düşüncelerim yok olacak ve ben de kim olduğuma ve hayatımda ne halt etmeye çalıştığımı yeniden odaklanabilecektim.

Ofisimden çıkarken gömleğimin düğmelerini çözdüm. Köprü çok uzakta değildi ve akşamın bu saatinde kaptan Jolfer görevden ayrılmış olacaktı, Martin de görevinin başında olacaktı.

Güvenli bir navigatördü ve itaatkârdı.

Selix'le dövüşme havamda değildim ama lanet olsun, yüzmeye ihtiyacım vardı.

Geniş güvertenin üzerinde ilerlerken, kadife siyahındaki yıldızlara baktım. Burayı sadece alev alev yanan galaksi aydınlatıyordu. Ne şehir ışıkları, ne evler, ne de arabalar.

Sadece Phantom ve onun güzel pencereleri sakın gelgitte dans ediyor.

Kapıyı çekerek açtım, içeri girdim ve ihtiyacım olan adamı hemen gördüm. "Martin, tüm motorları durdur. Pozisyonunu koru."

Martin Jolfer'den daha yaşlıydı ve bembeyaz saçları neredeyse yıldızlar kadar parlaktı. Altmış yaşında olmasına rağmen yüzü zar zor çizgilerle kaplıydı; tuz ve güneş altında geçen bir hayatın yol açtığı çatlak ve yarıklardan bir şekilde kaçınıyordu.

"Bu sefer ne kadar sürecektir efendim?" Martin sordu, çoktan düğmelere basmış ve makine dairesine telsizle yön değiştirip beklemeye geçmelerini bildirmişti.

"İki saat. Acele etmek istemiyorum."

"Sorun değil. İstedikçe kadar zaman ayırabilirsin." Ne yapmak üzere olduğumu çok iyi bildiği için gülümsedi. Tüm mürettebat biliyordu çünkü patronları garip zamanlarda ve garip yerlerde yüzmeye gitmeyi severdi.

Pasifik'in ortasında mı? Tabii, neden olmasın.

Güneş doğmadan bir saat önce, dünya hala uyurken mi? Kahretsin, evet.

Kamburlarla, yunuslarla, hatta bir ya da iki balina köpekbalığıyla yüzmüştüm. Hiç korkmadım. Sırt üstü yatar, deniz suyuyla kucaklaşır ve güneşin göz kırparak uyanışını izlerdim.

Yelkenciliğin güzelliği buydu.

"İşim bitince tekrar ziyaret edeceğim." Gitmek için döndüm.

"Gerek yok efendim. Güvertede güvende olduğunuzdan emin olmak için bir uşak göndereceğim. Çok derin, bu yüzden demir atmayacağız ama motorlarla pozisyonumuzu koruyacağız."

Bana ne demek istediğini anlamıştım. "Arka tarafa gitmeyeceğim. Yan merdivenleri kullanacağım ve pervanelerin neden olabileceği herhangi bir akıntı ihtimalinden kaçınacağım."

Martin kıkırdadı. "Bunu bildiğinizi biliyorum, efendim, ama korkarım ki uyarmak alışkanlık haline geldi."

Ona sıkı bir gülümseme fırlattım. "İşini ve benim hayatımı ciddiye aldığını bilmek güzel." Dışarı çıktım ve üstümü değiştirmek için odama dönme zahmetine girmedim.

Siyah boxer-brief'im işimi görürdü. Ne de olsa, zifiri karanlıkta beni kim görebilirdi ki?

On üç katlı geminin yan tarafına, aşağıdaki acımasız mavi cama doğru yürürken kemerimi çözdüm, ayakkabılarımı çıkardım ve gömleğimi yırttım.

İnsan kostümünden kurtulduğum anda korkuluğu açtım ve yan taraftan aşağıya atladım.

DÜN ÇOK ACIMASIZDI.

Bir kez bıraktığımda -ruhumun beni ele geçirmesine ve yaşadığım her şey için ağlamasına izin verdiğimde-
duramadım.

Bütün gece
hıçkıra hıçkıra
ağladım. Bütün
gün ağladım.

Güneş doğup tekrar battığında yüzüm ağrıyor, dilim
zonkluyor ve başım susuzluktan inliyordu.

Çalışanlar bana yemek yedirmeye çalışmış, yıkılmış bir
sütün arasında yerde oturan çıplak halimi görmezden
gelerek bana kek ve iyi hissettiren yiyecekler yedirmişlerdi.

Tek bir kırıntı bile istemedim.

Yastıkların tüyleri deniz meltemi sayesinde mekânda
uçuşuyordu. Perdeler gelişigüzel bir şekilde raylarına
asılmış, yan sehpa tekne hafif dalgalar üzerinde ilerlerken
yanlarında sallanmıştır.

Büyük mobilyaların çoğunu devirememiştim -açık
denizler ya da aç fırtınalar için yerlerine sabitlenmişlerdi-
ama yumuşak mobilyalar gazabımdan kaçamamıştı.

Gözyaşları içinde bu kadar enerji yayarak ve yiyip
içmeyi reddederek sadece kendime zarar verdiğimi
biliyordum. Ama kendime zarar vermem gerekiyordu. İlk
kez, beni boğan acı ve rahatsızlığın sorumlusu bendim.

Bunu sahiplendim. Onu kontrol ettim. Kendim bile
olsam, bir değişiklik için kaba olmak özgürleştiriciydi,

Kendimi ve kimi incittiğimi.

Elder'ın beni terk etmesinden tam kırk sekiz saat sonra, temas etmeme izin verilen diğer tek erkek yok edilmiş odama girdi.

Nazik gözleri genişledi, dudaklarını birbirine bastırmadan önce yıkımı inceledi ve benim hurda bir çarşafın altında büzüldüğüm yatağa doğru ilerledi.

"Merhaba."

Gözlerimi sıktım, neden burada olduğunu çok iyi biliyordum ve yardımını kabul etmeye hazırdım ama tam olarak hazır değildim.

"Zor birkaç gün geçirdiğini duydum." Yakınımda durarak yanımdaki yatağı okşadı. "Bakabilir miyim?"

Gözlerimi açmadım ya da ona izin vermedim ama o yine de oturdu ve vücudunun benimkine değmemesine dikkat etti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Çok basit bir soruydu ama çok fazla şey yüklüydü. Dilim iki gece önce kazayla ısırduğım yerden acırken bile bakışlarım genişledi. Biriyle konuşmak, sohbet etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak ve içimdeki bu pisliği temizlemek istesem bile yapamazdım.

Henüz değil.

Dilim tekrar bir araya gelene kadar olmaz.

Dr. Michaels anlayışla başını salladı. Devrilmiş komodine ve yere saçılmış eşyalara bakarak, gelişigüzel dağılmış not defteri ve kalemi işaret etti. "Demek istediğim, yazmak ister misin? Bu şekilde tartışabilir miyiz?"

Sadece baktım.

Rahatsız edici bir dakikanın ardından boğazını temizledi. "Tamam, terapiyi başka bir güne bırakalım, buna ne dersin?"

Terapi mi?

Burnumu kırıttırdım. İhtiyacım olduğunu düşündüğüm şey bu muydu? Akıl hastası mıyım? Hayattan rehabilitasyona ihtiyacı olan bir bunak mıyım?

Annem buna bayılmaz mıydı?

Benim psikoloğum olma şansını kaçırmazdı. Hastaları ne kadar berbat olursa o kadar iyi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Yanlış kelime. Özür dilerim, mesleki alışkanlık. Normal anlamda bir terapiye ihtiyacın yok. Ama biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Çok uzun zamandır yalnızdın ya da en azından ben yalnız olduğunu düşünüyorum." Yüzü beyazlaştı. "Başkaları da var mıydı? Bay Prest senden başkalarını da kurtardı mı?"

Soruları, sohbet etmeye istekli olduğu için takdirle karşılandı, ancak cevap vermeye hiç niyetim yoktu. Ağlayarak arındığım süre boyunca Hiç Kimse'ye yazacak enerjim bile olmamıştı. Benim yaşadıklarımı başkalarının da yaşadığını düşünmek içimi kederle dolduruyordu. Yuvarlandım ve çarşafı üzerime daha sıkı çektim.

Üç Aylık Güzellikler Pazarı'nda birlikte satıldığım kızlara ne oldu? Hala hayatta mıydılar yoksa şimdiye kadar ölmüşler miydi?

"Tamam, ne zaman sosyal bir görüşme istenmediğini biliyorum." Michaels kalçalarını ovuşturdu. "Ancak, gitmeden önce sizden oturmanızı rica etmeliyim. Dilinizi muayene etmem ve birkaç başka tıbbi konuyu tartışmam gerekiyor."

Omzumun üzerinden baktım. Artık ağlamayı bırakmıştım, tek yapmak istediğim uyumaktı. Yıllarca uyumak ve daha iyi bir insan, daha akli başında bir insan ve konuşmaktan çekinmeyen biri olarak uyanmak, böylece hikayesini anlatıp yoluna devam etmek.

"Lütfen?" Doktor oturmamı işaret etti, hatta yerden bir yastık aldı (sadece yarısı doldurulmamıştı) ve onu yıkık yatak başına doğru kabarttı. "Sakıncası yoksa, mümkün olduğunca çabuk halledeceğiz."

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için doğruldum ve yastığa yaslandım. Çarşaf belime düştü. Hiçbir şey düşünmedim.

Michael'ın bakışları birkaç saniyeliğine göğsüme kaydı. Boğazını temizledi ve sonra kararlı bir şekilde gözlerini bana kilitledi. Normal sıcak kanlı bir adam olduğuna dair tüm işaretler kayboldu.

Hastaları soyunmanın her aşamasında gören bir doktorun otoriter varlığı altında.

"Alabilir miyim?" Yanına yaklaştı ve fark etmediğim bir çantayı yatağın üzerine kaldırdı.

Başımı sallamadım ama gözlerimdeki onayı görmüş olmalı ki öne doğru uzandı, ellerini boynumdaki bezelerin üzerinde gezdirdi ve ağzımı hafifçe araladı.

Dikişli dilimi incelerken nefesimi tutarak buna izin verdim.

Yüzünü dikkatle izledim, iyileşme durumumla ilgili herhangi bir endişesini ya da kaygısını yakalamak istiyordum.

Yüzü gerildi.

Yanıt olarak sertleştim.

"Sol tarafınızda bir kesik var. Yemek yerken kendini mi ısırдың?"

Eğer soruları yanıtlamaya başlamam gereken bir zaman varsa, o da şimdi olmalıydı ama beden dilim sessizliğini korudu.

Beni bıraktı, bir çift lastik eldiven aldı ve giydi. Hijyenik hale geldikten sonra çenemi tekrar nazikçe açtı ve dilime dokundu, uzman parmaklarını Alrik'in yaptığı kesik üzerinde gezdirdi ve umarım hiç olmamış gibi olmasını sağlayacak dikiş işini yaptı.

"Şişlik indi ama umduğum kadar hızlı değil." Michaels geri çekildi, yüzü yumuşuyordu. "Yaşadığın onca şeyden sonra başa çıkamamak anlaşılabilir bir durum ve en iyisi bunu dışarı atmak. Bunu yapmak için kendine zaman ayırmana sevindim. Uyumak için yardım istersen sana bir reçete yazabilirim ve dayanılmaz bir ağrın varsa bu konuda da yardımcı olabilirim. Ancak, benim yardımcı olamayacağım ve tamamen size bağlı olan şey, iyi beslenerek ve sık sık dinlenerek ne kadar hızlı iyileşmek istediğinizdir."

Yüzünde babacan bir ifade belirdi. "Gücünü yeniden kazanmak istiyorsan yemek yemelisin." Gözleri çıplak göğüslerimi görmezden gelerek karnımda gezindi. Siyah ve mor tenimi boyuyordu; morluklar hala bandajın altında kayboluyordu.

kaburgalarım sarıldı. "Zayıfsın, yetersiz besleniyorsun. Açıkça söylemek gerekirse, ölüyorsun."

Donup kaldım.

Ölümü arzulamak başka bir şeydi. İznim olmadan üzerime süründüğünün söylenmesi ise tamamen başka bir şeydi.

"Öyle demek istemedim." Yatıştırmaya çalıştı. "Demek istediğim, kötü bir durumdasın ve kendine yardım etmen gerekiyor. Ben ancak bu kadarını yapabilirim. Burada kalmak isteyip istemediğine karar vermek sana kalmış. Ve eğer bu karar evet ise, o zaman kendine daha iyi bakmaya başlamalısın."

Yutkundum, eldivenlerinin hafif kauçuk tadını aldım.

Ama ya ne istediğimi bilmiyorsam? Ya hala hayatı kabul edersem, Elder'ın onu benden başka bir şekilde çalıştırdığından korkuyorsam?

Michaels ona cevap vermeme beklemedi. Kırık elimi tuttu, plastik ateli ve bandajı inceleyerek hâlâ sağlam olduğundan emin oldu. "Artık kendindesin ve ameliyattan çıkar çıkmaz bir hastane yatağında değilsin, sana karşı dürüst olacağım. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Kocaman bir nefes patladı

içimden. Gerçek.

Dürüstlük.

Evet, bunu

istiyorum. Buna

ihtiyacım var.

Özlediğim açık bir gerçektir. Sarılıp sarmalanmak ve hiçbir kural ya da beklenti olmadan kendi alanıma çekilmek benim için iyi değildi.

"İstediğin bu mu? Korkutucu olsa da mı? Gerçeği mi istiyorsun?"

Yapayım mı?

Evet, bu soru sessizlik yeminimi bozmaya değerdi.

Kısa bir süre başımı salladım.

Michaels gülümsedi. "Tamam, şimdi bir yerlere varıyoruz." Bir saniye sonra yüzü düştü. "Size kötü haber vermekten mutlu olmam gerekmiyor elbette."

Kötü haber mi?

Ne kötü haberi?

Kucağımdaki çarşafı tutarak ilerledim.

İçini çekti. "Dürüst olacağım ve şekerle kaplamayacağım, tamam mı?"

Ne oluyor be? Bir kere başımı salladım. Bir kez daha sallamanın zararı olmazdı. Çenemi önce aşağı sonra yukarı eğdim.

"Tamam o zaman." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Vücudun çok şey yaşadı. Bunu sana söylememe gerek yok. Olman gerektiği gibi beslensen ve dinlensen bile -" bana buyurgan bir bakış fırlattı - "iyileşmen için daha ayların var." Ağzımı işaret etti. "Gerçekçi olmak gerekirse, dilin endişelenmen gereken en son şey. Temiz tuttuğun ve bir daha ısırmadığın sürece iyileşecektir. Elin bağlandıktan sonra iyileşecek ve kaburgaların da her gece odanı yağmalamadığın sürece iyi olacak."

Başını çevirip hasarı inceledi ama dağınıklık hakkında bir yorum yapmadı. "Çabuk iyileşmeyecek olan, hiç baktırmadığın yaraların. Eski kırık kemiklerin iyileşti ama yanlış iyileşti. Ayaklarınız, parmaklarınız, bacaklarınız. Tümsekler ve anormallikler yaşlandıkça daha da sorunlu hale gelecek."

Tekrar yutkundum, kendimi gittikçe daha küçük, daha kırılgan hissediyordum.

"Dişlerinizden bazıları darbe aldığı için gevşemiş. Kan tahlilleriniz birkaç vitamin eksikliğini gösteriyor. İyi olduğunuzdan emin olmak için diğer birçok muayenenin yanı sıra görme yeteneğinizin de test edilmesi gerekiyor."

Çarşafın üzerinden neredeyse bilinçsizce dizimi okşadı. "Vücut mucizevi bir şeydir ve eğer ona zaman, sabır ve kendini tekrar bir araya getirmesi için gerekli araçları verirsen, bunu yapacaktır. Bahsettiğim diğer şeylerde bile. Bir dişçinin dişlerinize bakmasına, bir göz doktorunun gözlerinizin iyi olduğundan emin olmasına izin verirsiniz, hatta bir

Sinirlerinizi ve beyin fonksiyonlarınızı kontrol etmesi için bir nörologla görüşün, böylece gelecekte ortaya çıkabilecek komplikasyonlar yönetilebilir."

Sessizlik çöktü.

Her nasılsa bunun dersin sonu olmadığını biliyordum. Yavaşça, çünkü bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum, çarşafı kaldırdım, göğüslerimi kapattım ve kollarımın altına sıkıştırdım.

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Bunu yapmana gerek yok. Utanmayacak kadar çok insan formu gördüm. Yine de üstesinden gelmen gereken en büyük yararı az önce kanıtladın."

Korkunç kararı bekledim. Kargaşaya döndükten ve Elder'ın bana verdiği güzel süiti yıktıktan sonra zaten farkına vardığım bir karar.

"Zihnin," diye mırıldandı Michaels. "Aklın bir süre... darmadağın olacak."

Birisi nihayet korktuğum şeyi kabul ederken gözyaşlarım gözlerimin arkasını tırmaladı. Delirmekte olduğumun onaylanması beni bu kadar rahatlatmamalıydı. Onun anlaması... Tanrım, sanki içimdeki psikotik kırılmaya izin vermiştim. Bir şekilde diğer tarafa yüzebilir ve oraya vardığımda hâlâ bir bütün olabilirdim.

Michaels destek olmak için elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Onu alma dürtüsü -birinin beni acı yerine rahatlık içinde sıkması- çok güçlüydü. Ama elimi uzatmadım. Çarşafıma ve kendime sarıldım, uzun zamandır yaptığım gibi bedenimden rahatlık aldım.

Başını salladı ve istemediği elini diğer eliyle birleştirdi. "Odanı neden dağıttığını anlıyorum. Neden yemek yemediğini anlıyorum. Senin durumunda olduğumu söylemiyorum ama zihnin nasıl çalıştığına dair çalışmalar yaptım ve hissettiğin her neyse... patlayıcı öfke, içler acısı hiddet, beklenmedik keder, hatta umutsuzluk ve bir çıkış yolu arayışı, sana söyleyeyim... normal. Tepetaklak olmaya hakkınız var. Sen

ve beyniniz daha yeni yeni koruma modundan çıkıyor ve geçmişî sıralamaya, bugününüzü anlamlandırmaya ve geleceğinizden korkup korkmaması gerektiğini anlamaya başlıyor."

Evet. Aynen öyle.

Savaşığım gözyaşları kazandı.

Yanaklarıma döküldüler, bütün gece ağlamaktan kalan eski tuz izleri biraz acıttı. Delirmediğimi, böyle hissetmeme izin verildiğini söylemek... yardımcı oldu. Hem de çok. Söylediği her şeyi bilmeme rağmen. Bu tür durumlar üzerine çalışmışım. Duygusal çöküntü yaşayan insanlar için bir ders kitabıydım.

Ama haberi kaçmak yerine kabul edebileceğim bir şekilde verdi.

Michaels elini cebine attı ve bana temiz bir mendil uzattı. "Bırak çıksın. İçinde tutma. Dekorasyon ekibine yapacak bir şey verdiğiine sevindim. Eğer kendini daha iyi hissettirdiyse, tekrar yap. Ağladığın ve üzülmene izin verdiğin için rahatladım. Üzgün olmalısın. Yas tutmalısın. Bir parçan çalındı ve onu asla geri alamayabilirsin. Ama karşılığında alacağın şey, hepimizden çok daha güçlü biri. Lanetlenmeyi yaşamış ve hayatta kalmış biri."

Sırıttı, neredeyse hırçın bir inançla. "Sen, kızım, bir savaşçısın ve savaşçıların bile korkmaya hakkı vardır."

Boynum büküldü, mendiliyle silmesine rağmen gözyaşlarım çarşafa sıçradı.

"Ama sen yemek yememeyi göze alabilen bir kız değilsin. Tamam mı? Zihnin iyileşirken vücuduna da iyileşmesi için zaman vermelisin. Deneyeceğine dair bana söz verir misin?"

Kafamı kaldırmadığımda dizimi dürttü. "Evet için başını salla.

Bunu yapana kadar gitmiyorum."

Bu sefer acıttı. Üçüncü kez.

Ama itaat ettim ve başımı salladım.

"Güzel." Ayağa kalkıp başımı okşadı. Küçümseyici olabilirdi, ama garip bir şekilde, elinin kafa derimdeki ağırlığı... hoştu.

Çantasını kavrayan Michaels, "Bir şey daha var," diye ekledi.

Çenem yukarı kalktı; gözlerim onu yaşlarla bulanıklaştırdı. "Ondan korktuğunu biliyorum. "Ondan korktuğunu biliyorum.

Seni çalan diğerleri gibi." Sesini alçalttı. "Ama bir adamı sırf atlatamadığı bir geçmişi var diye yargılama. En kötüsünü bekleme çünkü en kötüsünü bekleyerek onun gerçekleşmesine davetiye çıkarmış olursun."

Bir nefes aldı ve veda bilgeliğini nasıl ifade edeceğini düşündü. "Geleceğin ne getireceğini bilmene gerek yok. Kimse bilmek zorunda değil. Ne de olsa hiç kimse bir sonraki gününün ne getireceğini gerçekten bilemez ya da tahmin edemez. Bilmeniz gereken tek şey şu andır. Şu anda hayatta kalabilir misiniz? Bugün hayatta kalabilir misiniz? Cevabınız evet ise, o zaman devam edin. Başkalarının gündeminin ne olduğu kimin umurunda? Bunu kontrol edemezsiniz. Endişelenerek kendinizi zayıflatmamalısınız. Bugüne dayanacak kadar güçlü olduğunuzu kabul edin. Gerisi önemli değil."

OKYANUS SERİNDİ.

Su ıslak ve davetkâr.

Bir saat boyunca, hafif dalgaların arasında Phantom'un etrafında dönerek, arka tarafa geniş bir doğum yaptırdım. Geminin cüssesini yerinde tutan motorların alçak uğultusu denizin sessizliğine derinlik katıyor, dalgaların gövdeye vuran yalpalamalarına sızıyordu.

Kollarım yandı, ciğerlerim parçalandı.

Ama hızımı kesmedim.

Acıyı hissetmeye ihtiyacım vardı çünkü bu beni merkezde tutuyor, düşüncelerimi onun yerine kendimde tutuyordu. Sürekli yaşadığım manik, zayıflatıcı dürtüler yerine. Kontrol etmeyi öğrendiğim ama onu evime getirdiğimden beri birçok kez kırdığım dürtüler.

Daha bu sabah, bir fikre saplanıp kaldığım için kendimi aynı şeyi defalarca tekrarlarken bulmuştum. Önceki gece Pim'i odasında bıraktıktan sonra yemek odasına dönmüş, bezelye çorbası ve fırında patates dağınıklığını temizleyerek istenmeyen ereksiyonumu görmezden gelmişim.

Personel yardım etmeye çalışmıştı ama ben hepsini geri çevirmiştim. Temizlik ve düzen arzusu, her zamanki boş verme yeteneğimin önüne geçmişti.

Ve hepsi onun suçu.

Dün odasına yaptığı şeyle ilgili raporlar beni kamarasına fırlattı. Dünyama kargaşa getirdiği için onu cezalandırmak ve zarar verdiği şeyi düzeltmeye zorlamak istiyordum. Kendime geri dönmemi emretmeden önce yolu yarılamıştım. Eğer onu tekrar görürsem -kendimi kontrol altına almadan önce- sonu iyi bitmeyecekti. Ayrıca, söylediklerimde ciddiydim. Beni o lanet olası piçmişim gibi izlemeyi bırakana kadar onu bir daha görmek istemiyordum.

Ona vurmamı bekliyordu.

Onu tekmelememi ve becermemi bekliyordu.

Yapıp yapmayacağımı değil, ne zaman yapacağımı merak ediyor olması beni dehşete düşürdü. Ben birçok şeydim. Konu ona gelince içimde ahlaksız dürtüler olduğunu inkâr edemezdim ama onu asla o orospu çocuğunun yaptığı kadar kötü incitmezdim.

Benim niyetim farklıydı.

Kulaçlarımı yavaşlatarak sırt üstü yuvarlandım ve okyanusun beni kucaklamasına izin verdim. Motorun uğultusu suyun altında gökyüzünden daha yüksek sesle yankılanıyordu. Kayan bir yıldız tepemde parlıyordu, parlak ve özür dilemeden, mutlak özgürlük anında yanarak ölüyordu.

Pim kayan bir yıldızdı. Özgür değildi ama huzur bulma arayışında çok güzeldi. Onu çaldıktan sonra intihar düşüncelerinin bakışlarından silineceğini ummuştum, ama kaldılar.

Bu kadar kötü ne yapıyordum? Yaptığım tek şey ona tıbbi yardım ve kendine ait bir yatak odası vermekken neden yirmi dört saat boyunca ağladım?

Ellerimi tuzun içinde sıktım, vücudum ekstra yüzer hale gelirken ağır nefesim suyun derisini kırdı.

Sağ tarafımda bir şey titredi. Çok fazla yuvarlanmamaya dikkat ederek başımı biraz çevirdim ve yüzen evimin devasa canavarına baktım. Fantom, uçmaya hazır bir kuğu gibi denizin üzerinde duruyordu. Kapıları ve parıldayan ışıkları çok sade ve misafirperverdi.

Büyük bir tekne inşa etmiştim, yekpare bir şeyde yaşamaya ihtiyacım olduğu için değil, üzerinde sadece benim yaşamayacağımı umduğum için. Davetiyeler gönderdim. Hiçbiri geri dönmedi.

Titreme tekrar geldi.

Bacaklarımı tekmeleyerek yataydan dikeye döndüm ve akıntıya doğru ilerledim. Uzakta, Pimlico arma ışıkları arasında sürükleniyor, parlaklığı gökyüzünü bir kez daha aydınlatmadan önce geçerken onları engelliyordu.

Nereye gidiyor bu?

Güvertede dolaşırken onu takip ettim. Parmaklıklara doğru ilerledi, parmaklarını pürüzsüz maun üzerinde gezdirdi, karanlığa bakarken yüzü dalgındı.

Beni burada göremezdi, bu yüzden onu inceleme fırsatını değerlendirdim. Kendini nasıl taşıdığını değerlendirmek için. Kalan korkuyla karışan öfke.

Belki de ona çok sert davrandım. Çok erken, çok fazla şey bekledim. Akşam yemeğindeki kavgamız en kötü ihtimalle yıkıcı, en iyi ihtimalle de çocukçaydı. Geri almak istediğim şeyler söylemiştim.

Burada kurtarıcı olmam gerekiyordu, saldırgan değil.

Michaels bana böyle söylemişti-bu tür olayların asla iyileşmeyebileceği konusunda beni uyarmıştı. Vücudundaki yaralar geçebilirdi... ama zihni asla tam olarak tamamlanamayabilirdi.

Bakışlarım onun vücudunda dans etti.

En azından yine kendisine büyük gelen bir elbise giymiş ve etrafta çıplak dolaşmamıştı. Asistanlarımdan birinin seçtiği yumuşak lavanta rengi elbise gece esintisinde dalgalanıyordu. Kabul etmek istemiyordum ama buradan bile bu renk Pimlico'nun koyu renk saçlarını ortaya çıkarıyor, onu başka bir dünyadanmış gibi gösteriyordu.

Korkulukları iterek görüş alanımın dışında kayboldu.

İçimde bir şeyler kıpırdandı ama görmezden geldim. Pimlico'nun beni gereğinden fazla etkilemesine zaten izin vermiştim. Ben lanet olası reddettim

Beni yiyip bitirmesine izin veremezdim. Benden bir canavar olmamı beklerken olmaz.

Ben bir canavardım.

Sadece daha önce hiç karşılaşmadığı biri.

SOĞUK NEREDEYSE beni geri döndürüyordu.

Hırka getirmemiştim (muhtemelen giyeceğimden değil) ve soğukluk bana beyaz köşkte sürekli donduğumu hatırlattı.

Ancak, gece gökyüzünde sonsuz ve görkemli bir şekilde sakinleştirici bir şey vardı. Kaçmak yerine, denizle nemlenmiş ve tuz kokan devasa bir halatın ağır bir şekilde sarıldığı ve kullanılmayı beklediği bir babaya el koydum.

Tepeye tüneyerek nefret ettiğim elbiseyi çekiştirdim ve dizlerimin etrafına sardım.

Kaburgalarım çatırdamaktan ağrıyordu ama iki yıl eve kapandıktan sonra dışarıda oturmak rahatlatıcıydı.

Bir süre hiçbir şey hareket etmedi. Yıldızlar yok. Kuşlar yoktu. Hayat yoktu.

Sadece ben ve hem yukarıdaki hem de aşağıdaki uçsuz bucaksız karanlık vardı.

Yorulдум, dalgaların salınımı ve gecenin fısıltılarıyla rahatladım. Son birkaç günün çılgınlığı sonunda sakinleşti ve öfke ya da kafa karışıklığı olmadan nefes alabildim.

İçimde saklı kalan diğer duygular orman fareleri gibi yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Elder'ı ittiğim için pişmanlık. Tepki verme şeklim için keder - istediğim için değil, zihnim çürümüş olduğu için başka bir yol bilmiyordum.

Ondan ve kendimden özür dilemem gerekiyordu. Michaels bana temkinli parmaklarla uzanmam ve Elder'ın sunduğu her şeyi, nezaketin altına bakmadan ve zalimlik aramadan ilk kez kavramam için yeterli güveni vermişti.

Anı yaşamalıyım. Geleceği kontrol edemem.

Başımı aya doğru eğdim, gümüş ışığın beni yeniden şarj etmesine ve affetmesine izin verdim. Yaşlı olduğunu düşünse bile hâlâ bir kız çocuğu olan bir kadını affet. Bir erkeğin yanında zevk ya da mutluluk nedir bilmeyen bir köleyi affet.

Boyun eğme konusundaki eğitimim burada hoş karşılanmadı ve bu dersleri parçalamak ve yeni şeyler öğrenmeye açık olmak zorunda kalmak acı verdi - özellikle de Elder'ın bana ne öğreteceğini bilmediğimde.

Tekrar içimi çektim, sakın kalmak için elimden geleni yaparak bir başka soru fırtınasını dışarı attım.

Bir çatırtı ve küçük bir gümbürtü gözlerimi faltaşı gibi açarak beni başarısız meditasyonumdan uyandırdı.

Korkulukta eller, ardından kollar, sonra da ıslak saçlar ve ejderha dövmeli gövde belirince gözlerimi kırptım.

Tıpkı cilt sanatını ilk kez gördüğümde olduğu gibi, ciğerlerimden nefesimi çaldı. Mürekkeple çizilmiş yaratık hırladı ve kırıldı, her bir kontur ve kas gölgesinde canlandı.

Elder başını kaldırıp bakmadı, fark etmediğim bir merdivenin son basamaklarını tırmandı ve sonsuz bir otorite ve güvenle güverteye çıktı.

Ellerini saçlarında gezdirerek başını geriye attı ve nefes verdi. Midesi dalgalandı, ejderhası dumanla tısladı.

Bir an için karanlığın içinde oturup izledim. Keşke sırlarını açığa çıkarıp bu adamın kim olduğunu anlayabilseydim.

Öfkeli biriydi. Sırları vardı.

Ama bu onu kötü yapmaz, değil mi?

Güvertede ılık çalarak esen bir rüzgâr elbisemi
bacaklarımdan çözerek mor bir bayrak gibi dalgalandırdı.

Elder dondu kaldı.

Gözlerini bana dikti. "İçeri girdiğini sanmıştım."

Sertleştım.

Beni gördün mü?

Beynim, tıpkı onu gözetlediğim gibi gözetlenmekten
dolayı ne hissettiğime karar vermeye çalışıyordu.

İstemesem de gözlerim güneşe doğru kaydı ve siyah
boxer-brief'inin vücuduna yapışmış halini gördü. Bir erkeğin
o kısmından nefret etmeme rağmen erkeksi çıkıntı kalp
atışlarımı hızlandırdı. Elder beni öptüğü gece bazı
nefretlerimi değiştirmek için elinden geleni yapmıştı. İki
akşam önce ereksiyonunu bana doğru bastırdığında bile
tiksimtiyle kıvrılmamıştım.

Onu istememiştim.

Ama onunla yatma düşüncesi bir nebze kabul edilebilirdi
çünkü en azından karşılığında bana bir şeyler vermişti.

Deniz suyu bacaklarından aşağı süzölmeye devam
ediyor, ayak parmaklarının üzerinde birikmeden önce koyu
renk saçlarına takılıyordu. Onunla ilgili her şey zarif bir
şekilde biçimlendirilmiş ve mükemmeldi. Ayakları bile boyu
ve yapısıyla orantılıydı.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" Elder sırttı,
gözlerimin onun üzerinde gezinmesini umursamadan.
"Söyleyebilirsin, biliyorsun. Ne istersen söyleyebilirsin.
Kızmayacağım."

Kaşlarımı çattım. Kavgamızı gündeme getirecek miydi
yoksa peşini bırakacak mıydı? Onu takip etmeye hazırdım
ama bir kez daha ıslak vücudu ve göğsündeki dövme
dikkatimi çekti. Mürekkepli illüzyon, ejderhasının altında
açıkta kalan kaburgaları sayesinde okyanusun organlarının
etrafında dönmesine izin verildiğini ima ediyordu.

Şu sigara içen şeyin bir adı var mı?

Neden bir ejderha?

Ve bekle... Gecenin bu saatinde yüzerek ne yapıyor?

En azından sorularım daha akli başındaydı ve daha az zararlı konularla ilgiliydi. Evrim geçirdim mi yoksa sadece daha kolay halledilebilir sorulara odaklanmakta mı başarılı oldum bilemiyordum.

Ben cevap vermeyince, Elder daha fazla arma tutan başka bir direğe doğru yürüdü ve yan tarafa sıkıştırılmış bir havluyu aldı. Gözlerini benden hiç ayırmadı, bir şekilde görüşüyle tüylerimi daha da diken diken edecek şekilde beni okşadı.

O etrafımdayken cildim tepki veriyor gibiydi.

Bu hoşuma gitmedi.

Böyle hissetmekten
hoşlanmıyorum. Ne
şekilde?

Dizlerime daha sıkı sarılarak buna cevap vermeye çalıştım. Efendisi olan bir köle değil de bir erkekle birlikte olan bir kız gibi mi?

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Elder asla bir erkek olmayacaktı ve gardımı düşürmek ve paylaştığımız öpücüğün kalıntılarının bir etkisi olmasına izin vermek için çok tehlikeliydi. O sadece farklıydı. Ve farklı insanlar, senaryolar ve konumların hepsi bana zarar veriyordu.

"Karanlık sana aradığın cevapları verdi mi?" Havluyla yüzünü ovuşturduktan sonra havluyu beline bağlamadan önce gövdesinden aşağı doğru sürükledi. "Ya da belki de bana şüpheyle yaklaşıp uslu durmaya karar verdin?"

Dişlerim birbirine vurdu.

Uslu durmak mı?

Kıkırdadı, onu gördüğümden çok daha kaygısızdı. Göğüs kafesinin üzerinde serseri bir damlacık iz bıraktı; ejderhası onu yaladı. "Geçen gece için özür dilemeyeceğim. Senden de beklemiyorum. Çok zorladım. Daha anlayışlı olmaya çalışacağım."

Şok içinde doğruldum.

Bir uyarı beklerdim, eşit suçluluğun belirsiz bir itirafını değil.

Huzursuz bir sessizlik çöktü, bu benim için neredeyse ona bakarken karnımın ısınması kadar yabancıydı.

yarı çıplak vücut.

Elder boğazını temizledi, parmakları iki yanında seğiriyordu. "Michaels'ın bu akşam sizi görmeye geldiğini duydum."

Personeliniz yaptığım her şeyi rapor ediyor mu?

"Seninle ilgili her şey böyle sır olmak zorunda değil, Pim." Ben kollarımı kavuştururken gözlerini devirerek geminin yan tarafını kapattı ve küpeşteye yaslandı. "Duyduğuma göre dekorumu beğenmemişsin ve biraz ev tadilatı yapmaya karar vermişsin. Hem de aç karnına."

Kollarım kendi etrafımda sıkılaştı.

Bu bir suç mu?

Onu neden kıskırttığımı bilmiyordum. Eğer bana henüz zarar vermediyse, neden itip kakıyor, tam da yapmasını istemediğim şeyi yapmasını bekliyordum?

Bir psikolog ne derdi? Annem ne derdi?

Zihin meseleleriyle yetiştirilmiş olmamın bir önemi yoktu. Başkalarının sorunlarını çözmek kolaydı, onların endişelerini tahmin etmek kendi endişelerimi teşhis etmek kadar zor değildi.

Elder beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Dilinin iyileşmediğinin ve konuşmanın hâlâ mümkün olmadığının tamamen farkındayım. Ama Michaels'a verdiği şeyi bana da verebilirsin."

Bacaklarım sarsıldı ve bir ayağım bariyerden kaydı.

Elder'a onun için başımı salladığımı mı söyledi? Hasta mahremiyetine ne oldu?

"Bana ne konuştuğunuzu ya da nasıl iletişim kurduğunuzu bile söylemedi. Sadece sorularını yanıtladığınızı söyledi." Başını tekrar ovuşturarak bir başka deniz sağanağını dağıttı. "Ona nasıl cevap verdiğini ve bana neden cevap vermediğini bilmek istiyorum."

Şişmiş dilim kaşınırken bile omuzlarım kamburlaştı. Michaels'ın benden istediği şeyi yapmıştım. O gittikten sonra, güler yüzlü bir hizmetçinin getirdiği her lokma çorbayı ve kabarık pilavı yemiştım.

Hatta meyveli ve muzlu bir smoothie bile içtim ve çok dolu midemi çikolatalı musa tahammül etmeye zorladım. Çok fazla yemek. Çoğu da çok tatlı. Ancak tuzlu, tatlı ve nişasta çeşitleri tükenmiş sistemim için harikalar yarattı.

Bir saat içinde kendimi o kadar gergin ya da ağlamaklı hissetmiyordum. Hüzünlü kafa karışıklığım kayboldu ve yerini meraka bıraktı. Bu nedenle Elder'ın değerli yatının güvertesinde tereddütlü bir keşif ve keşif gezisi yaptım.

"Pimlico." Hırıltısı gecenin içinde yankılandı. "Bir soru sordum. Cevap ver bana."

Burun deliklerim alevlendi.

İşler öyle yürümedi. Michaels beni en zayıf anımda bulmuştu. Bana karşı nazikti ve ben de bu nezakete saygı duyuyordum. Ona cevap vermek bir zayıflık değildi.

Elder'ın dudaklarından bir lanet döküldü. "Dilin iyileşene kadar seni bir daha görmemeyi umuyordum. Neden biliyor musun?" Bakışları beni abanoz oklarla vurdu.

Bu soru evet ya da hayır cevabı gerektiriyordu ama yine de sessiz kaldım.

"Çünkü," diye hırladı, "dilinin daha iyi olduğunu bilseydim, seni konuşmaya zorlardım. Sana zarar vermemi mi bekliyorsun? Belki de sonunda bana ne istediğimi söyleyeceğin anlamına geliyorsa yaparım."

Yaparsan, bu seni de onun gibi yapar.

Dişlerimi sıktım, kastettiğimden daha fazla duygu gösterdim.

Sen yaparsan, ben de kelepçelerim ve sana tek kelime etmem.

İç çekti, yüzü yumuşadı. "Bu beni tıpkı onun gibi yapar, değil mi?"

O sakinleşmek için savaşıırken ben zor nefes aldım.

"Ve o zaman sesini hak etmezdim." Parmaklığı iterek yaklaştı. Ay arkasında parlıyor, onu gümüş bir silüete bürüyordu. "İyi, sessiz fare. Sessizliğini biraz daha koru; sesini hak ettiğimi sana kanıtlamama izin ver."

Yavaşça elimi tuttu ve keskin bir çekişle dizimden uzaklaştırdı. Denememe rağmen ona karşı koyamadım.

Niyeti hakkındaki şüphelerim alevlendi. Bu ilk başlangıç noktası mıydı? Burada geçirdiği zamana izinsiz girmemden nefret ediyor ve bunu bana ödetecek miydi?

Sadece parmakları benimkilerin arasından kaydı - serin ve deniz suyundan hafif yapışkan. "Bu işe yaramıyor... ikimiz için de."

Elini daha sıkı kısıp normal bir tanışma gibi tutarken alt dudağımı emdim - Alrik elini sıkmamı emrettiğinde reddettiğim tanışma gibi.

"Bence yeniden başlamalıyız, sence de öyle değil mi?" Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve içimdeki sıcaklığı kaynayan bir sıcaklığa dönüştürdü. "Bence benden şüphe etmeyi bırakmalısın. Zihnini bulandıran hiçbir yargı olmadan beni tanımayı öğren."

Çekiştirdim ama gitmeme izin vermedi.

"Karşılığında sana ihtiyacın olan zamanı vereceğim. Seni zorlamayacağım. Ve cevaplarımı reddettiğinde de kızmayacağım." Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "En azından kısa bir süre için."

Ellerimiz ısındı, dokundukça birbirimizi yakmaya başladık. Ateş kolumu yaladı, gıdıkladı ve yabancılaştırdı, omurgamdan geçip zaten sıcak olan karnıma doğru tısladı.

"Anlaştık mı?"

Michaels'ı onaylama kararı nasıl zor olduysa, bu daha da zor oldu.

Daha zordu çünkü bundan geri dönüş yoktu. Bu sadece bir baş sallama değil, ona güvenmek için bir yemindi ve ben uzun zamandır kimseye güvenmemiştim. Güvendiklerim bana en çok zarar verenler oldu.

Gelecekte korkmayın.

Sadece şimdiki zamana katlan.

Michaels'ın bilgeliği, karşılığında elini sıkmamı ve isteksizce başımı sallamama neden oldu.

Elder nefesini içine çekti, yüzünde günahkâr bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim. Sonunda bana bir şans vermeyi kabul ettiğin için."

Benim için geri gelişini, kanayan dilime duyduğu öfkeyi ve beni cehennemden çıkarırken gösterdiği şefkatli gücü hatırladıkça şüphelerim artıyordu.

Çarpık duygularım içinde bir şeyi unutmuştum.

Nasıl minnettar olunacağını.

Teşekkürümü hak ediyordu ve ben ona teşekkür etmemiştim. Kaba ve güvensiz davrandım ve mülkünü mahvettim. Yine de bana el kaldırmamıştı.

Benden güven kazanmak çok zor olurdu, ama kısa vadeli teşekkür olmazdı. Annem beni bundan daha iyi yetiştirmişti. Bir yerlerde terbiyem vardı. Sadece onları nasıl kullanacağımı hatırlamam gerekiyordu.

Elimi onunkinden çekerek durakladım ve sonra, hiç tereddüt etmeden, parmak uçlarımı nemli göğsüne, tam ejderhasının burnunun kalbini koruduğu yere koydum.

Teşekkürün bakışlarımı doldurmasına izin verdim. Parmaklarımı biraz sıktım, tırnaklarımı tenine batırdım. Kan akıtmak için değil ama söylemek istediklerimin derinliğini göstermek için.

Teşekkürler... Elder.

Dokunuşumun altında ürperdi, siyah gözleri bir tutulmaya dönüştü.

Dokunuşumu çekmedi, sanki söylemediğim her heceyi duymuş gibi kilitlenmiş bakışlarımız arasında ilerledi.

Sonunda dudakları karanlığın içinde gülümsedi. Sesi beni sarıp sarmaladı, artık savaş çizgilerini çizdiğimize göre daha iyi bir yarın vaat ediyordu.

"Rica ederim, Pimlico."

* * * * *

O gece yatakta yatarken Elder'ın düşüncelerime girmesine engel olamadım.

Ay ışığının altında oyalandıktan ve minnettarlığımı kabul ettikten sonra bileğimi tuttu ve dokunuşumu geri çekti. Tek kelime etmeden güverteden aşağı indi ve alt katta gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra ben de geldim, hâlâ kaybolmuş ve korkmuştum ama eskisi kadar öfkeli değildim.

Duygusal olarak yorucu birkaç günün ardından bile uykuya dalamayınca, not defterini ve kalemı kendime doğru çektim ve kusursuz bir şekilde güvendiğim tek arkadaşına kalbimi döktüm.

Sevgili Hiç Kimse,
Hayatım değişti.
Bunu kaç kez diledim?

Ama değişim beklediğim gibi olmazsa ne olur? Ya evime, ailemin yanına gidemezsem? Ya şimdi başka bir davayla, başka bir adamla, başka bir sahiplikle karşı karşıya kalırsam?

Elder beni Alrik'ten korumak için çaldıysa, onun olmaktan memnun olacağımı itiraf etmem aptalca mıydı? Böyle bir itiraftan bu kadar çabuk caymam yanlış mı?

Çok fazla sorum var, Kimse yok ve soracak kimsem de yok.

Ben artık kimim? Kim olmak istiyorum? Dilim iyileştiğinde ve inadımdan başka hiçbir şey beni susturamadığında bana ne olacak?

Son soru işaretini karaladığım an, sanki zihnim beni sadece hastalıklı soruları kusmak için uyanık tutmuş gibi gözlerim düştü.

Not defteri ve kalemı komodinin üzerine bile koymadım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Yastıkların üzerine yayıldım ve Elder'ın beni incitmeyeceğine söz vererek beklediği derin, lezzetli bir uykuya daldım.

BİR TRUCE OLUŞTU.

Sağlam yapamadan ayrılmak zorunda kalmam çok kötü oldu.

Dün gece Pimlico'dan ayrıldıktan sonra emekli olmadan önce e-postalarımı kontrol ettim ve Monako'daki depolarımdan gelen acil bir mesajla karşılaştım. Müdürün elektronik yazışma yoluyla görüşmek istemediği bir konu için bana ihtiyaç vardı.

Ben de her iyi CEO ve liderin yapacağı gibi, sabah ilk iş olarak orada olacağımı söyledim ve helikopteri hazırlaması için görevli pilotla gerekli ayarlamaları yaptım.

Geçmişimin beni yakaladığı anın bu olup olmadığını merak ederek öfke midemi bulandırdı. Daha önce de avlanmışım. Yine mi bulunmuşum?

Sabah dokuzda Akdeniz üzerinde havalanmış, gemi yapımcısı imparatorluğuma ve uğramak istediğim ama işlerimiz arasında vakit bulamadığım limana uçuyorduk.

En azından bu sefer kanatlarım vardı. Kanatlar yelkenlerden daha hızlıydı ve bu ikisini de hiçbir kötü etki olmadan yapabileceğim anlamına geliyordu.

Pim'in, içine girmek üzere olduğum karmaşadan uzakta, zırlı bir yatta olduğunu bilerek helikopterden indim ve sert bir zemine adım attım.

İğrenme ve rahatlama karışımı bir duygu seli kapladı içimi.

Burayı sevdim. Aslında Monako, karada kendimi gerçekten huzurlu hissettiğim tek yerdi. Ancak, hiçbir zaman

Ayak parmaklarımın altındaki suyun dalgalı gücü olmadan tamamen özgürdüm - özellikle de günahlarım sonunda beni yakaladıysa.

Ya geri dönmezsen?

Bu düşünceyi hemen kapattım.

Tek kelime etmeden gitmiş olmam önemli değildi. Onun için asla geri dönmesem de fark etmezdi. Pim benim dengim değildi. Nerede olduğumu bilmesine ya da benden izin istemesine gerek yoktu.

Ama ateşkes...

Ateşkes devam edecek.

Aslında, uzakta geçirdiğim zaman sadece benim avantajıma olacaktı çünkü tekrar buluşmadan önce dilinin iyileşmesi için birkaç saati daha olacaktı.

Müdürüm Charlton Tommas'a başımı sallayarak helikopter pistinden çıktım ve yüzen hayallerin kurulduğu devasa depoya girdim.

"Sorun ne gibi görünüyor?"

Charlton alt dudağını kemirdi, gözleri panik içinde uzaklara daldı. "Bir cinayet işlendi" diye fısıldadığında Pimlico'ya dair tüm düşünceleri yok oldu.

Tek kelime etmeden gitti.

İki gece, üç gün uzak kaldı. Bu süre içinde iyi ve kötü saatler geçirdim.

Verilenleri yedim ve her öğün bir öncekinden biraz daha kolaydı. Dr. Michaels dilimin iyileştiğinden emin olmak için beni tekrar ziyaret etti ve vücudum rehabilite olurken şişlik de azalmaya devam etti.

Hiç Kimse'ye notlar yazıp denize fırlattım, sanki okyanus asla sahip olamayacağım şeyler için kendi kişisel dilek kuyum olmuştu.

Bana verilen huzur ya da içinde bulunduğum güvenlik ne olursa olsun, yine de etrafımdakilere güvenmiyordum. Odamı temizlemeye ve temiz havlu dağıtmaya gelen kıza bile mesafeliydim. Ancak, çalışırken gevezelik etmekten hoşlanmasaydı -sessizliğimin neden olduğu sinirler- Elder'ın gittiğini ve dev gemisinde bir yerlerde somurtmadığını asla bilemezdim.

Helikopterin kalkışını hiç duymamıştım (bir helikopter olduğunu bile bilmiyordum) ve hizmetçi o ilk sabah ayrıldıktan sonra balkonda oturup gökyüzüne bakarak geri dönen gemiye dair bir leke aramıştım.

Esaretimi nasıl sona erdireceğime dair ipuçları bulmak için Elder'ın ofisini yağmalama düşünceleri benimle alay etti. Şifreyi hatırladım.

Telefonundan annemi aramadan önce bana yazdırmıştı. Dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolunu bulmuştum... Sanırım.

Umutsuzca onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum.

İkinci öğleden sonra, aptalca bir burnumu sokma dürtüsüne yenik düştüğümde, çalışma alanını bulmak için saatlerce koridorlarda dolaşmıştım. Ama kilitli kapılar ve kilit açma becerim olmadığı için bulamamıştım.

Alanına girmeyi ve e-postalarını okumayı ya da sakladığı şeyleri anlamayı başarsaydım bile, bu neye yarardı?

Okyanusun ortasındaydık.

Sayısız personeli bayıltmak ve işaret fişeği atmayı ya da Sahil Güvenliği aramayı öğrenmek dışında, onunla savaşa girecek donanıma sahip değildim.

Tembel ya da korkak değildim... Zamanımı beklemenin ve Elder'ın hayatından daha fazla kesit vermesine izin vermenin akıllıca olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Daha şimdiden davranışları ve denetlemek için burada olmasa da çalışanlarının işlerini saygılı bir şekilde yapmalarıyla bana ipuçları vermişti.

O emrettiği için değil, hak ettiği için gayretle çalıştılar.

Bir zorbanın böyle bir sadakati olmaz. Kararımı vermeden önce ona biraz daha zaman tanımak istiyordum. Herkes buna layıktı, başkasının hayatına sahip olan erkekler bile, özellikle de başkasının hayatını kurtaran bir adam.

Düşüncelerimin yürüyen bir çelişki olduğunun farkındaydım.

Üçüncü akşam, Phantom girintileri ve yarımadalari geçtiğinde ve bizim kadar iyi olmayan diğer yatlar dümen suyumuzdan geçtiğinde, uçan makinelerin hafif vınlama sesi duyuldu.

Güneş denizin üzerinde batarken ufukta şık bir helikopter belirdi, yaklaştıkça yavaş yavaş büyüyordu.

Kalbim garip bir sıırıkla atlama hareketi yaptı. Bunun bir ölüm yuvarlanması mı yoksa beklenti taklası mı olduğuna karar veremedim. Her iki durumda da, Elder burada bile olmadan bir şekilde derimin altına girmişti.

Geminin kış tarafında gezinen helikopter, tekne motorlarının sürekli uğultusuyla bile kulakları sağır ediyordu. Balkondaki yerimi terk ederek, güverteye çıkmak ve bana "benim" diyen adamın gelişine tanık olmak için yatak odamdan çıplak bir şekilde geçtim.

Kapımı araladım ve koridoru süpüren genç bir kamarotla göz göze geldim, soyunmuş halime baktım. Ağzından soluyan bir salak gibi ağzını açıp baktı ve her ne kadar kıyafet giymek rahatsızlığımı artırsa da, başkalarının iyiliği için bu alışkanlığı kabullenmeye başlamam gerekiyordu.

Kapıyı kapatarak gardıroba yöneldim ve akşam yemeğinde giydiğim büyük boy siyah elbiseyi seçtim. Nefesimi tutarak elbiseyi başımın üzerinden geçirdim. Yumuşak pamuk beni koza gibi sararken iğrenme duygusuyla savaşıarak saçlarımı çektim ve sırtımdan aşağıya dökülmesine izin verdim, umarım kırbaç izlerinin ve ağır yara izlerinin bir kısmını kalıcı olarak gizler.

Artık uygun olduğum için süitimden çıktım ve koridordan asansöre doğru ilerledim. Aynalı asansör geldiğinde, dış güverte için en üstteki düğmeye bastım ve sabırsızlıkla bekledim, dilimi ağzımın çatısına bastırarak küçük bir his şeridini harekete geçirdim.

Birkaç kat sonra asansör beni cam cepheli bir yürüyüş yoluna çıkardı. Yaylı halıdan ayrıldım ve içeriden dışarı çıkarken ayak parmaklarım cilalı ahşabı öptü.

Helikopter hâlâ inişe geçmişti, rotorları neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Mürettebat etrafta koşuşturuyor, halatları ve makaraları yerleştiriyor, makineyi bu mega su şehrine bağlıyordu. Birkaçı beni fark etti, hatta biri el salladı ama kabuslar kadar siyah saçlı ve keskin nişancılar kadar ölümcül gözlü bir adam görünmedi.

Kabin kapısının açılıp açılmayacağını görmek için bekledim ama alacakaranlıkta gözlerimi kısarak baktığımda sadece bir kişinin kaldığını gördüm: pilot.

Elder geldi ve çoktan ortadan kayboldu.

Hayal kırıklığıyla iç çekmeme izin vermedim. Bunun yerine, nefesimi içime çektim ve geldiğim yoldan geri döndüm. Bu yüzden

Ne, onu görmemiş miydim? Ne bekliyordum ki? Aşık bir aşık gibi onu evde karşılayacağımı mı? Yalnız kalma isteğimden sonra beni görmek isteyeceğini mi?

Asansör ağızını açıp beni karnına buyur ederken fikrimi değiştirdim. Artık duvarların ve tavanların beni kucaklamasını istemiyordum. Denizin vahşiliğini, rüzgârın şakırtısını, havanın ve gökyüzünün özgürlüğünü istiyordum.

Tuhaf bir kokuyla uyandım.
Bana kötü kararları ve aptalca genç pervasızlığını
hatırlatan bir şey.

Tatlı, keskin ve yanlışı.

Tünemeye giden deniz kuşlarının gıkılamaları gece
gökyüzünde yankılanırken gözlerimin feri kaçtı.

Gece mi?

Ne zaman bu kadar karanlık oldu?

Sarılıp sarmalanmış bir filikada uyukladığım yerden
kendimi açarak gerindim. Tekneyi kaplayan branda
mükemmel bir hamak oluşturunuyordu; asansörden vazgeçip
güvertede kaldıktan sonra ona el koymuştum. Sadece birkaç
dakikalığına olması gerekiyordu ama yorgunluğun başka
fikirleri varmış gibi görünüyordu.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum.

Titreme koluma yayıldı, kanıma soğukluk karıştı.

Burnum tanıdık tatlı kokuya karşı kırışırken bir ses
kulaklarımın seğirmesine neden oldu. Nefesimi tutarak
alacakaranlıkta saklandığım yerin yan tarafına baktım.

Orada, güverte ışıkları ve yıldızlarla halelenmiş Elder
duruyordu. Dirseklerini küpeşteye dayamış, bir bileği
diğerinin üzerinde, denize bakıyordu. Siyah bir pantolon ve
kolları ön kollarının ortasına kadar çekilmiş krem rengi bir
gömlek giymişti.

Güçlü ve zarif görünüyordu, ama dudaklarının arasındaki sigaraya ve tepesinden dağılan duman bulutuna bakılırsa bunların hepsi yalandı.

Sigara mı içiyor?

Neden onun üzerinde hiç tütün kokusu almamıştım? Burun deliklerime başka bir toprak kokusu çarptı. Çünkü bu tütün değil.

Marijuana.

Yani içki içmiyor ama esrar mı içiyor?

Bundan daha büyük bir çelişki olabilir mi?

"Orada olduğunu biliyorum." Sesi alçaktı ama esintide ağırlığını hissettiriyordu. "Kaptan bana filikasında uyuyan siyahlar giymiş bir kadın olduğunu söyledi." Arkasını dönerek daha fazla duman soludu, gri sis dudaklarından erotik bir şekilde süzüldü. "Ona kontrol edeceğimi söyledim. İstenmeyen kaçak yolcularımız olmadığından emin olmak için."

Doğrudum ve dizlerimin üzerinde durmak için yer değiştirdim.

Dilim gittiği günkü büyüklüğünün yarısı kadardı ama esnemeye karşı koyup gözlerimi diktiğimde hâlâ hassastı.

Gözlerimi takip etti.

"Sorabilirsin." Yüzü karardı. "Aslında, ağzını açıp bana marihuanayla ne yaptığımı sorarsan, sana Tanrı'nın gerçeğini söyleyeceğim. Sadece bu soruyu sorarak şimdiye kadar kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatırım."

Aramızda ağır ve güçlü bir sessizlik vardı.

Onun gerçeği neydi? Neden kimseye söylememiştii? Ne gibi sırlar saklıyor olabilirdi?

Görmezden geldiğim cazibe bizi sımsıkı sarmıştı. Bir yanı teklifini kabul etmem için bana yalvarırken, teklifini kabul etmemden korkuyormuş gibi sertçe nefes aldı. "Devam et. Kimse benim ne olduğumu, ne yaptığımı bilmiyor. Sen sor, ilk ve tek olacaksın." Esrarı dudaklarına bastırıp derin bir nefes çekti. "Bu durumda tüm güç senin elinde, Pim. Küçük bir kelime ve tüm sırlarım senin olsun."

Dudaklarım kelimeleri oluşturmak için gerildi, ama dilim ağır ve isteksiz oturdu. Başımı hafifçe sallayarak

ağzından çıkan dumanın bana hissettirdiklerini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Sigara içmenin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Her kurumun sigarayı yasakladığı ve kültürün sigarayı sadece onları değil, sevdiklerini de öldüren iğrenç, korkunç bir alışkanlığa dönüştürdüğü bir çağda büyüdüm.

Bunun bir ölüm çubuğu olduğuna katılıyorum, ancak Elder ot içiyordu, bir bitki... öyle bir şekilde içiyordu ki ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, sadece kullanmak için kullanmıyordu.

Başını eğmiş, soracak cesareti bulmamı ya da acının üstesinden gelmemi bekliyordu.

Bana bir daha böyle bir fırsat vereceğinden şüpheliydim. Yüzeysel tanışma faslını atlayıp onun en büyük itirafını çalacak güce sahiptim.

Ne de olsa bana borçluydu. Hiç Kimse'ye yazdığım notları okumuştı. Nasıl düşündüğümü ve baskıya nasıl tepki verdiğimi biliyordu.

Aklının nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ve şimdi merakım daha da artmıştı çünkü ot bir rahatlatıcı, tıp dünyasında bir ağrı kesiciydi - hayatta kalmak için yardıma ihtiyacı olanlara verilirdi.

Duygusal ya da fiziksel acı çekiyor muydu? Ve neden bu kadar çok bilmek istiyordum? Başka kimsenin bilmediğini söyledi.

Hiç kimse.

Beni kurtuluşumun başlığıyla ayartmayı seçtiği gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Bu bir numara mıydı yoksa gösterdiği ilk dürüst gerçek miydi?

Filikadan tırmanarak ona doğru ilerlerken ayaklarım hiç ses çıkarmadı ve küpeşteyi kavradım, gözlerim etrafımızdaki boş karanlığa kilitlenmişti.

Tek kelime etmedi, sadece evde sardığı sigarasını daha derine çekti, nefes vermeden ve ayı buharla bulandırmadan önce ucunun kırmızı alev almasını teşvik etti.

Dakikalarca öylece durduk, sessizliğe gömüldük ve bir kez olsun umursamadık.

Bana bir nefes çekmeyi teklif etmedi, ben de hiç sormadım. Dilim bu kadar iyi iyileşirken Michaels'ın duman solumamı onaylayacağından şüpheliydim. Yine de Elder nefes verdiğinde ben de içime çektim, hastalıklı tatlılıktan biraz çalıyordum.

-Beni biraz uyuşturmasını, beni çıldırtan soruları çalmasını, bana biraz şuruplu sakinlik vermesini dileyerek.

Sonunda, eklem tutamayacak kadar küçüldüğünde, Elder izmariti okyanusa fırlattı. Küçük kırmızı nokta aşağıdaki suya çarpana kadar dönüp durdu. Söndüğü anda bana döndü, gözleri benimkileri paramparça etti.

"Beni konuşturmak için sessizliğini bozmadın ama yine de buradasın." Alt dudağını yaladı. "Nedenmiş o?"

Kimildamadan göz temasını sürdürdüm. "Beni özledin mi?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Göz kırptım.

Yanılıyorsun.

Hayır, haklısın.

Onu garip bir şekilde özlemiştim. Rüyalarımda onu görüyordum ve günlerim origami yelkenlisini okşarken parmaklarının kâğıtla nasıl oynadığını düşünmekle geçiyordu. Bir dolarlık banknotlardan hayat yaratabilen parmakların bana dokunmasının nasıl bir şey olacağına dair istenmeyen sorulara maruz kalmıştım.

Kalbim zırhını giyip öğrenmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlanırken bile bedenim geçici merakı geri püskürttü.

Temsil ettiğiniz şeyi özlemedim. Ama canavarın arkasındaki adamın parçalarını özledim.

"Kahretsin, bu düşündüğümde de zormuş." Elleri parmaklığın üzerinde kıvrıldı. "Bak, zor birkaç gün geçirdim. Normalde sigara içmezdim ama senin yanında işe yarayan tek şey bu."

Etrafımda mı?

Bu itiraf karnımın sıkışmasına neden oldu. Daha önce hiçbir erkek sadece varlığımla onları güçsüzleştirdiğimi kabul etmemiştir.

Yüzü gerildi, yemekte tanık olduğum öfke geri döndü. "Bunu kendi yararına kullanabileceğini sanma, Pim. Bu seni sadece tehlikeli bir duruma sokar." Burnunun kenarını sıkarak mırıldandı: "Bu gece iyi bir arkadaş olmayacağım konusunda seni uyarmak adil olur. Aslında, gitmelisin."

Gitm

ek

mi?

Nede

n?

Omuzlarımın sarsılmasından sorumu anlayan çenesi sertleşti. "Eğer yapmazsan sözlerimi tutacağımı garanti edemem."

Kalbim durdu.

Beni güvende tutacağına dair sözler mi? Bana dokunmayacağına dair sözler mi?

Ay yüzünü gümüş bir günahla kaplamıştı. Tek gördüğüm etrafımızdaki siyahla eşleşen siyah olana kadar kaşları gözlerini gölgeledi.

"Git, Pimlico. Yalnız kalmak istiyorum."

Ayaklarım güverteye yapıştı. Neden gitmemi istiyordu? İçinde kontrol edemediği bir zorba olduğu için mi? Bana yapmayacağına dair güvence verdikten sonra beni kırıp incitecek miydi? Eğer içinde hissettiğim şeytanlar bu gece yüzeye daha yakınsa, kaçmalıyım. Saklanmalıyım.

Ama bu sadece geleceği daha da kötüleştirirdi. Yarının ne getireceği konusunda endişelenmemeyi kabul etmiş olabilirdim, ama en kötüsünü şimdi öğrenebilirim - böylece korkmayı bırakabilirdim - o zaman akıl sağlığım için daha iyi olurdu.

Göğsümü şişirerek yerimde durdum.

Nefesinin altında homurdandı. "Sen gerçekten de tanıdığım en inatçı kadınsın."

Kadın. Köle değil. Yetim ya da evcil hayvan değil.

Kadın.

"Nasıl istersen öyle olsun." Gömleğinin düğmelerine uzanan Elder, hünerli parmaklarıyla onları çözdü. Krem rengi kumaş yanlarına doğru savrulduğu anda -bir kez daha

Çıplak kaburgalarını ve iç organlarını koruyan o büyüü ejderhayı görünce ellerini kemerine götürdü.

Bana hınzırca bir bakış attı. "Adil bir uyarı, sessiz olan. Üç gündür uzaklardayım. Sadece bir gün için hazırlandım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Parmakları kemerini ve ardından fermuarını çözerken yutkundum.

İç çamaşırı bekledikten sonra teninin parlaması şok etkisi yarattı.

"Yanıma yedek boxer almadım." Bir eliyle pantolonunu tutarak ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını çekiştirdi. "Şimdi kaç, tabii benim seni gördüğüm gibi sen de beni gizlice görmek istemiyorsan? Giysilerimin altında sakladığım şeyi, gerçek canavarı görmek ister misin? Bu yüzden mi çıplakken daha rahatsın? Gerçek her zaman pantolon ve takım elbiseyle gizlenebiliyor da çıplaklık gizlenemiyor diye mi?"

Kalbim eski gözlükleri çıkarıp taktı, kendime rağmen aval aval bakmaya hazırdım. Bakışlarım onun yüzünden kaldırdığı bel kemerine doğru kaymaya devam etti.

"İyi. Kaçmayacak mısın? Seni zorlamayacağım." Umursamadan pantolonunu indirdi ve bir kraliyet prensi gibi pantolonundan çıktı.

Büyüklüğü karşısında ağzım açık kaldı. Ereksiyon olmamıştı ama aleti ağır ve tehlikeli bir şekilde sarkıyor, siyah buklelerden oluşan bakımlı bir alan tarafından korunuyordu.

"Diğer tarafta olmak garip." Sırıttı. "Benim çıplak, senin giyinik olman tuhaf ve nedense tüm güce sahip olan benmişim gibi hissediyorum." Başını öne eğdi. "Belki de bu yüzden çıplak olmayı seviyorsun. Çünkü insanların senin tarafından dikkatlerinin dağıtılmasından hoşlanıyorsun."

Merdiveni gösteren korkuluğun kilidini açıp yanımdan geçerken, kokusu ve marihuananın iğrenç aroması peşinden geliyordu.

Kıçında bir santim bile yağ yoktu, sıkı ve sıkıydı, sol yanağında ejderhanın kuyruğunun geri kalanıyla süslenmişti.

Yüzünü bana dönmesini ve o kadar yüksekte mantıklı bir insan gibi merdivenden inmesini bekledim.

Omzunun üzerinden dişlerini gösterdi. "Eğer taşakların kaldıysa, kızım. Gel bana katıl."

Kollarını açtı, bacaklarını büktü ve kendini kenardan aşağı attı.

Takla attığını ve aşağıdaki siyah kristale daldığını görmek için tam zamanında oraya koştum.

EVET.

Suyun soğuk tokadı başıma çarptığı anda, son birkaç günün gerginliği dağıldı. Bedenim bir kez daha denizin ritmini ve ritmini hatırlarken, sert asfaltın ve toprağın korkunç hatırası geri çekildi.

Derinliklerin beni kucaklamasına izin vererek, ciğerlerim oksijen için çılgık atana kadar nefesimi tuttum. İlk defa dalmayı, dalmayı ve asla geri çıkmamayı diledim. Bir şekilde mürekkep karanlığında var olmanın bir yolunu bulmayı ve kimsenin ne yaptığımı bilmediği ve ailemin beni evlatlıktan reddetmediği yeni bir dünyaya başlamayı.

Monako'daki işim eğlenceli olmasa bile, az da olsa zevkli olmalıydı. Ama bu, bir tekne oymacısının boynuna törpüyle vurulduğu için öldüğünü öğrenmeden önceydi.

Çalışanlarımdan birinin öldürülmesi geçmişimin intikamı olsaydı, öldürene ya da öldürülene kadar rahat etmezdim.

Müdürüm Charlton, cesedi bulan kişiydi. Polise ya da benden başka kimseye haber vermemişti. İyi iş çıkarmıştı. Ve bu suça karşılık olarak başka bir ceset yaratacak olan da bendim.

İlk gün, ölen adamın ailesiyle kin ve düşmanları hakkında bilgi almakla geçti. İkinci gün ise ölen adamın arkadaşlarından birini takip etmekle geçti.

adamin oğlu. Bir hafta önce ölen adamin bakkal parasını çalarken yakalanmıştı.

Bundan sonra genç katile kendini asması için yeterli ipi vermek basit bir meseleydi.

Basit bir açgözlülük saldırısı olduğu için minnettar mıydım yoksa benimle ilgili olmadığı için kızgın mıydım bilmiyordum. Yıllardır bu saçmalığın bitmesini ve onlarla yüzleşmeyi bekliyordum.

Zalimce başlayıp acımasızca biten bir sorgulamadan sonra, bu küçük anlaşmazlığın sebebinin, bir hayat da dahil olmak üzere kendisine ait olmayan şeyleri alabileceğini düşünen omurgasız bir korkak olduğunu öğrendim. Bunu daha önce de yapmış olsaydı şaşırmazdım. Ama şimdi onu bulmuştum ve bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Onu ben öldürdüm.

Usta tekne yapımcımı öldürdüğü gibi.

Onun istediğini alması ile benim Pim'i almam arasındaki benzerlikleri görmezden geldim. Hiçbir zaman bir aziz olduğumu söylemedim, ama en azından işim daha fazla karışmadan temizlemiştim.

Ellerimdeki kanı yıkadıktan ve fabrikamın saat gibi çalıştığından emin olduktan sonra helikopterime bindim ve eve geldim.

Ona.

KARAR VER, PİM.

Tam burada, hemen şimdi.

Elder uçuruma düşerken bana bir seçenek sunmuştu. Birkaç gün öncesine kadar asla üstesinden gelemeyeceğim bir meydan okuma ortaya koymuştu.

Ama şimdi... şimdi, Pimlico'dan çok Tasmin'dim. Korkmaktan çok cesurdum.

Kendime yeniden inanmaya başlamamın zamanı geldi.

İstemediğim elbiseyi yırtıp atarken ellerim titredi. Özgürlük tenimi öptüğünde başım geriye düştü. Yatın kenarına doğru ilerlerken panik, iyileşen dilimin üzerinden boğazıma doğru aktı.

Tam burada, hemen

şimdi. Karar ver.

Ayak parmaklarım güvertenin kenarına değdi. Derin bir nefes aldım.

Ve sıçradı.

Derinlerden gelen bir şırıltı beni sarstı.

Sertçe tekmeleyerek yüzeyi kırdım ve yanıma bir şey indiğinde yüzüm deniz köpüğüyle doldu.

Ne-

Ay ışığı ve yıldızlar ışıklar için üzücü bir bahaneydi, ancak yatın hayalet gibi parıltısı, Pimlico okyanustan fırlarken yeterince aydınlatma sağladı, siyah saçları şimdi siyah, teni beyaz ve solmakta olan çürükleri gecede mermer ve arduvaz.

Ağzım açıldı, ciğerlerime davetsiz tuz döküldü.

Vay anasını.

Zıpladı.

O kadar yüksekten bile cesareti vardı.

Benimle sessizce savaşıyor ve bir şekilde kontrol seviyemi çözen bu kız beni bir kez daha şaşırttı.

Bir ağız dolusu okyanusu tükürürken ve su üstünde kalmak için kollarını açarken gözlerimi ondan alamadım.

Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Onu büyüleyici yapan şey yaralarıydı.

Köprücük kemiğinin narin parlaklığı. Çenesinin kavisi ve mavi bakışlarındaki kararlı güvensizlik ve şaşmaz güç.

Onu bıraktığım üç gün içinde yemek yemiş ve dinlenmişti. Cildi porselen gibi bir parlaklık kazanmıştı, artık solgun ya da hasta değildi. İyileşiyordu - karşılığında ne beklediğimi sürekli araştırırsa da bakımımı kabul ediyordu.

"Atladin." Bakışlarım o lanet piçin canını yaktığı benekli göğsünde gezinirken sesim amaçladığımdan daha kalındı.

Karanlık su diğer her şeyi gizliyordu ama aklım onun çıplakken, dizlerinin üzerindeyken ya da azarlanmak için eğilmişken bile ne kadar sade olduğunu hatırladı. Çıplak olduğunda Pim artık iyileşmekte olan bir köle değil, yavaş yavaş yeniden yaşamayı öğrenen bir tanrıçaydı.

İçimdeki saplantının o hayatı alıp kendi isteğime göre şekillendirmek, onun gücünü kendi çıkarım için kullanmak istemesi çok acı vericiydi. Kendi gücüm için onun gücüne hakim olmak.

İçtiğim esrarın bu gecenin etkisini azaltacağını ummuştum. Ellerimde daha fazla kan olması ve Pimlico'nun sırlarını öğrenmek için onu parçalara ayırma dürtüsü beni çıldırtıyordu.

Sık sık sigara içmezdim ama normalde esrar solumaktan kaynaklanan yoğun uyuşukluk bu gece hafiflemişti. Evet, beni biraz etkiledi. Etrafımda güvende olmadığı konusunda söylediklerimde ciddiydim. Ancak damarlarımdaki hafif vızıltı, şimdilik kendimi ya da onu riske atmadan onun yakınımda olmasına tahammül edebileceğim anlamına geliyordu.

Pimlico suyun içinde dönerek üzerimize doğru gelen deve baktı. Dudakları sanki bunu gerçekten yapmış olmanın şaşkınlığıyla aralandı.

Lanet olsun, keşke suyun altında olmasaydım. Onu orada çıplak ve dengeli bir şekilde dururken, korkusuyla savaşıırken ve kazanırken görmek için adam öldürürdüm.

Gözlerimden süzülen damlaları fırçalayarak sııttım. "Korkutucu muydu? Yoksa heyecan verici mi?"

Yüzünü bana döndü, bakışlarında gurur parlıyordu. Belli ki atlamanın ne anlama geleceğini düşünmemişti.

Burada, güvenmemesi gereken bir adamla yüzüyor olması.

"Bunu sana ne yaptırdı?" Aramızda birkaç metre mesafe bırakarak suya girdim. "Yükseklikten daha kötüsünü atlattığını düşünmek mi? Ya da yanlış iniş yaparsan en kötü ihtimalle belinin kırılacağı gerçeği mi?"

Gözleri büyüdü.

"Belki de belinin kırık olduğunu düşünmemişsindir."

Dudakları birbirine yapıştı.

Dilinin nasıl görüldüğünü bana göstermesi için ağzını açmasını emretmek istedim. Dil yaralanmaları hakkında kendi araştırmamı yapmıştım ve internetteki tıbbi makalelere göre bu kas diğerlerinden daha hızlı iyileşiyordu.

Şişliği büyük ölçüde inmiş olmalı. Yakında konuşabilecek.

Gelgit bizi hafif akıntılarla bir o yana bir bu yana savuruyordu; kimi sıcak, kimi serin. Pimlico çabuk yoruldu, kolları suda sallanıyor, yüzer halde kalmak için mücadele ediyordu.

"En son ne zaman yüzdün?"

Gözleri kısıldı ama mavi bakışları cevap verdi.

Uzun bir süreyi ifade eden cevaplar.

Bu sorunun arkasından başka sorular da geldi ama ben onları boş verdim.

Onu daha sonra, enerjisini hayatta kalmak için kullanmadığı bir zamanda sorgulayabilirdim.

Tekmeleyerek kendimi ileri attım ve aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapattım. "Her gün beni şaşırtıyorsun."

Bakışları genişledi, gözleri burnumdan dudaklarıma ve çeneme doğru ilerledi. Beni izleme şekli vücudumun dalgaların altında sertleşmesine neden oldu. Belki de bunu itiraf ederek, karşılığında onu şaşırtmıştım.

"Daha iyi hissediyor musun?" Bir akım beni ileri iterek aramızdaki son mesafeyi de kapattı.

Artık bir cevap beklemeyecek kadar onunla birlikte olmuşum. Ancak, zar zor fark edilen baş sallaması tencerenin üstünü örttü.

kalbimi hızlandırıyor.

"Sevindim." Birbirimize baktık, ikimiz de başka tarafa bakmıyorduk.

Ya kader bir kez olsun bizimle çalışıyordu ya da Pimlico kasıtlı olarak daha yakın yüzüyordu. O kadar yakındı ki, vücut ısısı sadece birkaç santimetre ötemdeki gelgitte beni ısıtıyordu.

Okyanus bizi birbirimize çarparken ikimiz de nefesimizi içimize çektik.

Çıplak tenden çıplak tene.

Pim sessizce nefesini tuttu, kollarını kanat gibi açarak uzaklaşmaya çalıştı.

Rahatlatıcı ilaçtan mı yoksa onu tanımak için duyduğum dayanılmaz dürtüden mi bilmiyorum ama bacağım öne doğru hareket etti ve onunkine dolandı.

Onu öne doğru çektiğimde sarsıldı, ayak bileğim onunkinin etrafında kıvrılmıştı. Sol kolum yukarı çıktı ve beline dolandı.

Okyanusun geri kalanı silinip çıplaklığımızı birbirine yapıştırırken ürperdi. Yumuşak göğüsleri ve minik bedeni cüsseme yaslanırken dişlerimi sıktım. "Siktir..."

Elleri omuzlarıma inerken bakışları karanlıkta parlıyordu, kendini dalgaların üzerinde tutmak için beni aşağı itiyor, kucaklamamı kırmaya çalışıyordu.

Sadece dayandım.

Bacaklarım bizi ayakta tutmak için daha çok çalışıyordu ama o kendini bu kadar iyi hissederken onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Suyun içinde durup birbirimize bakarken tek kelime etmedik, bir sonraki adımın ne olacağına karar vermeye çalışıyorduk. Alrik'in evinde onunla oynamıştım. Onunla bir gece geçirmek istemiştım çünkü ondan çok etkilenmişim - sıksa vücudundan ve tacizlerinden değil, içindeki ruhtan. Neredeyse sönüp gidecek olan ruhuna.

Onu istedim.

Hem de çok.

Mirasım çelişkili şeylerden bahsediyordu. Ailemde görücü usulü evlilikler vardı ve bir de gerçek aşk vardı. Büyük büyükanmem ve büyükbabam görücü usulüyle evlenmişlerdi. Ama annem ve babam... kısmetti ve çocukluğumda aşkla ilgili fantezilerimin dayandığı idealdi.

Birbirleri için doğmuşlar. Hiç şüphe yok.

Bu yüzden yaptığım şey yüzünden lanetlendim.

Pimlico avucumun içinde kıpırdandı. Körelmiş duyularım, onun sıcak teninin vücudumdaki soğuk sıvıyla karışmasının verdiği enfes hissi engelleyemedi.

İnledim. Yüksek sesle.

O beni bulmadan önce sigara içtiğim için o kadar minnettardım ki. Aklımı kaçırmadan onu bu kadar yakınımda tutmaya tahammül etmemin imkânı yoktu.

Sakinliğin yoğun sisi içinde bile bağımlılığımı uzak tutmak için mücadele ettim. Bu kızı onunla tanıştığımdan beri istediğimi ve bu arzusun azalmadığını... sadece arttığını itiraf etmekten kaçınmak için.

Kendime izin verdiğim tek öpücük ve dokunuş artık yeterli değildi.

Hiç de değil.

Dudaklarını yaladı, kendi sorularımı sorabilmem için sormasını istediğim sorular onu boğuyordu.

"Bu senin için başka bir ilk mi, Pim?" Fısıldadım, ona o gece onu öptüğümde aramızdaki yakınlığı hatırlattım. Ona nasıl dokunduğumu ve ikimizin de zihninde daha önce hiç tatmadığı zevkleri tattırmakla ilgili erotik imgeler çizdiğimi.

"İlk kez bir erkek sana sarıldığı anda sikini içine sokmadı mı?"

Cinsel şiddet içeren soru kaslarının kilitlenmesine neden oldu.

Parmaklarını omuzlarıma geçirerek irkildi. Onu bırakmalıydım. Böyle şeyler sormamalıydım.

Kendime engel olamadım. "Başka hangi ilkleri reddettiğinizi bana hiç söylemediniz. Sanırım birkaçını silmemizin zamanı geldi." Gözlerim dudaklarına kilitlendi. "Seni buraya bir sebep için getirdim. Belki de o sebep seni sistemimden atmaktı."

Nefesi kesildi.

Yüzündeki şok ifadesinin ardından iğrenme, tikslenme ve korku karışımı bir ifadeyle sikim sertleşti.

Daha önce hiçbir kadın bana bu kadar nefretle bakmamıştı.

Kahretsin, beni tahrik etti.

Bacağım onunkinin etrafında sıkılaştı ve ağrıyan aletimi onun çukur karnına bastırmaya zorladı.

Nefes nefese kaldı, kollarımda kaskatı kesildi.

"Merak etme. Bu gece başka bir sözümü daha bozmayacağım." Parmak ucumu ön kolunun üzerinde gezdirdim. "Sana dokunarak zaten birkaç tanesini bozdum. Gerisini başka bir zamana saklamak en iyisi."

Ayağı tekmeledi, beni yerinden oynatmak için elinden geleni yaptı.

"Ama bu senden başka şeyler almayacağım anlamına gelmez."

Yapılacak en doğru şeyin gitmesine izin vermek olduğunu biliyordum. Sessiz bir şekilde buna son vermemi istedi.

Ve yapardım, ama henüz değil.

Ensesini kavrayarak alnını kendiminkine yaklaştırdım. Burnumla onu okşayarak kendimi kontrol etmeyi bıraktım ve her zaman yaşadığım yoğun sarhoşluğun kaçmasına izin verdim. "Dilin iyileşmiş olsaydı ne yapardım biliyor musun?"

Ondan mı, esrardan mı, yoksa gece yüzmesinden mi bilmiyorum ama çok uzun zamandır ilk kez özgürdüm.

Burun delikleri sanki sesini tekrar istememi bekliyormuş gibi alevlendi.

Ancak dilinin iyileşmesini istememin nedeni bu değildi. Şu anda değil.

Göğüslerini göğsüme yaslayarak, "Keşke iyileşseydi de seni öpebilseydim," diye nefes aldım.

Bu sefer nefesi duyulabiliyordu ve kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Yani ses telleri var.

Konuşabilirdi. İnatçılık ve sessizlik onu nasıl bu kadar uzun süre hayatta tutabilmişti?

Daha sert baktı, yüzünde korku, güvensizlik, nefret, hatta kızgınlık vardı. İnkârına rağmen onu öpmeyi düşünürken bakışları dudaklarıma kaydı.

Kızgınlığının bir kısmı azaldı, yerini tüy gibi nefes alıp meme uçlarını göğsüme sürtmeye bıraktı.

Aynı boşluk hissi güvensizliğinin önüne geçerken iniltimi yuttum. Kepenkler ruhunun üzerine kapandı, Alrik'e yaptığı gibi kendini korurken aynı zamanda ben ne istersem ona kendini feda ediyordu.

İşler o şekilde
yürümüyor. Benimle
olmaz.

Serbest kalan kolum suyun içinden öfkeyle geçti. "Duygularını bölümlere ayırabileceğini mi sanıyorsun? Bana bedenini verebileceğini ama aklını veremeyeceğini mi?"

Dudağını ısırды, koyu renk saçları gelgitte dalgalanıyordu. Beni yargılayıcı bir şekilde izlemesi hoşuma gitmemiştir, beni şimdiden cehenneme mahkûm etmişti.

Yüzünü yaklaştırarak sertçe fısıldadım, "Seni tekrar öptüğümde, seni öpmemi isteyeceksin. Senden bir şey alıyormuşum gibi bakmayacaksın. Umutsuzca istediğin bir şeyi sana vermem için bana yalvaracaksın." Dudaklarımı tuzlu elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek, bacaklarımız çarpışırken ve sikim içine girmek için sarsılırken bile vücuduma davranmasını emrettim - sadece bir noktayı kanıtlamak için.

Ona seksini göstermek harika hissettiriyordu.

Henüz böyle bir coşku yaşamamış olsa bile.

O hazır değil.

Her ne kadar acele edip onu almak istesem de, düşünceleri benim için bedeninden daha değerliken onun ruhuna zarar vermeyi reddettim.

Parmaklarım yosun tutmuş saçlarına dolandı ve başını geriye itecek kadar sıkı. "O piçin sana yaptığı her şeyi unutmanı emrediyorum. Bunların hiçbirisi seks değildi. Bu bir tacizdi ve bir daha olmayacak. Seni dönüştürdüğü kölenin altında bir kadınsın ve seni öptüğümde bir kadının beni öpmesini beklerim, beni dışlayacak bir köle değil. Anladın mı?"

İrkildi, kirpikleri damlacıklarla parlıyordu. Çenesi çalışıyordu ama öfkesinin altında en hafifinden bir uzlaşma parlıyordu. Normal olmak istiyordu. Benimle savaşmasına rağmen, içten içe kafesini parçalamamı ve ona nasıl özgür olunacağını öğretmemi umuyordu.

Normal olmasına yardım ederdim.

Ama bu gece değil.

Dudaklarını yalarken vücudu sonsuz derecede yumuşadı. Onun mesajını anlayan sikim hemen tepki verdi. Küçük bir parçasında... onu öpmemi istiyordu. Dil dikişleri, kara okyanus ve aramızda var olan her türlü kaos lanetlenmişti.

Sikeyim.

Onu kendimden uzaklaştırmak için tüm gücümü harcadım. "İyi geceler. Kendi dönüş yolunu bulabileceğine inanıyorum."

Onu okyanusa bıraktığımda nefesini içine çekti. Bir an kaşlarını çatı, sonra kaşlarını çatarak başını salladı.

Kıkırdadım. "Bu bir hayal kırıklığı mı, sessiz olan?" Kaşlarını çatması bir homurtuya dönüştü.

"Ne düşünürsen düşün, bana zaten farklı bakıyorsun. Bir gün sana ne yapacağım düşüncesinden nefret ediyor olabilirsin. Aletimin içinde olması ve bedenimin seninkini boğması düşüncesinden korkuyor olabilirsin ama küçük bir parçan bunu yapmamı istiyor."

Sarsıldı; parmaklarından çıkan küçük bir sıçrama karanlığı süsledi.

Başımı eğdim. "Nedenmiş o? Kim olduğumu merak etmeyi bırakıp beni önceki efendinle aynı şekilde etiketleyebilmen için mi? Ya da..." Söz vermek için dudaklarımı ovuşturdum. "Acıdan bıktığın ve onun yerine zevk almak istediğin için mi?"

Alay etti, yüzerek uzaklaşmak için kollarını iki yana açtı.

Çenemi kapatıp gitmesine izin vermeliydim ama onu rahatsız etmek hoşuma gidiyordu. Kelimeler yara izi bırakmazdı ama eski yaraları deşebilirdi. "Ne dilediğine dikkat et, Pim." Sesimi alçalttım, dalgaların üzerinde kalın ve ağır. "Bir dahaki sefere seni öptüğümde ıslanacaksın ve uzun zamandır mahrum kaldığın zevki hissedeceksin. Boşalacaksın. Başka türlüüne tahammül edemem."

Başını meydan okurcasına yukarı kaldırdı ve söz verdiğim şeyi başarabileceğime dair geçici bir umut besledi. Onu aldığımda bu tecavüz değil, tamamen karşılıklı rıza ve zevkle olacaktı.

Suyun altına dalarak gözden kayboldu.

Panik yapmadım, denizin yarattığı kulak zarında kalbimin ıslak gümbürtüsünü saydım. Birkaç dakika sonra başı Phantom'un yanından su yüzeyine çıktı.

Merdivenin en alt basamağını tutarak kendini derinliklerden çıkardı ve kırık eliyle yatımın yan tarafına tırmandı.

Kahretsin, ne kadın ama.

Tırmanırken çıplak kızı ay kadar mükemmel ve davetkârdı.

Ne yapıyor bu? Ne
yapıyorum ben?

Dün gece bana ne oldu böyle?

İlk olarak, lanet yattan atlamıştım.

İkincisi, beni ıslak, çıplak bedenine doğru çektiğinde
kendimi kapatmadım.

Üçüncüsü, seksten ve gelmekten bahsettiğinde yüzüm
kızarmadı.

Ve dördüncüsü... ve bu en kötüsüydü...

Dördüncüsü, beni öpecekmiş gibi kendine çektiğinde,
öpmesini istedim. Bir an için seksten ne kadar nefret
ettiğimi unuttum ve beyaz köşkte bana ne kadar iyi
hissettirdiğini hatırladım.

Bunu tekrar hissetmek istedim.

Her zaman böyle hissetmek istiyordum çünkü o zaman
diğer her şeyi hissetmek zorunda kalmayacaktım. Her
çürüğü. Her kemiği. Unutabilirdim.

Ama sonra geri çekildi ve kurallar ve düzenlemeler diye
homurdanarak beni istediği gibi bir köle olmadığım
konusunda uyardı, yine de olabileceğim kadını istiyordu.

Sadece... Kim olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, onun gözetimindeyken güneş ışığı, seyahat
ve rüzgâr hediyesine sahip olduğumdu. Camın ardında saklı
olmayan yıldızları diledim ve cildim solgun, hastalıklı beyaz
yerine dışarıda olmaktan bal öpücüğü gibi oldu.

Aptal değildim.

Her hediye geri ödenmek zorundaydı. Sadece şimdi ödeme talep etmesini bekliyordum - hala itaatkârken ve bir zevk oyuncağı olarak yerimin çok farkındayken. Neden farklı olmamı istesin ki?

Parçalanmış parçalarımı birbirine yapıştırmaya devam etmeme izin verseydi, normal kadınlar gibi olurum.

Benim de kendime göre fikirlerim ve kurallarım olurdu. Benimle yatmasına izin vermeyebilirdim. İsteddiği bu muydu? Meydan okumak mı? Kovalamak mı? Boyun eğecek bir köle yerine onunla savaşıacak bir kız mı?

Ama neden?

Eğer bir ilişki istiyorsa, neden bir barda ya da bugünlerde özgür insanlar nasıl tanşıyorsa öyle biriyle tanışmamıştı? Neden ben? Neden ölü sahibimi benimle bir gece geçirmek için kızdırdı - beni zorla becermek niyetiyle, sadece rahatsız edilmeden uyumama izin vermek ve sonra beni hayata geri getirmek için?

Bu hiç mantıklı değil!

Başımı tuttum.

Kes şunu. Şu ana odaklanın, unutmayın. Geleceğin bir önemi yok. Önemi olamaz. Üzerinde hiçbir kontrolün yokken olmaz.

Nefes almakta zorlanıyordum, parmaklarım kafatasımdan kucak.

Elder'ın son oyunu ne olursa olsun, itiraf etmeliyim ki aramızda beni dehşete düşüren bir şey başladı. Ne zaman etrafımda olsa, içim burkuluyor ve sivilaşıyordu. Çoğunlukla beni kırma ihtimaline karşı yoğun farkındalıktan, ama kısmen de aramızdaki o lanet öpücükten dolayı.

O ne yapmıştı? Kanımdaki soğuk buzu nasıl sıcacık bir ateşe çevirdi?

Bilmiyordum ve kız arkadaşlarımla hangi pop yıldızlarının bizi ıslattığı ve hangi fantezilerin bizi azdırdığı hakkında sohbet ettiğim gençlik anılarına ne kadar takılsam da, seksten nefret etmekle mücadele ediyordum.

Seks istememeliyim.

Ben seks istemedim.
Ama Elder... o farklıydı.
Onu istiyorum.

Fiziksel anlamda değil ama son birkaç gündür ortadan kaybolması bana onun yanında olmak istediğimi göstermişti. Beni korkutuyordu, evet. Ama diğer insanları da korkutuyordu ve o etraftayken ben güvendedim.

Öyle değil miyim?

Güvende miyim?

Aman Tanrım. Dur.

Belki de dün gece onu öpmeliydim?

Belki de aramızdaki mesafeyi kapatmalı ve onun alamayacağı şeyleri almalıyım.

Ama bunu neden yapasın ki?

Ona şüphe ve öfkeyle davrandığım için mi? Ona ya da sözlerine güvenmiyordum ama bu özür dilememem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yani öpücüğün bir hayır işi mi olacaktı? Evet.

Hayır.

Bilmiyorum.

Minnettarlığımın bir göstergesi olurdu. Bir öpücük - ne kadar iffetli ya da gönülsüz olursa olsun - ona yaklaşacak, ağzımı onunkine bastıracak ve bana sarılmasına izin verecek kadar güvendiğime dair bir anlaşmaydı.

Çok kolaylıkla saçımı çekebilir, beni konuşmaya zorlayabilir ya da boğabilirdi.

Ama yapmadı.

Ereksiyonu karnıma baskı yapmasına, sertleşmesine ve hayatta kalmak için yeterince güçlü olmadığım şeylerle zonklamasına rağmen beni hiçbir baskı yapmadan güvende tuttu.

Birbiriyle çarpışan düşüncelerime daha fazla dayanamayarak not defteri ve kalemi çıkardım.

Sevgili Hiç Kimse,

Şimdi benim hayatım bu mu? Sorular ve şüphelerle dolu mu?

Alrik'ten uzaklaştığım an her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm, daha zor değil-

Gürültülü bir takırtı başımı kaldırmama neden oldu.

Kalbim spor ayakkabılarını giydi ve koşmaya başladı. Hayatım boyunca duyduğum endişe ve kendimi koruma güdüsü devreye girip en kötüsünü beklerken kalemi düşürdüm. Elder'ın benimle kaydettiği her türlü ilerleme o keskin patlamayla silinmişti.

Alrik'in yüzü aklıma geldi, gülüyordu ve acımasızdı.

Yatağında oturmaya devam etmek ve kendimi yere ve dizlerime atmamak için tüm irademi kullandım.

Tekrar geldi, güm, güm, güm.

Çarşafı tutarak ve panik atağa kapılmamak için elimden geleni yaparak odaya baktım. Beni dövmeye hazır bir zorba yoktu, gölgelerde bir kurt adam da yoktu.

Bekle...

Başımı eğdim.

Bu sesi tanıyorum. Bir zincir.

Metal halkalar, benzer bir şeyin beni asmak için kullanıldığı zamanları hatırlarcasına birbirine çarpıyordu. Ama bu küçük bir zincir değil, devasa bir zincirdi ve çok fazlaydı.

Çapa olabilir mi?

Yataktan fırlayarak kapıya yöneldim ama çıplak olduğumu (her zamanki gibi) ve etrafı araştırmak için uygun olmadığını fark ettim. Koşarak az önce tırmandığım sığınağa geri döndüm, yere saçılmış Kimse Yok mu'ya yazdığım yarım kalmış notu umursamadan çarşafı kaptım ve üzerime sardım.

Geçici giysilerimin doğru yerleri örttüğünden ve açılmadığından emin olarak çıkışa doğru koştum ve asansöre binmek yerine koridordan aşağı inip merdivenlerden yukarı çıktım.

Bir haftadan uzun süredir Elder'ın gemisindeydim. Bu süre içinde, iyileşmeye karşı savaştım ve sonra ona teslim oldum. Dinlendikten sonra

ve doğru beslendiğimde, vücudum tüm avantajı kullanmıştı. Çürükler hâlâ oradaydı ama artık mor fırtına yerine yeşil yosun gibiydiler. Kırık elim hala plastik bir alçı ve dün gece yüzdükten sonra değiştirdiğim bandajla bağlıydı. Ancak, kaburgalarımı yine bağlamamıştım ve küçük bir sancı bana muhtemelen bağlamam gerektiğini söylüyordu.

Kaslarım beni yukarı itecek kadar hareketlilik kazanmıştı -artık sadece bir deri bir kemik değildim- ama hafif kıvrımlarımın sağlıklı görüldüğüm için cezalandırılacağından korkuyormuş gibi geçici olarak doluyordu.

Üst güverteye çıktığımda nefes nefese kalmıştım ve sabahın erken saatlerindeki muhteşem güneş ışığında gözlerimi kısmıştım ama kırık bir yığın halinde yere yığılmadım.

Her geçen gün daha da güçleniyordum.

Onun sayesinde.

Elder sanki onu düşünüyormuş gibi cisimlendi ve elinde bir fincan kahveyle güvertede durdu. Solmuş kot pantolonunun üzerine beyaz bir tişört giymiş ve keten ceketini omuzlarına asmıştı.

Bakışlarım, ince siyah parmak arası terlikler sayesinde erkeksi ayak parmaklarının serbest kaldığı ayaklarına kaydı.

Beni fark etmedi. Ya da belki de fark etmişti ama benim ona bakmamdan en az benim kadar zevk alıyordu.

Ne zaman uyanmış da duş almış, giyinmiş ve bu kadar tertemiz olmuştu?

İleriye doğru yürürken, çarşafım arkamda dalgalandı ve ılık esintide kırılıp kaybolmak için elinden geleni yaptı.

Yanında durup bana doğru baktı. "Günaydın."

Sadece gözlerimi açtım ve manzarayı aval aval seyrettim. Artık dikkatimin merkezi o değildi. Açık deniz mucizevi bir şekilde açık ufuktan kalabalık, tozlu bir limana dönüşmüştü.

"Fas," dedi Elder, bana kahvesini ikram ederken.

Elimi kaldırdım ve otomatik olarak hediyesini reddettim. Dilim çok daha iyi hissettiriyordu, ancak

Haşlama kahve ile iyileşen.

Sırıttı. "Bana karşı giderek daha rahat oluyorsun, Pimlico."

Yutkundum. Haklıydı. Tepki vermek konusunda iki kez düşünmemiştim. Zil gibi atan kalp atışlarımın arasından nefes alarak, güneş kamyonların, vinçlerin ve çalışan bir limanın çılgınlığının üzerinde parıldarken onu görmezden geldim.

Sessizce kıkırdadı. "Önce dün gece seni öpmediğim için hayal kırıklığına uğradın, şimdi de beden dilin sen sansürleyemediğini konuşuyor." Fincanı dudaklarına götürdü, porselenin etrafına kapatmadan önce kasıtlı olarak yaladı. Bir ağız dolusu kafeini yutarken boğazı daraldı. "Daha iyisini bilmesem, sözüme güvenmeye başladığını söyledim."

Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.

Gözlerimi gökyüzüne bir konteyner taşıyan bir vince diktim.

"Sana zarar vermeyeceğime dair söz veriyorum" diye mırıldanmasına engel olmadı.

Beni incitip incitmeyeceğini bilmiyordum ama taze enerjiyle birlikte açık fikirlilik ve bundan sonra olacaklarla yüzleşmek için güven geldi. Öfkem bana bir omurga vermişti, ama onun huzuru bana akıl sağlığı vermişti.

Yüzümü ona döndüm. Nedenini bilmiyordum. Dün gece başladığımız şeyi bitirmek için mi? Belki de hayal kırıklığına uğradığımı ve onun oyununu oynamaya hazır olduğumu söyleyerek onu şaşırtmak için.

Elder'ın bakışları ağzıma kilitlendi ve aramızdaki her elektrik kıvılcımı havai fişeklerle alevlendi. Midem bedenimin efendisi olurken nefes almayı bıraktım, yüzündeki karanlık soruya cevap olarak kenetlendim.

Artık ne istediğimi bilmiyordum. Bana ne yaptığını bilmiyordum.

Ya beni öp ya da dur-

Yakışıklı ve yaşlı bir adam anımızı böldü, gözleri güneşin parlaklığına karşı kırışıyordu. "Çapa yerinde. Hepsi yattı efendim."

Bağımız makasla kesilmiş gergin bir sicim gibi koptu.
Birçok kalp atışı içinde ilk nefesimi içime çektim.

Elder boğazını temizledi, kalan kahveyi denize fırlattı, kahverengi sıvıdan oluşan bir yay iskele ile gemi arasındaki küçük boşluğa sıçradı. Olanlardan etkilendiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Birkaç güverte altımızdaki Phantom'un kabuğunu yarararak anakaraya uzanan büyük bir iskele karaya çıkmaya hazırdı.

Elder, "Mükemmel. Teşekkür ederim, Jolfer."

"Sizden haber alana kadar burada bekleyeceğiz. Yetmiş iki saat boyunca demirleme hakkımız var."

"O kadar uzun süreye ihtiyacımız olmayacak." Elder kahve fincanını parmaklıkların yanındaki sürgülü masanın üzerine koydu. "Selix'e arabayı sürmesini ve bizimle batıdaki depoda buluşmasını söyle."

"Biz mi, efendim?" Jolfer'in alnı çatıldı. "Yalnız gitmiyor musunuz?"

Elder yüzünü bana döndü, gözleri siyah ve temkinliydi. "Bu sefer olmaz." Elini uzattı. "Pimlico bu senin ilk seçimin."

Dondum kaldım.

"Misafirim olun. Egzotik bir şehri keşfet. Kraliyet ailesinin bir üyesiyle tanış ve biraz yaşamaya başla. Ya da kal. Bu kadar basit."

Bir adım geri sıçradım.

Ben mi?

Yabancılarla dolaşmaya, aromatik tatları içinize çekmeye ve... kraliyet ailesiyle tanışmaya izin var mı?

Anlamadım.

Ben onun malı değil miydim? Beni gemisinde, ne olduğumu görüp beni kurtarabilecek insanların meraklı gözlerinden uzakta saklaması gerekmez miydi?

Seni neyden
kurtaracak? Ondan
tabii ki.

Ayaklarım karaya değdiği anda kaçma düşüncesi kalbimi helyumla doldurdu. Bu helter-

skelter şehri ve gitmiş ol.

Elder güldü, saçları güneşte bir karga kanadı gibi parlıyordu. "Eğer benimle gelersen, uyarayım. Sana tasma takmayacağım; orada kendi rızasıyla bulunan bir insan gibi muamele göreceksin. Ama kaçarsan... Seni durdurmayacağım."

Nefesimi içime çektim.

Ne?

"Seni durdurmayacağım çünkü kıymet bilmez bir veledin peşinden koşacak vaktim yok." Bir adım öne çıktı. "Tanıdığın şeytanla mı kalmak yoksa tanımadığın birine mi koşmak istediğine karar verecek kadar biliyorsun. Gerçekçi olmak gerekirse, kaçman benim için daha iyi olur. Gemimden ve hayatımdan çıkmış olursun, ben de her şey eskisi gibi olur."

Gözleri nadiren gördüğüm bir öfkeyle parlıyordu. "Düzenli varlığımı özlüyorum, sessiz olan. Bu düzenle mücadele eden tek kişinin sen olduğunu sanma."

Madem zorlanıyorsunuz, neden en başta beni aldınız?

Elder bana origami hediye eden ve denizde beni okşayan parmaklarıyla ağzını ovuşturdu. "Şimdilik sen benim sorumluluğumdasın. Ve karar vermek sana kalmış. Önce benimle gelmeyi seçeceksin. Evet ya da hayır. Sonra, eğer bu seçim evet ise, başka bir seçim yaparsın."

Parmakları dirseğimin etrafında şehvetli bir şekilde dolandı ve tamamen hükmedici bir hareketle beni bir adım ileri sürükledi. "Geliyorsun ve geri dönmeyi kabul ediyorsun. Kaçmak seni sadece öldürtür, özellikle de bu ülkede. Sen parası, pasaportu ya da sesi olmayan beyaz bir kadınsın. Gerçekten güvende olacağını düşünüyor musun?"

Çenem yukarı kalktı.

Olabilirim.

Bütün erkekler canavar değildir.

Dudaklarını büzdü. "Dışarıda birinin sana acıyacağı, sana bir uçak bileti alacağı, annenin izini bulacağı ve seni eve göndereceği umuduyla teklif ettiğim şeyi riske atmaya hazır mısın?"

Parmak arası terlikleri çıplak ayaklarıma değene kadar yaklaştığında bedenim dondu. "İnsanlar iyi olmak istiyor, sessiz olan, ama tembeller. Sana yardım etmenin yeniliği çabucak geçecek ve sonra nerede olacaksın? Gölgelere atlar ve hayatının geri kalanında koşarsın."

Kalbim patlamak için bir itiş daha bekleyen bir mayına dönüştü.

"Geçmişini kırmaya ve sana hak ettiğin bir gelecek vermeye hazırım, çalındığın dünyayı değil." Beni bıraktı. "Eğer gitme isteği duyarsan bunu unutma."

Arkasını dönerek asansöre doğru yürüdü. "Şefe akşam yemeği için döneceğimi haber ver, Jolfer." Bana ters bir bakış bile atmadı.

Sözleri kulaklarımda bir gong gibi çınladı. Hiç Kimse'ye yazdığım notları okuduğunu biliyordum ama annem hakkında konuşması... bu beni yıkıma uğratacak kadar acı veriyordu.

Ona sorsam Elder onu benim için bulur muydu?

Eninde sonunda gitmemi isteyeceğini düşünmemiştim bile. Gitmek isteyen bendim. Bunun geçici olmasını isteyen bendim.

Onun da aynı şeyi itiraf etmesi aklımı karıştırdı.

Elder sabırsızlıkla parmaklarını şıklatarak birkaç metre ötede durdu. "Evet ya da hayır, Pim. Karar ver, hemen şimdi."

Doğru bir cevap var mıydı? Yaparsam mahvolur muydum, yapmazsam mahvolur muydum? Her iki durumda da, bir ömür boyu İngiltere ve ardından beyaz esaretten sonra Fas'ta bir gün geçirme düşüncesi hiçbir seçim değildi.

İleriye doğru adım attığımda çarşaf bacaklarımda etrafında dalgalandı.

Yanında yavaşladığımda Elder gülümsedi. "Doğru seçimi yapıp yapmadığını yakında göreceğiz." Güçlü kolu etrafımı sardı, pazusunun sertliği omurgama baskı yapıyordu. Ufacık bir baskıyla beni asansörün beklediği camlı alana doğru sürükledi.

Parmakları ince pamuğun içinden beni dağladı. Kalbim son itişini yaşadı ve mayın patladı.

şarapnel parçasıyla. Parçalar kan dolaşıma karışarak her nefes alışımı, seğirmemi ve Elder Prest'in farkındalığını acı verici hale getirdi.

Bana her dokunduğunda, bu sadece bir dokunuştan daha fazlasıydı. Sahiplenmeydi. Kelimenin tam anlamıyla. Ama asla bir tehdit değildi. Biri olmadan diğerinin nasıl olabileceğini çözemiyordum.

Asansörü çağırmak için düğmeye bastığında mırıldandı, "Phantom'dayken kıyafet eksikliğini sorun etmemiştim. Ancak, iş için bana eşlik ettiğine göre, artık kıyafet giymeye alışmanın zamanı geldi."

Fas sıcaklığında dar ve yapışkan bir kumaş düşüncesiyle yüzüm kızardı. Hayatımı alt üst etmiş, bildiğim her şeyi paramparça etmişti. Cildimi kurutan ve beni üşüten klimalar artık onun yatında yoktu. Sıcak, açık balkonlar ve portallar sayesinde doğal esintilerle dağıtılıyordu.

Bunun nedenini düşünmek için hiç durmamıştım.

Ve Elder'ın beni ne kadar incelediğini. Yakınımdayken dizlerimin titremesini nasıl sağladı? Normal bir dokunuşu alıp nasıl bu kadar ağır, sıcak ve... itiraf edeyim, lezzetli ve iğrenç olmayan bir hale getirdi?

Yüzüme bakarken onu okumaya çalıştım, ikimiz de diğerinin neden olduğu bilmecelere cevap arıyorduk.

Omurgamı dikleştirerek, giyinme komutuna gecikmiş bir cevap olarak çarşafa daha sıkı sarıldım.

Gözleri köprücük kemiğimde oyalandı ve az miktarda görünen göğüs dekolteme daldı. "Gelmek ister misin?"

Gözlerimi kısmıştım.

Sesinin gel kelimesinin üzerinde dalgalanması bunu masum olmayan bir cinsel soru haline getirdi.

Onunla gideceğimi zaten biliyordu. Kendime rağmen, yeni şeyler görmek, insanların ve maceraların etrafında olmak için heyecanlıydım.

Sorusuna cevap almasına gerek yoktu. Özellikle de cinsel çağrışıma.

Sadece cevap vermemi istedi.

Güzel.

Çenemi eğerek alt dudağımı emdim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Sanırım.

Gözleri ağzımı saplantı haline getirirken kasları kilitlendi.

Şehvet bakışlarını doldururken verdiği güç, kendi koyduğum kuralların dışına çıkmamı ve başımı sallamamı sağladı.

Sadece bir kere.

Evet, istiyorum.

Dilimin dudağımda bıraktığı parıltıdan gözlerini ayırmadı. "Gördün mü, cevap vermek o kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Fiziksel olarak zor mu? Hayır. Psikolojik olarak zor mu? Evet. Binlerce kez evet. Binlerce kez evet, özellikle de bana artık bir erkek değil de dilsiz tutsaklara iştahla bakan aç bir canavarmış gibi baktığında...

"Cevap vermen hoşuma gidiyor." Sesi kül ve moloz gibiydi. Sertçe yutkundü. "Başka bir soru deneyelim. Gelmek istiyor musun? Yoksa sen mi gelmek istiyorsun?"

Bu evet ya da hayır şeklinde bir cevap değil.

Ama oynamaya devam edecektim. Zihinsel olarak flört edecek kadar güçlüymüşüm gibi davranırdım, neden olduğu karışık sıcaklık beynimi parmaklarının göğüslerimde olduğu, ellerinin vücudumdan aşağı indiği, sikiğin içime girdiği düşüncesiyle dehşet içinde geri çekilmekten alıkoyamasa bile-

Yutkundum, kafamdaki müstehcen resme karşı gözlerimi sıktım.

Yeterince güçlü olduğumu sanıyordum.

Ben

değilim.

Henüz

değil.

Elinde sertleştiğimde Elder derin bir iç çekti. "Bir an için,

istediğim birini gördüm.

"İhtiyacım olan şeye rağmen." Asansörün zili çalıp kapıları ardına kadar açıldığında beni bıraktı. "Ne yazık ki yine gitti."

Sözleri görünür şeylerdi. Dört kelime, dört parmak yanağıma vurdu.

Bana daha önce de zayıf olduğumu söylemişti. Bana kırıldığımı söylemişti. Ama bu benden bir tepki almak içindi. Bu... bu sadece gerçeğin bir ifadesiydi.

Kalbimi yerinden söküp, dostum diye denize attı.

"Geliyor musun?" Elder asansöre adımını attı, kapanmaya çalışan kapıları tutuyordu. "Giyinme zamanı."

Kıvılcımlandırdığı her ne varsa, kaynayarak uyuşmazlığa dönüştü. Çenemi dik tuttum ve asansöre doğru yürüdüm.

Bu kapılar Tısladı Kapalı, tuzak her söylenmemiş düşmanlık ve arzu etrafımızı sardı.

Elder burnundan nefes verdi, bakışları aynalı kapıdan benimkine sıçradı.

Bir şey söyleme.

Bırak da suratıma mecazi bir tokat daha yemeden odama gideyim.

İsteğim cevapsız kaldı. Çenesini indirdi, kaşlarının altından beni izliyordu. Aynanın üçüncü bir şahıs olması, yan yana dururken gözlerimizi birbirine bağlaması, sarmal halindeki sıcaklığın yeniden alevlenmesini ve çatırdamasını engellemedi.

Nefes aldı, "Dün gece... ilginçti."

Bakışları çarşafımın inceliğine kayınca yutkundum. "Duvarlarından birkaçını sildi. Bir ara tekrar yapmalıyız."

Kanımın şaraba dönüştüğüne, kalbimden süzülüp onu sarhoş ettiğine yemin edene kadar garip bir sarhoşluk damarlarımı doldurdu.

Dudağını ısırırken dizlerim kilitlendi, ayna yüzünün her bir çizgisini, boğazının ve çenesinin her bir gölgesini gösteriyordu.

Bu heyecan verici işkence odasında onunla birlikte daha ne kadar durmam gerekecekti?

Eli arşafın bir köşesini yakalamak için hareket ettiğinde burun deliklerim alevlendi. Yüzünü bana dönmedi ama yüzü karardı. "Daha önce söylediklerim için benden nefret etme. Seni incitmek istememiştim."

Başımı eğdim. Saygıdan ya da sözde özrünü kabul ettiğimden değil, artık ona bakamadığım için.

Abanoz gözlerine bakıp sakladığı şeyi okumaya çalışamazdım. Başımı ağrıtıyordu.

Fas'a gitmeyi kabul etmek bir hata.

"Bana bak, Pimlico." Parmakları arşafı çekiştiriyor, yerinde tutmak için yumruklarımı sıkmaya zorluyordu.

Yüzüm sahte bir kabadayılıkla gökyüzünü işaret ediyordu ama gözleriyle buluşmayı reddettim.

"Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altında.

Adrenalinden titriyordum ama korkudan değil. Artık bir yumruk beklemeyecek kadar uzun süredir onun yanındaydım ama onu okuyamıyordum. Yapmak üzere olduğu şeyi önleyemiyor ya da oyalayamıyordum.

Ne yapacakmış?

Çarşafı tutuşu agresifleşti. Sertçe çekerek beni gafil avladı ve bir atlıkarınca gibi ayaklarımın üzerinde döndürdü. Diğer elimle olabildiğince sıkı tutarken, beyaz pamuk kırık elimden kaçtı.

Ama faydası olmadı.

Bir omzuma örttüğüm çarşafı yarı çıplak bir halde Elder'ın kollarına atıldım, ancak o arkasını dönüp beni aynalı duvara çarptı.

Soğuşun ısırığı bedenimdeki uğultulu hassasiyeti harekete geçirirken omurgam ıglık attı. Yüzü işkence görmüş bir maskeye dönüşürken nefesim kesildi.

Sert ve sert nefes aldı, gözlerimiz şok içinde kilitlenirken benim nefes alış ve verişlerim onunkilerle tamamen senkronize oldu.

"Lanet olsun."

Elleri aniden omuzlarıma inip beni bir kedi gibi yoğurmaya başladığında tüylerim diken diken oldu. Burnu

yaklaşırken benimkini fırçaladı. "Sende görmezden gelemediğim şey ne? Neden üzerimde bu güce sahipsin?"

Kıpırdamaya cesaret edemedim. Yapamamam bile.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Gücü olan oydu. Sadece o.

Parmakları omuzlarımdan sol göğsümü örten çarşafın eteklerine doğru ilerlerken yine dudağını ısırıldı. Sağ göğsüm açıktaydı, tıpkı gece yarısı yüzüşümüzde olduğu gibi göğsünün fırçasına karşı tamamen savunmasızdı.

Dudaklarımı büzdüm ve kötü tasarlanmış elbisemin geri kalanı üzerindeki kontrolüne karşı koydum.

"Bırak beni, Pim." Çok nazik ama acımasız, ölümcül bir emirle çekiştirdi.

Mücadele ettim ama o daha güçlüydü.

Pamuğun geri kalanı düşüp beni çıplak bıraktığında parmaklarım acıdı.

Memnun olmalıyım. Bu durumu tercih ederdim. Normalde, hava bedenimi okşadığında hiçbir şey hissetmezdim. Boğulmaktan kurtulmaktan başka bir şey hissetmezdim. Ama bu sefer... bu sefer onun aç gözleri ve kanımın yerini alan pinot noir ile çok sıcak, çok canlı, bir bedenin yapabileceği her şeyin ve benimkinin katlanmak zorunda kaldığı her şeyin çok fazla bilincindeydim.

Çürüklerim
ağrıyordu. Meme
uçlarım çakıllı.
Kemiklerim
zonkladı.

Ama kalbimin yanında hiçbir şeydi. Satıldığım gün öldüğünü sandığım o lanet olası hain duygularımı harekete geçirdi.

Şehvet.

Hiç tanımadığım ve asla tahammül edemeyeceğim lanet olası çürümüş şehvet. Hastalıklı, iğrenç bir duyguydu. Erkeklerin genç kızları satın alıp onları kırmasına neden oluyordu. Mantığı deliliğe dönüştürüyordu. Pek çok kişinin hayatına son verdi.

İri eli kalça kemiğimi kavrayıp beni aleti karnımı morartana kadar ileri doğru sürüklediğinde keskin bir korku

bir tavşan gibi sıçradı.

Uzun ve alçak sesle inledi.

Gözlerimi kapattım, geleceğini bildiğim anın gelmesini bekliyordum. Bana zaman tanımaktan söz etmişti, tecavüz etmekten değil.

Onun sözlerine güvenmeye başlamıştım. Aptalmışım.

Bu benim için yaptıklarının karşılığıydı. Çenemi kapatıp bununla başa çıkabilirdim. Başa çıkabilirdim. Daha kötülerini de halletmiştim.

"Bana bak," diye emretti.

Sadece gözlerimi daha da sıktım ve çenemi eğdim. Ellerimi birleştirerek ayağımdaki çarşafı tekmeledim. "Siktir, kendi iyiliğin için fazla cesursun." Parmakları Çenemin etrafında kıvrıldı, beni sıkıca tuttu, kafatasımı arkamdaki aynalara doğru bastırdı. "Vücudun bambaşka bir hikâye anlatırken orada öyle asil ve kırılmamış durarak bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Dilimdeki taze zonklamayı görmezden gelerek dudaklarımı birbirine kenetledim.

Ağzı benimkinin üzerinde zar zor bir öpücükle kayıyordu, nefesi sıcak ve öfkeliydi. "Şimdiye kadar kendimi dizginleyebildim ama seninle geçirdiğim her saniye daha da zorlaşıyor."

Vahşi bir hırıltıyla kendini itti ve kapılar neşeyle çınlayarak gelişimizi duyururken kendini diğer tarafa doğru bastırdı.

Asansör açıldı.

Koridor boştu.

Elder dışarı çıktı. "Giyin. Yarım saat içinde benimle güverte yedide buluş." Az önce yaşadığım olayın devasa ağırlığı altında ezilmeme fırsat kalmadan kapılar kapandı ve beni hapsetti.

Fas birdenbire içinde oynamayı umduğum bir oyun alanı olmaktan çıkıp bir celladın nezarethanesine dönüştü.

İlk kez beyazı arzuladım çünkü beyaz beni gerçekte kim olduğuma odakladı.

Unutmaya başlamıştım.
Elder bana başarılı bir şekilde hatırlattı.
Bir daha unutmayacağım.

BOK ETTİN.

Berbat ettin.

Sen sıçtın.

Durmak bilmeyen mantra her adımda kafamın içinde yankılanıyordu.

Neden kaydığımı bilmiyordum. Neden o an Pim'in beni onu asansöre bindirmeyi düşünecek kadar delirttiği andı. İstedığımı sandığım her şeye ters düşüyordu. Ama lanet olsun, onun vücudunun benimkine yaslanması çok cazip gelmişti.

Mükemmel ev sahibi olmaya çalışmaktan taşaklarım morarmıştı. Onun danışmanı, koruyucusu ve arkadaşı olmaya çalışırken hayal kırıklığı üzerine hayal kırıklığı yaşıyordum.

Kimi kandırıyordum ki?

Onunla asla arkadaş olamam.

Ona dokunmama gücüne sahip olduğumdan şüphe duymadan onunla yalnız bile kalamazdım.

Daha hızlı yürürken, güneş bizi sarsıntıya dönüştürmek için elinden geleni yaparken, elbise ayakkabılarımın (parmak arası terliklerimi takas etmişim) etrafındaki toz tekmelendi. Pim yanımda koşuşturuyor, bana hiç bakmıyor ama yaptığım her hareketin son derece farkında oluyordu.

Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Ne kadar hızlı gittiğime göre vücudunun nasıl aktığını, yavaşladığımda nasıl durakladığını, kaldırdığımda nasıl yana sallandığını biliyordu.

Kolunu. Sanki ipler onu bana başlıyordu ve onu dans ettirme konusunda tüm kontrol bende idi.

Her zaman başkalarıyla bu kadar uyumlu muydu yoksa tutsaklığı ona altıncı his mi vermişti? Gelen bir darbeyi savuşturmak ya da tehdit edici bir tekmeyi önlemek için doğuştan gelen bir yetenek mi?

Her iki durumda da dikkatimi dağıttı, ki bu iyi bir şey değildi.

Çalışmak için buradaydım.

Onu lanet teknede bırakmalıydım.

Giyinmesi için ona verdiğim süre içinde kendimi kontrol altına almak için elimden geleni yaptım. Ama işe yaramadı. Onunla güverte yedide, rıhtıma ulaşmak için kullanılan rampanın bulunduğu yerde bulduğumda başım ağrıyordu ve moralim bozuktu.

Pim kendisine çok büyük gelen bir başka elbiseyle geldiğinde de durum düzelmemişti. Bebek mavisi kumaş, lacivert panellerle kalçalarının hatlarında asılı duruyordu - asansörde kavradığım kalçaların aynısı.

Kıvrımlı bir kadının üzerinde, koyu renkli kumaş kıvrımlarını kum saati figürüne dönüştürürdü. Pim ise podyumdan inmiş ve yıllardır yemek yemeyi unutmuş bir modele benziyordu. En azından, yüzünün bir tarafına düşen ve onu güneşten koruyan büyük beyaz bir şapka getirecek kadar akıllıydı.

Ayrıca onu benden korudu.

Beni sürekli farkındalığında tuttu ama gözüne çarpmama asla izin vermedi. Alrik'in evinde tanıştığım kıza dönmüştü; teslimiyet kisvesi altında buz gibi bir koruma şalına sahip olan kıza. Onunla bir gece geçirmek için neredeyse yalvaracak kadar ilgimi çeken kıza.

Bu kadın benimle yatımda yaşadı. Bir güvertede ayrı yatıyorduk ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Neden kendime işkence etmeye devam ediyordum ki? Pişman olacağım bir şey yapmadan önce ondan kurtulmalıydım.

Onu hayatımdan çıkarma fikri (çok geç olmadan) zihnimi huzur bulup konsantre olmamı sağlayacak kadar rahatlatmıştı. Sessiz misafirimi görmezden geldim ve dikkatimi

baharat şehrine odaklandım. Üzerimde onun kadar gücü olmayan diğer insanlara odaklanmak biraz yardımcı oldu.

Fas tam olarak hatırladığım gibiydi.

Sıcak, tozlu, organize kaoslu içinde arkaik.

Düşüncelerim normalde burada kendi iç karmaşasından uzakta bir sığınak bulurdu, ama bu Pimlico'yu çalmak gibi aptalca bir karar vermeden önceydi.

Ekselansları Simo Riyad ile buluşacağımız restorana giderken arabanın camından dışarı bakmış, beni özenle görmezden gelmişti.

Kan kaybından boğulurken o aracın içinde kucağıma yayıldığını hatırlıyor muydu? Ona sıkıca sarıldığımı, ölmesine izin vermeyeceğimi ve artık benim olduğumu fısıldadığımı hatırlıyor muydu?

Yaptıysa bile... hiçbir işaret yoktu.

Neyse ki artık arabada değildik çünkü pişman olacağım bir şey yapabiliyordum.

Sadece diğerlerine eklemek için.

Selix önümüzde yürüyor, parasını aldığı gibi beni koruyordu. Küçük bir ara sokağı takip ederek, korumaların gölgede dinlendiği ve kraliyet ailesini güven içinde yemek yemeye bıraktığı şirin bir sahil restoranına vardık.

Penceresiz duvarları ve toprak tasarımıyla havadar mekâna girdiğimde, Elder Prest'in -tekne yapımcısı, milyoner ve acımasız iş adamı- içine girdim.

Simo Riyad bizi görür görmez ayağa kalktı ve el salladı.

Selix, sola doğru dalmadan önce elini gizlice gizli silahının durduğu gövdesine koydu, arkamı kolladığını ama işe karışmayacağını bilmemi sağladı.

Bakışlarımı yakaladı ve kaşlarını Pimlico'ya doğru kaldırdı. Onu götürmesini mi yoksa yanımda olmasını mı istiyordum? Phantom'dan ayrıldığımızdan beri buna karar vermeye çalışıyordum. Her iki durumda da sıçmıştım.

Eğer Selix onu alırsa, blöfümü görüp kaçar mı diye merak ediyorum.

-Onu sorgulamaya ve örneklemeye fırsat bulamadan ortadan kaybolursa. Ama yanımda oturursa, sorular gelecekti ve ne cevaplar verebilirdim?

Kimin umurunda?

Onlar iş ortağı, sırdaş değil. Bilmelerine gerek yok.

Omuzlarımı dikleştirerek başımı salladım ve Pimlico'nun dirseğini tutarak onu Selix'ten uzaklaştırıp Simo, karısı ve iki küçük çocuğunun düzgün bir şekilde oturduğu masaya doğru yönlendirdim.

Pim benim yönlendirmemle sertleşti ama geri çekilmedi.

Masaya yaklaşan Simo'nun karısı ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi, dikkati benden Pim'e ve tekrar bana kayıyordu. Çocuklar da gülümsedi - kraliyet çocukları için mükemmel bir davranış. Damarlarımda $\frac{1}{4}$ egzotik kan akmasına rağmen, hepsinin moka rengi teni ve koyu renk saçları bana büyüdüğüm Batı dünyasından farklı bir kültürü hatırlatıyordu.

"Ah, sonunda tanıştık." Simo ayağa kalktı ve tokalaşmak için elini uzattı. Türbanı başının büyük kısmını gizliyordu ve kobalt rengi üç parçalı takım elbisesi yapış yapış sıcak için fazla havasızdı.

"Uzun zamandır bekliyordum, Majesteleri." Benimkini onunkine yerleştirdim, kâğıt üzerinde gerçekten sevdiğim bir adamla nihayet tanıştığım için mutluydum. Uğraştığım diğer pisliklerle kıyaslandığında, o masum bir yavru köpek gibiydi.

Ancak, birlikte yaşarken bile kimse birbirini tam olarak tanıımıyordu.

Pim'e kaşlarımı çattım.

Ekselansları sırtırken ellerimiz çözüldü. "Lütfen bana Simo deyin. Ben de size Elder demeyi umuyorum. Yoksa Bay Prest'i mi tercih edersiniz?"

Sırttım ve kontrol ettiğim dünyaya geri döndüm. "Elder iyi."

Pim yanımda irkildi.

Simo tüm dikkatini tekrar bana vermeden önce ona bir göz attı. "O halde, sizinle tanışmak bir zevk, Elder. I

Böyle zarif şeyler yapan bir adama çok saygı duyuyorum." Yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti ve Pimlico'ya bir sandalye daha getirmesi için gizli bir görevliye parmaklarını şıklattı. "Peki bu büyüleyici yaratık kim?" Elini Pim'e uzattı. "Karınızı da getirdiğinize çok sevindim, Elder. Benimki bana katılmak konusunda oldukça ısrarcıydı. Umarım sakıncası yoktur."

Oturmaya hazırlanırken ceketimin düğmelerini açtım. "Hiç de değil, böyle bir güzellik paylaşılmalı." Güzel partnerine saygılı bir gülümseme fırlattım. "Yine de, lütfen karışıklığı mazur görün. Bu benim karım değil. Şimdilik sadece yol arkadaşıım."

Pim gözüme takıldı, dudakları incelmışti.

Gözlerimi kaçırmadan, "Adı Pimlico," diye mırıldandım.

Yutkunurken boğazı çalıştı. Onun enerjisiyle benimkinden oluşan sıkı bir kement bizi birbirimize kenetledi. Aramızdaki bu istenmeyen bağ hiç ortadan kalkacak mıydı?

Simo öne doğru eğildi ve Pim'in kırılmamış elini yakaladı.

Sahiplenme duygusuyla kaskatı kesilmiş, ne yapacağını izliyordum. Bırakın yabancı bir adamı, kimsenin ona dokunmasına bile tahammül edemezdi.

Burnunu bana doğru eğip Ekselansları için zahmetsiz bir reverans yaptığında beni aptal gibi şaşırttı. Dudakları parmak eklemlerinin arkasını sıyırdı.

Ne oluyor lan?

Nasıl bir geçmişte yaşamıştı ki, unvan sahibi erkeklerle, onu kurtaran adamla olduğundan daha rahat olabiliyordu?

"Rica ederim canım." Simo iffetli öpücüğün içine doğru nefes aldı.

Pim çenesini tuttu, yüzünde ağırbaşlı bir gülümseme vardı ve tanışma faslı tamamlandıktan sonra elini geri çekti.

Kalbim bagetleri kaptı ve göğüs kafesime vurdu.

Bu da neydi böyle?

Simo karısını işaret etti. "Bu benim sevgili Dina'm." Kocalık gururuyla gülümsedi. "Eminim bir kadının arkadaşlığına ve sohbetine minnettar olacaktır."

Pim'in gözleri kadıninkilerle buluştu.

Nefesimi tuttum, konuşacağı anın bu olup olmadığını merak ediyordum. Daha yeni tanıştığı bir adama saygı göstererek yüzüme tokat atmıştı, belki de tanımadığı bir kadınla konuşarak kalbimi söküp atacaktı.

Onun sesini duymak, beni mahvedecek olsa bile, kışkırtıcı bir düşünceydi. Bu hediye benime tamamen yabancılara vermeye nasıl cüret eder?

Ona benimle gelebileceğini söylediğimde, konuşabileceği fikrini hiç düşünmemiştim. Dilinin sırlarını dökecek kadar iyileşeceğini ve onu çaldığımı asla bilmemesi gerekenlere bildireceğini. Onu serbest bırakmak tamamen benim elimdeydi ama istediğimi elde edene kadar bunu yapmayacaktım.

Günahkâr çamaşırlarımızı ortaya dökmek yerine bana baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı.

Bagetler şimdilik kaburgalarımın karşı death metal çalmayı bıraktı.

Bu toplantı zaten çok uzundu ve daha yeni başlamıştık.

Derin bir nefes alarak Simo ve ailesine gülümsedim ve Pim'in adına cevap verdim. "Korkarım konuşamıyor. Dilsiz."

Tam olarak değil ama gerçeği söylemekten daha kolaydı. Yarısı kopmuş dilini ve elbisesinin altında yeni yeni solmaya başlayan morlukları açıklamaktan çok daha basitti.

Pim 'durumunu' iletmeme dışarıdan herhangi bir tepki vermedi. Aksine, röntgenci olabileceği ama katılamayacağı için hafifçe rahatlamış görünüyordu.

Yine de gözleri pasif değildi. Sessiz olabilirdi ama aptal değildi. Dikkati Majesteleri ve karısı arasında gidip geliyor, çalıntı bir köle için fazla zeki sonuçlar çıkarıyordu.

Onları izleyişini izlemek bana onu kırmanın ne kadar zor olacağına dair bir ipucu verdi. Yaptığım her şeyin, söylediğim her sesli harfin ve fısıldadığım her hecenin bana karşı silahlanmasında nasıl bir silah olduğunu.

Tanrım, istediğimi elde edebilecek miyim?

Dina Pim'e başını salladı, kadın kadına. "Bence bu etkileyici, yani konuşmamak." Sesi tatlı ve saygılıydı. "Bugünlerde erkekler çok konuşuyor. Kendimi sık sık dilsiz gibi hissediyorum."

Pim ona ender rastlanan bir gülümseme verdi, bu gülümsemenin gözlerine ulaşmasına izin verdi ve onu hüznü bir hayaletten parlak bir güzelliğe dönüştürdü.

Bir kez daha, bir kalp atışı çaldı. Böyle bir büyücülük için ona öfkeyle baktım.

Bir kere bile bana o şekilde bakmamıştı.

Bir kez olsun beni böyle bir hediyeye layık görmemişti.

Öfke kanıma kahve gibi süzülürken omuzlarım gerildi. Beni cezalandırmak mı istiyordu? İyi o zaman. Bu oyunun kurallarını değiştirmeye hazırım.

"İşe koyulalım mı?" Simo sordu.

İki garson yerel içecek ve yiyeceklerden oluşan bir tepsi getirdiğinde başımla onayladım.

Zihnimi Pim'den ve az önce bahsettiği gibi bir gülümsemeyi nasıl kazanacağıma dair fikirlerden uzaklaştırarak göğsümdeki istenmeyen gerginliği ovuşturdum, telefonumu çıkardım ve işe koyuldum.

* * * * *

Üç saat ve yat şemalarında birçok revizyondan sonra işimiz bitmişti. Güncellenmiş planları ortaya çıkarmak için masaya uzanırken sırtım ağrıyordu. Neyse ki telefonumda, su deplasmanı ve balast gibi önemli şeyler arka planda matematiksel olarak kontrol edilirken, önemsiz istekleri değiştirmeyi kolaylaştıran kendi tasarımı bir yazılım vardı.

Pimlico belli ki toplantı boyunca tek kelime etmemişti ama Dina ile tuhaf bir dostluk kurmuştu.

Simo ve ben akkor ampullere karşı LED'in erdemi hakkında mırıldanırken ve kütüphanede hangi ahşabın en iyisi olacağını tartışırken, Pim gözlerini Dina'dan veya çocuklarından hiç ayırmadı.

İstekli bir kurban olduğunu hisseden çocuklar, Pim'e taze pide üzerinde körili kuskus ve sosa bulanmış parmaklar sunmaya devam etti.

Pim bir kez olsun ikramlarını reddetmedi ama yemek için mücadele etti. Şimdiye kadar dilinin büyük ölçüde iyileşmiş olması gerekmez miydi? Eve döndüğümüzde Michaels'a sormak için çoktan bir hatırlatma ayarlamıştım.

Home.

Ne garip bir kavram. Bu buluşmadan sonra, yanımda hala tamamen yabancı olan bir kızla eve dönecektim.

Son içkiler de dağıtılırken Pim'in bakışları omzunun üzerinden tuvalet aramaya yöneldi.

Dina fark etti. "Arka taraftalar."

Pim gülümsedi, zarifçe ayağa kalktı. Dina ve Simo'nun gözleri onun üzerinde geziniyor, ilk geldiğimizde fark etmedikleri şeyleri fark ediyorlardı - solan morluklar, elindeki bandaj, kollarının ve göğsünün ten rengi.

Ellerim yumruk oldu. Bunu yaptığımı düşünürler miydi? Kızları evcil hayvan olarak besleyen bir psikopat olduğumu mu?

Dina gözlerini kıstı, aramızdaki küçük mesafeden Pim'le olan ilişkiyi değerlendiriyordu.

İncelemesine sinirlenerek, Pim'e tesislere kadar eşlik etmesi için Selix'e başımı eğdim - kaçmasını engellemek için değil, onu korumak için. No One'a yazdığı notlarda, maskeli balo düzenlenen salaş bir otelde satıldığını söylemişti.

Ama aslında nasıl kaçırılmıştı? Annesiyle birlikte bir hayır etkinliğinde olduğu hikayesi doğru muydu yoksa daha az rafine yollarla mı çalınmıştı?

Selix onu almak için bir adım öne çıktı ama Dina ayağa kalktı. "Biliyor musun, ben de gidebilirim."

O ve Pim bir gülümsemeyi paylaştılar.

Kadınların ortak tuvalet ziyaretleri de neyin nesi?

Selix gözüme takıldı, hala takip edip etmemesi gerektiğini sordu.

Kurnazca başımı salladım. İki kadın içeride birbirlerini korurken o da banyonun dışından koruyabilirdi.

Dina Pim'e doğru ilerledi ve kocasına bir öpücük gönderdi.

Simo sırttı ve dikkatini yatındaki son değişikliğe verdi. Bu arada, uçuşan elbisesi ve sandaletleriyle restorana doğru ilerleyen Pim'den gözlerimi alamıyordum.

Pim'i büyüleyici bulduğum bir sır değildi. Burnu, gözleri, çenesi, gücü; güzel bir kadınla eşdeğerdi. Kıçına ve omurgasının flamingoya benzeyen kıvrımına aval aval bakma lüksüne sahip olmak beni sertleştirdi.

"Kadınlar, ha?" Simo kıkırdadı. "En kötü acıya ve en iyi zevke onlar sebep oluyor."

Yarım bir gülümseme verdim.

"Bilemiyorum." "Oh?"

"Ben sadece talihsiz bir olaydan dolayı onunla ilgileniyorum."

Simo şarabından bir yudum aldı. "İtiraf etmeliyim ki, onu kimin işaretlediğini sormamak için elimden geleni yapıyordum."

Homurdandım, onun talimatına uydum ve boğazımdan aşağı bir ağız dolusu guava suyu attım. Şarap bir seçenek değildi. Alkol üzerimde esrardan tam tersi bir etki yaratıyordu. "Aradığın kişi olduğumu söylesem benimle uğraşmaya devam eder miydin?"

"Hayır." Yüzü olduğu yerde kilitlendi. "Ama senin yaptığına inanmıyorum."

"Neden?" Kaşlarım kalktı, tehlikeli bir soru soruyordu. "Sevgili olmadığımızı zaten söyledim ve büyük olasılıkla onunla olan niyetimden şüpheleniyorsun."

Neden bu konuşmayı bir kraliyet mensubuyla yapıyorum?

Onun fikriyle lekelenmektense adımı temize çıkarmak istemem mümkün değildi. Benim için fark etmezdi.

Simo, şu anda masa örtüsünün her tarafını boya kalemiyle boyamış olan oğlunun başını okşadı. "Bir erkeğin bir kadına

ona yaptığın gibi... sana zarar veren o. Tam tersi değil."

Kelimeler kafamdan uçup gitti. Uzun zamandır ilk defa nutkum tutulmuştu.

Simo devam etti. "Birçok çeşit insan olduğuna inanıyorum. İkinci kuzenim, kral, bir tiptir - sevgili ülkesine ait bir varlık. Ben başka bir tipim - evlendiğim kadın için bir mülk. Ve bir de sen varsın." Başını kaldırıp oğlunun elinden boya kalemını aldı.

Devam etmesini bekledim ama etmedi.

Boğazımı temizleyerek, "Peki ben ne tür biriyim?" diye sordum.

Akıllıca sıırttı. "Sen, dostum, evsizsin. Ne bir ülke ne de bir kadın tarafından sahipleniliyorsun. Burası pek çok erkeğin uzun süre hayatta kalamayacağı bir yer."

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Kalbim asitle tıslayarak mideme düştü. Evsiz. Ailesiz. Selix bile -sokaklarda birlikte geçirdiğimiz yıllardan sonra- hakkımdaki gerçeği bilmiyordu. Bu kraliyet mensubu benim dış görünüşüme nasıl bakmış ve anlamıştı?

Sanki az önce hayatımı paramparça etmemiş gibi elini salladı. "İzin verirsiniz bir sorum var. Tekne yapımıyla ilgili değil." Yüzü yumuşadı. "Ancak, az önce yaptığımız kişisel konuşmadan sonra, bunu sormanın çok da uygunsuz olduğunu düşünmüyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bu toplantının kontrolü bendeydi ama şimdi geri adım atmıştım. Bu bana hiç olmamıştı. Asla. Bir yanım ona sorusunu kıcına sokmasını söylemek istiyordu ama dudaklarım izin vermek için hareket etti. "Sor."

"Harika." Kızı yorulup kucağına tırmandığında kollarını açtı. "Senin hakkında söylentiler duydum."

Sırtım anında sertleşti.

Hangisini duyduğunu bilemeyecek kadar çok söylenti vardı. Bazılarını ben başlattım. Bazılarını bitirmek istedim.

Çoğunu

Korkunçlardı, beni korkutmak ve özgür bırakmak için tasarlanmışlardı. "Oh?"

"Bir yeteneğin olduğunu duydum."

Bir ağız dolusu guava daha boğazımda kaldı.

"Affedersiniz?" "Bir hediye. Bu yüzden kusursuz yatlar yapıyorsun. Bu yüzden çok zenginsiniz. Eminim bu yüzden birçok yeteneğiniz var."

"Peki bu hediye ne olabilir?"

Gözleri merakla parlıyordu. "Bazıları buna lanet diyor." Kahretsin.

"Sertleştiğine bakılırsa, sanırım sen de buna lanet diyebilirsin."

Sıkıca gülümsedim. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Sanırım öyle." Kızının siyah saçlarını okşayarak fısıldadı: "Zihnimizin bir şeylere takılıp kalması ne tuhaf, değil mi?"

Buz, kar fırtınası gibi üzerime çöktü. "Ne diyorsun sen?"

Kıkırdadı. "Değişir. Bana ellerini göster."

"Ne?"

"Beni duydun. Bana ellerini göster." Simo dikkatle bardağımı tuttuğum yere baktı.

Hayır demek için bir neden aradım ama bulamadım. Yavaşça parmaklarımı çözdüm ve avuç içimi yukarı kaldırdım. Simo uzanıp sol elimin parmak uçlarını okşarken nefes almadım. "Sen çal."

Öksürdüm.

Bu toplantı bitmişti. Ne halt ediyordu?

Simo kendi sol elini uzattı. "Devam et. Eğer bu seni rahatlatıyorsa." Bacaklarım restorandan çıkmak için kasıldı, ama parmaklarım bana itaat etmedi, onun bana dokunduğu gibi bu adama dokunmak için sürünerek ilerledi.

Nasırlar ve kalınlaşmış deri, tıpkı benimki gibi. "Çello mu?" Sesim zar zor çıkıyordu.

Başını salladı. "Seni araştırdım, Elder. Bir dahi olduğunuzu duydum."

Bunu nasıl duydu?

Annem, babam ve kardeşimle çevrili, müzikle dolu daha mutlu zamanların anıları - beni kurşunlarla delik deşik eden ve kanatan anılar - zihnime girmeye çalıştı.

Dişlerimi sıkarak onları geri ittim. "Bir kere. Artık bitti."

"Yine de oynuyorsun." Arkasına yaslandı, kızını kucakladı. "Biliyor musun, Elder, benim ülkemde, batı dünyasındaki gibi bir şeyleri etiketlemeyiz. Mükemmeli yaratana kadar odaklanma eğilimi varsa, endişelenmek yerine överiz. Bence tüm büyük virtüözler sizde olan şeye sahiptir ve bundan kaçmamalısınız."

"Neyim var?"

"Üzgünüm, önemli olan sahip olduklarınız değil, ne olduğunuzdur." Konuyu değiştiren Simo gülümsedi. "Bunu sana söylemeyecektim çünkü birlikte yaptığımız işe bir yansıması olmayacak. Ancak, itibarınızın ardında nasıl bir adam olduğunuzu öğrendikten sonra, bunun bir zararı olmayacağını düşünüyorum."

Bir kez daha beni geri adım attırdı.

Bundan nefret ettim.

Beynim bir çellist arkadaşımın konuşmanın, onun içimde gizlenenleri anladığını öğrenmenin telaşını yaşıyordu - şimdi, daha fazla ifşaat mı ortaya çıkarmak istiyordu?

İçki de esrar gibi aniden cazip gelmeye başladı.

Sesimi sakın ve ilgisiz tutmak için elimden geleni yaparak, "Neyi anlatacaksın?" diye sordum.

Bakışları banyoya kaydı, belli ki kadınlar dönmeden önce bu kalp kalbe konuşmayı bitirmek istiyordu. "Kral olmayabilirim ama ikinci kuzenimin sahip olduğu her şeye erişimim var - en iyi özel dedektifler de dahil. Eşim ve ben bir yat satın almaya karar verdiğimizde titiz bir araştırma yaptık. Şirketiniz ve ürününüz rakipsiz ama itibarınıza ve akıl almaz derecede yozlaşmış adamlarla olan ilişkilerinize dayanarak sizinle asla iş yapmazdım."

Gülümsedim, ama bu suçlularla uğraşırken mükemmelleştirdiğim soğuk, böhörlenen gülümseme değildi; eskiden olduğum adamlarla sınırlıydı. "Normalde iş dünyası beni bu yüzden arar."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesini alçalttı. "Ama bizi geri çeviren de bu oldu. Kraliyet ailesi katiller ve hırsızlarla uğraşıyor görünmek istemez."

Kaşlarımı çattım.

Hırsız olduğumu bilseydin ne derdin?

"Peki fikrini ne değıştirdi?" Ben sordum.

"Geçmişin."

"Geçmişim mi?" Sesim kesildi. "Ne olmuş geçmişime?"

Nasırlı parmaklarını birbirine sürterek, "Aşağı yukarı aynı yaşıyız. Sekiz yaşında çello çalmaya başladım ve müzik camiası küçüktü. Bir şeye duyduğumuz sevgi bizi bir araya getirdiğinde dünya çok da büyük bir yer olmuyor."

Bir kez daha, beni incitmeye hakkı olmayan anılar üzerime çullanmaya çalıştı.

Annem bana ilk çello dersimi dört yaşımıdayken almıştı. Bittiğinde ağlamıştım çünkü hiç bitmesini istemiyordum. Ertesi hafta babam komşularımızdan borç para alarak ikinci el bir çello aldı, böylece çalmaya devam edebilecek ve hiç durmayacaktım.

Teller. Perdeler. Müzik.

Kahretsin, yaratabildiğim notlar bana bir amaç veriyordu. Hiç bu kadar çekilmemiştim ya da bu kadar bağımlısı olmamıştım. Bu benim için sonun başlangıcıydı. Bu yüzden tüm ailemi lanetledim.

Simo'nun sesi hatıraları yok etti. "Seviyelerim üzerinde çalışırken, bir isimden bahsedilmeye devam etti. Parmakları kanayana kadar çalan bir çocuk. Bir öğretmenin verdiği notalar yerine radyoda yeni duyduğu bir şarkıda ustalaşana kadar iki gün boyunca tıngırdayan bir çocuk."

Dik durdum. "Yeterince duydum."

Simo durmadı. "Antrenmanlardan sıkıldığımda ailem onu örnek gösterirdi. Derlerdi ki 'neden

"Onun gibi olamaz mısın? Farkında olsun ya da olmasın, en iyisi olduğu herkes tarafından kabul edildi. Tabii ki 'ölümüne' kadar."

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi dişlerimi gösterdim.

Lanet olsun.

Ona ters ters bakarak masadan uzaklaştım. "Öndeyken bırak. Bu konuyu konuşmaktan bıktım."

Omuzları, saklamaya çalıştığım, üstünü örttüğüm her şeyi ağzımdan kaçıracaktı gibi gerildi ama arkamdan gelen ayak sesleri, birlikte geçirdiğimiz zamanın sona erdiğini işaret ediyordu.

Tanrıya şükür.

Rahatlayarak gülümsedi. "Ne olduğunu ya da o dahinin neden ortadan kaybolduğunu bilmiyorum ama gerçek adını biliyorum, Elder Prest. Söylentilerin ardındaki gerçek adamı biliyorum. Yatımı inşa etmesi için tuttuğum adam. Saplantılı, mükemmeliyetçi olarak adlandırılan bir adam. Bir şeye hükmedene kadar onu bırakamayan bir adam. Seni işe aldım çünkü ailemi güvende tutmak istiyorum ve kimse daha iyi bir iş çıkaramaz çünkü mükemmeli sunmaktan başka seçeneğin yok."

Kollarında küçük bedeniyle dimdik duran kızının başını öptü. "İşte ne bir ülke ne de bir kadın tarafından sahiplenilmeye layık bir adam; yalnız kalması gereken biri değil."

Sesi kafamın içinde çınladı.

Gerçek adımı biliyor mu?

Uzun zamandır hatırlamama izin vermemiştim. Bana kalırsa, başka bir ismim yoktu. Başka bir hayatım, bundan önce başka bir varlığım yoktu.

Gitmek için tüylerim diken diken oldu.

Dina ortaya çıktı, kocasına ve çocuklarına doğru ilerliyordu. "Tartışmalar bu kadar çabuk mu bitti?"

"Evet." Ona bakmadım, telefonumu ve not defterimi masadan alıp pantolonumun cebine soktum. "Duymam gereken her şeyi duydum." Simo'ya ters ters baktım.

Alaycı bir parıltıdan ziyade saygılı bir baş sallamayla arkasına baktı. Beni korkutmak için kim olduğumu bildiğini söylememişti. Neden söylediğini bilmiyordum. Ama aptalca, boşboğazlık etmeyeceğine güvenmiştim.

Ona güvenmeseydim, bu restorandan çıkıp gitmezdi. Korumalar ya da kraliyet kanı lanet olsun.

Pim yanıma sürüklendi, bakışları yüzüme kilitlendi. Başını eğdi, sanki içimi kemiren çalkantılı öfkeyi anlamış gibi alt dudağını emdi.

Bakabilirdi.

Ama bana sırlarını anlatana kadar, benim sırlarımı öğrenemeyecekti.

Simo kızını kalçasına kaldırdı ve elini uzattı. "Seninle konuşmak güzeldi, Elder. Müzik sevgimizi bir ara tekrar paylaşmalıyız."

İstemededen avucunu sıkarak homurdandım. "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Belki de." Gülümsedi. "Ama değişiklikler yapıldıktan sonra yeni planları e-posta ile gönderecek misiniz?"

Sırtımı dikleştirdim. "Az önce hakkımda söylediğin onca şeyden sonra, bundan şüphe mi duyuyorsun?"

Babasının kollarındaki kız kardeşini kıskanan küçük çocuk kollarını Dina'nın bacağına doladı ve uyuklu bir şekilde gözlerini kırıştırdı.

Simo kıkırdadı. "Haklısın dostum. Yapacaksın çünkü senin kim olduğunu biliyorum."

Pim yanımda nefesini içine çekti. Simo'nun cümlesini yanlış okuduğuna şüphe yok. Beni tanıdığını sanıyordu. Tek istediğimin onu becermek ve ondan kurtulmak olduğunu sanıyordu.

Onun inanmasını istediğin şey bu.

Ve inanmaya devam edeceği şey de buydu.

Çünkü lanet olası gerçek bu.

Dina'yı hafifçe selamlayarak mırıldandım: "Sizinle tanışmak bir zevkti. Yatınızda ihtiyacınız olan her şeyin ve daha fazlasının bulunacağına söz veriyorum."

"Teşekkür ederim, Elder." Oğlunun başını kalçasına yasladı. "Eğer bir daha Fas'a gelirsen, lütfen bize haber ver,

ve harika şehrimizde bir tur düzenleyeceğiz."

"Çok naziksiniz." Kendimi tutarak Pim'in dirseğinden tuttum ve onu masadan uzaklaştırdım. "E-posta yoluyla iletişim halinde kalacağız. O zamana kadar iyi günler."

"Güle güle, Elder." Ekselansları ve ailesi restoranın arka tarafından halkın gözünden uzak bir yere çıktılar.

Selix benimle ve Pim'le aynı hizaya geldi. Ben onu çıkışa doğru yönlendirirken hareket etmekten başka çaresi yoktu. Vantilatörün rahatsız ettiği havayı sıcak, yapışkan öğlenle değiştirirken restoran gölgeleri giderek aydınlandı.

Kapı aralığı ikimizin de geçebileceği kadar geniş değildi. Onu önüme ittim, omuzlarının üstünü hâlâ süsleyen benekli morluklara karşı çenemi sıktım. Omurgasındaki boncuklar elbisesinin altında çok belirgindi, hâlâ çok silikti ve mutsuz bir hikâyeyi haykırıyordu.

Ellerim öfkeyle yumuldu. Cehennemden gelen toplantıdan ve benden ve annemden başka birinin gerçekte kim olduğumu bildiğini öğrendikten sonra, nazik olma havasında değildim.

Keşke Alrik hâlâ hayatta olsaydı. Pim'e yaptıkları için ve kendi kara tatminim için onu tekrar öldürürdüm.

Üzerinde onun izlerinin olması beni çıldırtıyordu. Bana aitken onu yetersiz beslenmiş ve mutsuz görmek, en başta onunla ilişkiye girme nedenimi eleştirmeme neden oldu.

Daha iyisini yapmalıyım.

Mükemmelliği önemseyen biriydim.

Bunu ne zaman unuttum ve mükemmelliği artık başa çıkamayacağım bir saplantıya dönüştürdüm?

İstediğim şeyi elde edebilmem için onun daha sağlıklı ve mutlu olmasına ihtiyacım vardı. İşin zor kısmı, hâlâ ne istediğimi bilmiyor olmamdı. Ya da o sadece hayatımı zorlaştırırken neden bu saçmalığa devam ettiğimi.

Pim başını bulutsuz gökyüzüne kaldırarak güneşin yüzünü süslemesine izin verdi. Toz ve gübre kokularını içine çekti.

yakınlarda bağlı develerden.

Kısa bir an için, satılmadan önceki kız halini gördüm.

Onu bırakırsam nasıl görüneceğini gördüm ve-

Hayır, bir daha asla o kadar masum ya da mutlu olamayacaktı - benimle ya da izini süremediğim annesiyle olsa da fark etmezdi. Yaşadığı zorluklar ve kötölükler bir insanı sonsuza dek damgalamıştı. Elbette, hayat tulumunun içine sıkışmış mutluluk cepleri bulabilirdi, ama çoğu zaman, bu anılar onu geri çalacak ve ona asla kaçamayacağı şeyi tekrar tekrar hatırlatacaktı.

Biliyordum çünkü bu benim hayatımdı. Ve berbattı.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar başını eğdi. Yüzündeki nadir özgürlük kayboldu, güvensizlik ve temkinliliğin altında boğuldu. Bizi buraya getiren siyah arabaya doğru bir adım atan Selix, onun için kapıyı açmak üzere öne fırladı.

Uzun elbisesini toplayıp gölgeli deri iç mekâna girerken gözlerimi ayırmadan arkasından yaklaştım.

Gemiye bu kadar çabuk dönme düşüncesi beni cezbetmedi. Bu nadirlik bile beni sinirlendirdi. Normalde kalabalıktan ve kaostan kaçmak için sabırsızlanırdım. Ancak hiçbir şey beni geri dönmeye çağırmıyordu. Çağıran tek şey, yayını yeni germiş ve çalmaya hazır bir şekilde güvenli bir kutuda kilitli duruyordu. Pim gemiye adım attığından beri müzik yapmamıştım. Kaçak yolculuğumda farklı bir sorunu çözmek kaşıntıyı bastırmıştı.

Eğer Fantom'a dönersek, Pim odasına kaybolacaktı. Ben de kendi odama kaybolurdum ve onu dışarı sürüklemeden önce başladığımız yere geri dönerdik.

Hayır.

Senden ne istiyorum, kızım? Ve neden nasıl alacağıma karar veremiyorum?

"Çık dışarı." İleri doğru yürüdüm ve Selix kapıyı kapatmak için hamle yaparken kapıyı çekip aldım. Pim şok içinde yukarı baktı. "Biz

geri yürüyorum."

"Ama efendim-" Selix boğazını temizledi. "Günün en yoğun zamanı, sıcak-"

"Umurumda değil. Limana sadece birkaç kilometre var. Biraz egzersiz yapmak istiyorum."

Selix akıllıca çenesini kapalı tuttu ve daha bu sabah birkaç güverte aşağıdaki evlilik sanatları salonunda birlikte egzersiz yaptığımızdan bahsetmedi. O hilal bıçaklarını tercih etmişti. Ben bir katakana kılıcı kullanmıştım. Eğlenceliydi.

Pim korumamdan bana doğru baktı ve gözleri büyüdü.

Bir centilmen gibi elimi uzattım ve onu arabadan çekip yanıma sürüklemeye dürtüsüyle savaştım. Eğer Pim bana istediğimi verebilecek kadar güçlü olacaksa, kararlar almaya ve bu kararların sorumluluklarını üstlenmeye başlamalıydı.

Belki de eksik olan budur? Ona hiç seçenek sunulmadı. Ne ben ne de Alrik tarafından. Muhtemelen kendi annesi tarafından bile.

Bu sabah ona benimle gelmesi için bir seçenek sunmuştum.

En azından ona bir tane daha verebilirdim. "Ben yürüyorum. Sen de bana katılabilirsin." Elim kapattım ve yanıma bıraktım. "Ya da Selix'le birlikte geri dönebilirsiniz."

Ağzı açıldı, bir tuzak arıyordu.

Selix sakince duruyordu, siyah üst düğümü kızgın güneşte parlıyordu.

Birkaç saniye geçti. Ter ceketimin altından sırtımı gıdıklıyordu. Üzerimdeki keteni silkerek ceket Pim'in yanından fırlattım ve arka koltuğa yayıldım. Beyaz tişörtümün üzerindeki bunaltıcı hava pek yardımcı olmamıştı ama gerekenden fazla kıyafet giymeye de tahammülüm yoktu.

Birdenbire Pim'i ve onun nefretini anladım. Çıplaklığı üniforması olarak kabul etmek üzere eğitilmişse, elastik ve iplik sınırlarına geri dönmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Sabrim taştı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" Arabadan uzaklaşarak, sokak satıcılarının arabalarının yelkenlerinin gölgesinde saklandığı ve esnafın sinekleri ve serserileri uzak tutmak için ellerinden geleni yaptığı kalabalık caddeye doğru bir adım attım.

Pim dudağını ısırıldı; elleri arabanın derisine yayılmıştı. Seçim yapmaya zorlanmaktan dolayı yüzünde beliren endişe, içimin sıkışmasına neden oldu. "Burada doğru ya da yanlış bir cevap yok, sessiz olan. Ya Selix'le ya da benimle tekneye döneceksin. Seçtiğin için sana zarar vermeyeceğim."

Yine de karar vermedi.

"Tamam. Senin için yapacağım. Selix ile tekneye geri dön. Zaten muhtemelen o kadar uzağa yürüyemeyecek kadar zayıfsındır."

Konuştuğum anda arabadan fırladı ve dizlerinin ağrısından dolayı yüzünün buruştuğunu gizledi. Başını dik tutarak, sanki ona tekrar zayıf demeye cesaret ediyormuşum gibi yanıma geldi. Muhtemelen birkaç saat sonra uçağa bindiğimizde Michaels'tan dayak yiyecektim, hastasını pis sokaklarda sürüklediğim için beni azarlayacaktı ama o gölgeme yapışmışken yola çıkarken sırtışıma gizleyemedim.

"Yeterince adil. Hadi yürüyelim."

NEYDİ BU YENİ OYUN?

Kurallar neydi? Nasıl hareket etmeli, davranmalı ya da karşılık vermeliydim? Aramızda bitmemiş o kadar çok oyun vardı ki, nasıl devam edeceğimi şaşırmıştım.

On beş dakika boyunca, iskeleye doğru ilerlerken Elder'ın uzun adımlarına ayak uydurdum. Aileleri ve sevdikleriyle, kendi yüklerini taşıyan insanlarla dolup taşan kafeler ve dükkânlar yavaş yavaş deniz manzarasını kapatıyordu.

İçlerinden biri kaçırılmış mıydı? Benimkine benzer bir hikayeleri var mıydı yoksa ben de tıpkı eve dönersem olacağım gibi burada bir anomali miydim?

Elder bana bakmaya devam etti ama konuşmadı, bunun yerine sessizliğin bizi bir araya getirmesine izin verdi. Sessizliği bana karşı kullanmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

O restorana girdiğimizden beri onunla ilgili her şeyin aşırı farkındaydım. Üç saat boyunca oturdu ve her soruya akıcı bir zekâ ve zarafetle cevap verdi. O sadece kendini denizci kulesine kapatmış ve işi kölelerine yaptıran bir işletme sahibi değildi. O işin ta kendisiydi.

Teknik terimler ve karmaşık matematiksel hesaplamalar sorulduktan sadece birkaç saniye sonra verildiğinde ağzım birçok kez açık kalmıştı. Dikkati Dina'nın üzerindeyken

ve kocasını izlemek, dinlemek ve anlamak için özgürdüm.

Sonunda, annemin bana öğrettiği vücut dilini okuma konusundaki yetersiz becerilerimi kullanmak ve onun hakkında yanıldığımı anlamak için yeterince zamanım olmuştu.

Onu, kendi çıkarları için beni takip eden, ancak kendisi için çalışanlara saygılı olacak kadar edepli, tek boyutlu, kibirli bir piç olarak görmüştüm.

Aman Tanrım, çok yanılmışım.

Sadece çok yönlü değildi; katman katman ikiyüzlülükleri vardı.

Giydiği dış kabuk -kibar ve kibar- altındaki örtülü dünyalara göz atmaya yetecek kadar deliklere sahipti. Ve o dünyalarda, acıyı barındıran gölgeler vardı.

Ekselansları ile şemaları ve planları incelerken bunu sakladığını sanıyordu ama gözlerini Dina'nın kocasına sarılışından ya da iki çocuğun kardeşlik bağı içinde birbirlerine yaslanışından hiç ayırmadığını gördüm.

Ağrıyordu.

Bu fiziksel bir şeydi. O
arzuluyordu.

Bu görünür bir şeydi.

Sessiz ve rahatsız edilmeden oturma lüksünün tadını çıkarırken çok şey gördüm.

Ama kendi halinde bir bekârken, kendini sulara ve ufuklara bırakmışken neden bir aileye göz dikmişti? Çocuklara neden kendi çocukları için yanıp tutuşan bir adam gibi değil de, belki de özlediği bir erkek ya da kız kardeşin hayaletlerini müjdeleyen bir nostaljiyle bakıyordu?

Kendime rağmen ona karşı buzlarım çözöldü.

Ancak öğle yemeğimizin ikinci bölümüne kadar hoşnutsuzluğumdan tam olarak kurtulamadım. İçimdeki değişim, Elder çizimlere üçüncü bir değişiklik çizdiğinde ve küçük kız boya kalemini kırdığı için kardeşine vurup yerine pahalı biro kalemini verdiğinde gerçek ve kaygısız bir şekilde güldüğünde gerçekleşti.

O an biraz fazla uzamıştı; başka bir zamanı hatırlayarak donup kalmıştı. İçinde yankılanan acıyı gizlemek için gözlerini yeterince kapatmamıştı.

O artık sadece Elder değildi. Benim kurtarıcı ve esir. O çok, çok daha fazlasıydı.

Ve bu canımı yaktı çünkü ne kadar derine indiğini bilmek istiyordum.

Görünüşe göre bir tek ben değilmişim.

Dina ve ben banyodayken gerçekleşen konuşma Elder'ı çıplak savunmasına kadar soymuştu. Yarattığı kişiliğinde artık ne bir havası ne de sağlam bir dayanağı vardı. Hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmış ve şimdiki zamana döndüğünde bir şekilde kendisinden parçalar bırakmıştı.

Keşke ben de orada olsaydım da dinleseydim; ağına düşmüş bir örümcek, bulmacanın parçalarını yağlı ve sulu sinekler gibi yakalasaydı. Ancak, kendi banyo sohbetimi değişmezdim çünkü Simo'nun Elder için yaptığını Dina benim için yapmıştı.

Beni uyandırdı.

Sıcak güneşin altında yürümenin rehavetine kapılıp, uzun süre tertemiz ve kirlenmemiş kaldıktan sonra ayaklarımdaki tozun tadını çıkarırken, iki yıl sonra bir kadınla yaptığım ilk sohbeti hatırladım.

"Ülkemizin tadını nasıl çıkarıyorsun, Pim?" Dina bana banyoya kadar eşlik etti, gözleri sıcak ve nazikti. Kapı kapanıp bizi nöbet tutan Selix'ten koruduğu anda, o gözlerin benimkileri bırakıp çürüklerime kilitlenmesi için gerildim.

Özbilinç kollarımı yukarı kaldırdı ve belimi sıkıca sardı. Ne olduğumu biliyor muydu? Tuvalet beni sorgulamak ve Elder'ın başını bir şekilde belaya sokmak için mi geldi?

Kısa bir an için, acaba Majestelerinin kölesi olarak başlamış olabilir mi diye düşündüm ama bu fikir mantıksız olduğu kadar komikti de. Paylaştıkları aşkı herkes görebilirdi. Ben kesinlikle görebilirdim, Elder da kesinlikle görebilirdi.

Hızlı bir tasarım çiziyormuş gibi görüldüğünde bile bakışlarını onlardan ayırmamıştı.

Sadece esaret ve ölüm gibi en kötü koşullarda bir araya gelmiş bir adamla birlikte olmak, birbirlerine değer veren bir aile tarafından kuşatılmak tenimi sızlattı. Şimdiye kadar tanıdığım en zengin insanlardı ve prens ve prenses oldukları için değil (sanırım tacın kuzenleri oldukları için unvanları bu), paylaştıkları şeylerden dolayı.

Kimse bana değer vermedi.

Ya da en azından doğru sebepler için değil.

"İtiraf etmeliyim ki, soru sorup yanıt alamamak çok tuhaf." Dina çantasını pişmiş toprak renkli makyaj masasının üzerine koydu. "Gevezelik ettiğim için kusura bakmayın."

Gülümsedim ve kurallarımın birini daha çiğnedim. Omuz silktim ve onu rahatlatmak için başımı salladım.

Böyle bir yanıtın bu kadar kolay olmasından, herkesten şüphe etmeyi bırakıp yeniden güvenmeye başlasam iletişim kurmanın ne kadar özgürleştirici olabileceğinden nefret ediyordum.

"Hemen döneceğim." Dina bir bölme açtı ve gözden kayboldu.

Ben de aynı şeyi yaptım ve işimizi bitirdikten sonra, çift lavaboda ellerimizi yıkarken aynada birbirimize gülümsedik. Bu durgun sıcakta ılık su pek ferahlatıcı değildi ama en azından temizdik.

Bu gece Elder'la okyanusa atlama fantezileri banyoyu sanki bir zaman perdesinden geçip gün ortasında bir banyoda kalmaktansa ay ışığına ve tuza dönebilirmişim gibi şangırdattı.

"Ne kadar oldu?" Dina parmaklarında kalan damlaları sildi ve bir havlu almaya uzandı. "Yani konuştuğunuzdan beri mi?"

Gerildim.

İki parmağımı kaldırıp ona bir cevap verebilirdim. Ama hazır değildim. Tekrar omuz silktim. O engeli çoktan aşmıştım. Tekrarlamak kolaydı.

"Özlüyor musun? Konuşabilmeyi ve düşündüğün her şeye cevap isteyebilmeyi?"

Musluğu kapatarak yutkundum ve dilimi oynattım, bu kadına sesimi vermenin ne kadar kolay ya da ne kadar zor olacağını test ettim. Sesimin neye benzediğini ve sesin boğazımda yankılanmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Ve eğer temel kuralımı çiğnersem, ona ne diyecektim? Ona Alrik'ten bahseder miydim? Bana yardım etmesini ister miydim? Elder'ın beni kurtardığını ama aynı zamanda eve gitmemi engellediğini söylediğimde güler miydi? Beni Elder'dan uzaklaştırır mıydı ve bunu yaparsa... bu konuda ne hissederdim?

Bugün onu izledikten sonra hakkında kötü konuşmakta tereddüt ettim.

"Ne diyorum ben!" Ellerini havaya kaldırdı. "Burnumu soktuğum için çok özür dilerim. Hiç konuşup konuşamayacağını bile bilmiyordum. Bunun doğduğundan beri yaşadığın bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Cehaletimi bağışlayın." Çantasını açarak koyu pembe rujunu çıkardı.

Dudaklarını boyayarak kapağı tekrar kapattı. "Konuyu değiştirerek, dışarıdaki adam hakkında konuşalım."

Dondum kaldım.

Ne olmuş ona?

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Seni önemsediyini biliyorsun." Frost donmuş bedenimde çalışarak beni sertleştirdi.

Öyle mi?

Hayır, yanılıyorsunuz.

Bana tahammül ediyor, hepsi bu.

Elder'ı kastetmiş olamaz. Ama kocasından başka bir erkek yoktu. Ve teknik olarak, o umursadı. Beni kurtardı, benim için öldürdü, vücudumun iyileşmesi için gereken her şeyi ayarladı.

Hâlâ musluğa kilitlenmiş olan elimi okşadı. "Birbirinizi yeni tanıyorsunuz, değil mi?"

Göz kırptım.

"Simo ile geçirdiğim o ilk günleri hatırlıyorum. Korkutucu ama heyecan verici, öyle değil mi?"

Korkutucu, evet.

Heyecan verici... Bunu hiç düşünmemiştim.

Elder beni heyecanlandırdı, ama bu korkulan bir sınavı geçmenin ya da çılgın bir hız treninden sağ çıkmanın verdiği mutlu bir heyecan değildi. Bu heyecan tamamen farklıydı. Kaçmak istemenin adrenalinden mi yoksa anlayabilmek için daha yakına koşma ihtiyacından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"O adama iyi davranın, o da aynısını yapacaktır." Dina başının yanından bir tarak çıkardı ve siyah saçlarını yüzünden ayırmak için yeniden yerleştirdi. "Günümüz toplumunun unuttuğu şey bu."

Onun zaten güzel olan yüzünü güzelleştirdiğini görmek beni aynada kendime sertçe bakmaya itti. Düzenli öğünler sayesinde gözlerimin altındaki gölgeler siyahtan çok griydi. Saçlarım sanki parlaklığa dönmek istiyormuş ama hala korkuyormuş gibi belli belirsiz bir parlaklık taşıyordu. Köprücük kemiklerim hâlâ çıkıktı ama en azından kollarım o kadar zayıf değildi.

Güzel
miydin?

Hayır, pek
sayılmaz.

Ama ben hayatta kalan biriydim ve benden önceki kızı tüm kalbimle kabul ettim çünkü o, sağlığa geri dönüşün ilk adımıydı.

Dina'yı taklit ederek parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve alnımla çenemdeki sıcak parıltısını gidermek için cildimi ovaladım.

Çantasını kapatan Dina, "On beş yıllık evli bir kadından yeni bir ilişkisi olan bir kıza, sana bir tavsiyede bulunmama izin ver," dedi.

Nefesimi içime çektim, ellerim saçlarımı büktü ve kıvrılmış dağınıklığı omzumun üzerinden sarkıttı.

"Ona iyi davranın çünkü erkekler övgüye karşılık verir. İyi iş çıkardıklarını bilirlerse, daha çok çalışmak isterler. Sizi ne kadar mutlu ettiklerini görürlerse, sizi bu şekilde

tutmak için daha fazlasını yaparlar. Onları küçümsemeyin
ve asla ama asla onları suçlamayın.

onların hatası olmayan şeyler. Onların hatası olan şeylerde bile, onlara biraz gevşeklik gösterin."

Onları köpek gibi gösteriyorsun.

Kıkırdayarak döndü. "Tam olarak ne demek istediğimi anlatamadım - onlar bir hayvan değil. Bazen öyle olabiliyorlar." Gözleri parıldadı. "Konuşmacı olan Simo, ben değilim. Demek istediğim, onun sana bakışını ve senin ona bakışını görüyorum. Orada şüphe var ama ilgi de var."

Kapıya doğru yöneldi. "Ne olursa olsun, asla kin tutmayın. Kin hayattaki en kötü şeydir. Kin haklı da olsa, bütün şehirleri öldüren zehirdir."

Konuşabilseydim bile buna ne diyeceğimi bilemezdim.

Onun yerine arkasından gittim ve benimle ilgilendiğini söylediği adama döndüm.

"İyi misin?"

Elder'ın sesi hayallerimi böldü, Dina'yı sanki bir tütsü kokusuymuş gibi uzaklaştırdı. Egzotik tıraş losyonu burnumun direğini sızlattı ve benzetmeye inandım.

Gözlerimi kısarak boyuna baktım ve gövdesini saran beyaz pamuğun altından göğsündeki ejderha dövmesini belli belirsiz seçebildim.

Sanki aklımın nereye gittiğini merak ediyormuş ve sormak için can atıyormuş gibi gözlerini kıstı. Ama sormadı. Şimdiye kadar bir cevap alamayacağını biliyordu.

Bacaklarımı işaret ederek homurdandı, "Yoruldu mu? Canın acıyor mu? Arabayı çağırayım mı?"

Uzun süre bir topun içinde kaldıktan sonra yürümekten dolayı kalçalarımda oluşan hafif ağrıyı fark etmemiştim bile. Biraz büyük gelen altın sandaletlerimden dolayı yeni oluşan su toplanmasının yanmasını hissetmemiştim; dizlerimdeki ve dilimdeki zonklama bile bugünün benim için ne anlama geldiğini çalamazdı.

Fark ettiğim tek şey güneşin ne kadar parlak olduğu ve bu sabah el koyduğum şapkayı aptalca bir şekilde restoranda bıraktığımdı.

Hay aksi.

Bunun için beni cezalandırır mıydı? Fark eder miydi?

Bugün Elder'ın beni asansörde soymasıyla korkunç bir şekilde başlamıştı. Ama kadınlarla ve güneş ışığıyla sona ermişti ve bunu benden asla alamazdı. Yaşadığım küçük rahatsızlıklar, böyle bir maceranın paha biçilmezliği yanında hiçbir şeydi.

Ancak toplum içinde olduğumuz süre uzadıkça Alrik zihnimde daha güçlü bir şekilde gezinmeye başladı; hayaleti beni korkutmak için elinden geleni yapıyor, yakınımnda yürüyen erkeklerden şüphelenmemi sağlıyordu. Yükselen seslerden irkildim ve esnaf mallarını taşımak için kollarını kaldırdığında irkildim.

Hepsi sıradan şeylerdi ama içlerinde bir işkenceci, bir çılgılık ve istismar gördüm.

Mutluydum.

Gergindim.

Anda kalmak için sürekli bir savaş vardı.

Ama ilk defa gerçekten şu anda olmak istiyordum. Annem ve arkadaşarımla güvende olduğum gelecekte değil. Dünyayı QMB'den haberdar etmek üzere olan ve birlikte satıldığım kadınları kurtarmakla ilgili tiradına başlamak üzere olan bir polis binasında değil.

Burada olmak
istedim. Elder ile.

Cevap vermeyince sabırsızlıkla homurdandı. "Michaels bana dün gece iyileşmenle ilgili bir rapor verdi." Gözlerini kaçırdı, dikkati bir ip parçasına bağlı pasaklı bir köpekle karşıdan karşıya koşan genç bir çocuğun üzerindeydi. "Dikişlerin yakında çözülmeye başlayacağını söyledi. Dilin de normale dönme yolunda ilerliyormuş."

Ne katılıyor ne de katılmıyor olarak onun yanında yürümeye devam ettim. Yine de haklıydı. Şişlik her geçen gün azalıyor ve dikişlerin keskinliği yumuşamaya başlıyordu. Yine de bugün öğle yemeğinde kuskus yemek zor oldu. Küçük tanecikler yanaklarıma kaçmıştı ve onları bulacak beceriye sahip değildim.

Sesi karardı. "İyileştiğini öğrendiğimde artık hiçbir bahanen kalmayacak, Pim."

Biliyorum.

"Hak ettiğimi istiyorum. Senden bir şeyler istiyorum."

Bunu ben de biliyorum.

"Adil olmaktan fazlasını yaptım-"

Gevşek bir çakıl parçasının üzerinde kaydım.

Kollarım dengemi sağlamak için dışarı fırladı. Çürük kemiklerim yaklaşan darbeye karşı böğürdü.

Ama hiç düşmedim.

Bir saniye önce düşüyordum; bir saniye sonra düşmüyordum.

Sanki bu dansı daha önce yapmışız gibi Elder'ın elleri belimi kavradı, parmakları koruyucu bir şekilde içime girerek beni dik tuttu.

İlk karşılaşmamızdaki elektrik ondan bana doğru bir yangın gibi yaladı, çatırdadı ve tükürdü. Yatında şimdiye kadar olan her şey silinmişti. Siyah lekesiyle beyaz malikaneye girdiğinde ve benimle bir gece geçirmeyi talep ettiğinde en başa dönmüştük.

Düşüncelerim için bana vermeye çalıştığı peni.

Serçe parmağının benimkini sıyırması.

Dudaklarının inişi ve dilinin bizi yakalayışı ve her şeyi mahveden o lanet öpücük. Kaybolana kadar hepsi bizi uyuşturdu.

İçimdeki şeyler uyanırken ürperdim. Sadece uykuda olmayan ama hiç çiçek açma şansı bulamamış şeyler. Bir kadının hissettiği şeyler, sadece bir kızın değil. Daha yeni tattığım ama şimdi içimde bir roket gibi seken arzular.

Nefesini içine çekti, parmakları daha sert bastırdı. Çok sert. Yeterince sert değil. Çürükler panik atak geçirmemi sağlamaya çalıştı. İçgüdülerim beni kaçırtmaya çalıştı. Ama Elder... O beni sabit tutan çapaydı. Korkudan değil ilgiden titriyordum. Dehşetten değil, cazibeden nefesim kesildi.

Fas güneşinin altında teni erimiş bir bala dönüşürken, saçları kâbusların kendisini taşıyordu. Gözleri

sırları ve gizli pencereleri, geniş ve göz kamaştırıcı bir sıcaklıkla doluydu.

Elleri beni öne doğru sürüklerken başı öne eğildi. Hiç düşünmeden vücudum esnekleşti, çenem yukarı kalkarken ona doğru eğildim.

Bu her neyse, koreografisini biz yapmadık. Başka bir şey yaptı. İkimizin de görmezden gelemeyeceği bir şey.

Elleri sırtımın etrafında kayarak beni vücuduna yasladı. Karnım bel kemerine çarptı ve sertleşen ereksiyonunu içime bastırırken omurgam kavislendi.

Nerede olduğumuzu ya da kimin izlediğini düşünmedim. Ondan, benden ve bu yakıcı bağlantı her neyse ondan başka hiçbir şey yoktu.

"Siktir..." Gözleri dudaklarıma kaydı.

Onları yaladım, davet için değil ama ağzım bir öpücük için sulandığı için. Onun öpücüğü. İstedğim öpücük çünkü elleri beni lanetlemek için değil, korumak için üzerimdeydi. Varlığım parçalandığında verdiği öpücüğün üzerine inşa etmek istediğim öpücük.

Bir eli alt omurgamı kavrarken diğeri sırtımdan yukarı doğru süzüldü. Nazik değildi; morlukları bastırdığı ya da beni nefes alamayacağım kadar sıkıdığı için özür dilemedi.

Umurumda değildi.

Bazı nedenlerden dolayı, onun şiddeti kabul edilebilirdi, sadece kabul edilmekle kalmadı... istendi. Umutsuzca isteniyordu.

Parmaklarım yukarı kalktı, beni daha da içine çekerken pazılarını kavradım. Her kası, her nefesi ve sıcaklığı bedenimi besliyor, hatırlayabildiğimden beri beni ilk kez ıslatıyordu.

Vücudum sertleşmiş dış yüzeyinden sıyrılıp şişerken ve sıvılaşırken bunu nasıl tarif edeceğimi bilemedim. Çalınan ve arzulanan şeyi geri aldı. Şehvetin çok yanlış olduğu öğretildikten sonra şehvet duydum.

Beni son mesafeye kadar sürüklerken nefesi dudaklarımın üzerinde dağıldı.

Gözlerim yarıya kadar dalgalandı, tamamen sarhoştum ve istiyordum ve bekliyordum ve-

"Kahretsin." Elder tökezledi, onunla birlikte tökezlemeyeyim diye beni itti. Yüzü vahşi bir ihtiyaçla kazınmış, bu kesintiye karşı öfkeyle savaşıyordu.

Başını tam zamanında yana çevirdi ve ip parçasına bağlı köpeğin, yanında çocukla birlikte yolun aşağısına doğru gittiğini gördü. Bize doğru koşmuş olmalı, sokakta kımıldamadan kilitlenmişti.

O an ne kadar ani olduysa, o kadar ani bitti. Elder ellerini benden çekti.

Kanımın yerini alan sıçrayan lemmingleri kontrol edemeyerek düzensiz bir nefes çektim.

Bu da neydi böyle?

Peki ya köpek bize çarpmasaydı ne olurdu? Öpüşür müydük? Halka açık sevgi gösterilerinin suç olduğu sıkışık bir ülkenin ortasında kendimizi kaybeder miydik?

Topukları üzerinde dönen Elder iki elini başına kenetleyerek güneşe baktı. Sırtı bana dönük olduğu için ne dediğini anlamadım ama ettiği küfür parfümlü havayı tarifsiz bir hayal kırıklığıyla bulandırdı.

Bakışlarının yoğunluğundan uzaklaşırken dudaklarımı sildim, ne kadar hassas olduklarını görünce irkildim. Ellerimi önümden aşağı indirerek -kendimi kontrol altına almaya çalışıyordum- meme uçlarım elbisenin üzerinde karıncalanırken ürperdim.

Yabancı ıslaklık iç uyluğumda kaygan bir şekilde kaldı. İç çamaşırı giymediğim için olanları açıkça görebiliyordum. İki yıllık tacizden sonra bile, sekse ya da şehvete asla tahammül etmeyeceğime söz verdikten sonra, vücudum bir öpücüğü kabul edecek kadar iyileşmenin bir yolunu bulduğu için içimi bir gurur gökkuşağı doldurdu.

En azından Elder'dan.

Alrik'in yaptığı her şeyin zihnimde açtığı yaraları deşiyor, belki bir gün bir öpücükten daha fazlasını hak edebilecek bir adama tahammül edip edemeyeceğimi görmeyi umuyordum.

güvenim. Ama çıplak bedenleri ve sarmaş dolaş itiş kakışı düşündüğüm anda soğuk bir ter beni sırlıslam etti; bir panik atak arzusun içinden geçerek onu kokuşmuş bir hastalığa dönüştürdü.

Bu kadar arzu edilen bir şeyin nasıl olup da korkunç bir şeye dönüştüğünü görünce yutkundum.

Elder ellerini bırakarak arkasını döndü. "Ben öyle demek istemedim.

-" Kolu yukarı kalktı.

Tek gördüğüm acıydı. Ürperdim, bir adım geri çekildim.

Sertleştı, benden koluna doğru baktı. Gözlerinde kalan çekiciliğın yerini suçlama ve hayal kırıklığı almıştı. "Sana vurmayacaktım." Burun delikleri alevlendi. "Lanet olsun, aramızda ne halt oldu? Sen düştün, ben seni yakaladım." Burnunun kenarını sıktı. "Senin yanında elimden geleni yaptığımı söylemişim Pim, ama Tanrım, kollarımda kendini çok iyi hissettin."

Etrafımızda hızla akan bir nehrin yoluna çıkan bir kayanın etrafını sarması gibi bir sürü yerli insan birikti.

Elder fark etmedi. "Benimle dövüşmedin." Sesi alçaldı. "Cevap verdin. Seni öpmemi istedin. Orada durup bunu inkâr mı edeceksin?"

Yere baktım, derimin üzerinde karıncalanmalar oluşurken kolumu ovuşturdum.

"Beni istedin ama şimdi sanki sana tecavüz edecekmişim gibi bakıyorsun. Şimdi bile sana zarar vereceğimden korkuyor musun?"

Ciğerlerimi dolduramıyordum. Kalbim paslı metal bir parmak vidası gibi kendini sıkıyor, acı içinde tıslamama neden oluyordu.

Kendimden korkuyorum.

O piçin vücuduma verdiği onarılamaz hasarı.

Başını eğerek güneşı engelledi ve üzerime ağır bir gölge düşürdü. Gölgede durmanın sembolizmi benim için kaybolmamıştı. Yıllardır gölgelerin içindeydim. Güneş ışığında yanmadan yaşayabileceğimi nasıl düşünmüştüm?

"Lanet olsun, beni hayal kırıklığına uğratiyorsun." Sanki benden daha iyisini bekliyormuş gibi, sanki parmaklarını şıklatıp onun için şarkı söylememi, onu öpmemi ve onun tarafından iyileştirilmemi sağlayabilecekmiş gibi
-Bir elini saçlarında gezdirdi ve hışımla çıktı.

TEK KELİME.
Sikeyim.
İki kelime.
Anasını siktiğimin İsa'sı.
Üç kelime.
Boku yedim.

Ayakkabılarının bıraktığı toz tanecikleri dikkatimi çekti.
Gitti.

Selix'in beni izlemesine, muhafızların beni yakalamasına ya da tasmaların beni tutmasına gerek kalmadan hışımla uzaklaştı.

Aramızdaki kimya -kısmen sarsamadığım acımasız tarih tarafından gömülmüştü ama esas olarak etrafımda aniden açılan özgürlük nedeniyle- koptu.

Yalnızım.

Kalbim dürbünle yukarı baktı.

Koşabilirim.

Ciğerlerim yapışkan korkusundan sıyrılıp oksijen talep ediyor, depar hazırlığındaki bacaklarımı besliyordu.

Ortadan

kaybolabilirim

.

Saklanabilirim

.

Ters yöne koşmalıyım.

O uzaklaşmaya devam ederken gözlerim Elder'a kilitlendi. Arkasına bakmadı. Kaçmamı mı istiyordu? Bu bir test miydi? Eğer koşarsam, beni kovalar mıydı? Ve eğer beni kovalarsa, hırpalanmış bedenim ve hasta sağlığım sayesinde ne kadar uzağa gidebilirim?

Ama mesele bu değildi.

Amaç kaçmaya çalışmak, olay çıkarmak ve polisin olaya dahil olmasını sağlamaktı.

İnsanların hâlâ hayatta olduğumu ve eve dönmeye hazır

olduğumu bilmelerini sağlamak için.

Kaçma fikrinin altında yatan suçluluk duygusu yavaş yavaş kabarıyordu.

Bir teşekkür etmeden ya da kaçtığının o değil, beni içinde tutmak istediği tutsaklık olduğunu açıklamadan gitmenin suçluluğu. Aramızda filizlenen her türlü bağı bıraktığım için pişmanlık.

Seni acıdan kurtardı. Tony'yi öldürdü ve Alrik'i senin son kurşunu atman için parçalara ayırdı.

Ayaklarımın üzerinde zıpladım.

Ne olmuş yani?

Evet, bana yardım etmişti. Evet, her zaman minnettar olacaktım. Ama bunu kendi çıkarı için yapmıştı, benim için değil. Tony beyzbol sopasıyla kapıyı kırdığında ve Alrik şakağıma silah dayadığında, neredeyse beni öldürmelerine izin verecekti.

Ruhunda karanlık olmayan birinin düşünebileceğinden çok daha uzun süre düşünmüştü.

Etrafımda yabancılar dolaşıyor, yumuşak sohbetleri düşüncelerime karışıyordu.

Git.

Başka bir şansın olmayabilir. Ama sonra Elder döndü.

Zarif vücudu bana doğru döndü, gözleri sokağın aşağısında benimkilere kilitlendi. Aramızda hâlâ koşabileceğim kadar mesafe vardı. İyi bir başlangıç yapabilirdim.

Git.

Emir otoriteyle fısıldadı, bacağımdan aşağıya doğru yükseldi.

Sol ayağım geriye doğru hareket ederken Elder dondu kaldı, koşarak kumar oynamak istediğine, özgürlük istediğine karar verdi.

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Hareket etmedi ama biliyordu. Kaçmama dakikalar kaldığını biliyordu. Benimle tam olarak yüzleşmek, kovalamaya hazırlanmak için hareket etmek yerine, sadece omuzlarını yuvarladı ve bir elini kot pantolonunun cebine soktu.

Diğerini kaldırdı, ağzını ovuşturdu, sonra açtı;

etrafımızdaki kalabalık pazarı içine aldı,

dumanı tüten güneş ışığı ve içinde kaybolabileceğim geniş açık dünya.

Bana onay verdi.

Sonra da ne yapacağımı görmek için bekledi.

Vücudum geriye doğru sallandı, geri çekilirken sol ayağıma katılmak için sağ ayağımdaki baskıyı azalttı. Ancak, sandaletim sıcak betondan ayrılırken, onun yerine öne doğru tökezledim.

Tüm içgüdülerim beni caddeden aşağıya, arnavut kaldırımlı sokağa, bilmediğim bir sığınağa doğru sürüklese de kendimi anlamaya başladığım canavara doğru yürürken buldum.

Adım adım kararına savaş açtım. Adım adım ilerlerken Elder'ın yüzü gerildi, kolu yanına düştü ve sabırla beklemeye başladı.

Bir yıl ve bir gün ya da belki sadece bir saniye sürdü ama onun yanına ulaştım ve o gülümserken zihnim tüm kaçma düşüncelerini susturdu. "Neden kaçmadın?"

Bilmiyorum.

Başımı kirli ayaklarımıza doğru eğdim.

Elini kaldırdı, sonra durakladı. Kaldırımdaki gölgesi bana sık sık vurulan sopayı andırıyordu; bedenimin sinmesine engel olamadım. Aklım, Elder'ın yanında geçirdiğim her an istismara uğrama olasılığımın azaldığını biliyordu. Ama kaslarım kalbimin dilini konuşmuyor ve sadece sakatlamaya hazır bir avcı görüyordu.

Elini ikimizin arasına uzatarak tereddüt etti.

Dişlerimi sıkarak kendimi yukarı bakmaya zorladım. Gözlerim onunkilerle buluştuğu anda, eli çenemle birleşti ve başımı yüksekte, onun merhametine bıraktı.

Harcamak istediği kelimeleri sıralarken çenesi çalıştı. "Neden kaçmadığını bilmiyorum. Ama sana şimdi söyleyeceğim, doğru seçimi yaptın." Yaklaşırken, dudaklarım ayrılırken burun delikleri alevlendi.

Daha önceki çekim ve neredeyse öpüşme ateşli ve karşılıksız bir şekilde ortaya çıktı. Parmakları çenemde sıkılaştı. "İstedim ki

Ne yapacağını görmek için. Eğer kaçsaydın, fazla uzağa gidemezdin. Bana inanıyor musun?" Gözleri benimkileri aradı. "Bu sabah peşinden koşmayacağımı söylediğimde yalan söyledim. Sen vazgeçene kadar kovaladım. Henüz gitmene izin veremem, Pim. Ama bugün senin için seçimlerle ilgiliydi ve bunu kendin için yapman gerekiyordu. Kaç ya da bana gel, sonuç aynı olacaktı."

Başını eğdi, ağzı kulağını gıdıklıyordu. "Hoşuna gitse de gitmese de Fantom'a geri dönecektin. Kaçmış olsaydın neler olabileceğini düşünerek kendine işkence etme. Olacak olan buydu çünkü bizim için başka seçenek yoktu."

Beni bırakarak hırladı. "Tanıştığımız an, seçimlerimiz bizden çalındı. Seninki çünkü ben senin kaderini kontrol etmeye karar verdim. Ve benimki de çünkü sen beni istediğim şeyden mahrum bırakmaya karar verdin." Dişlerini gösterdi. "Bir gün kim olduğunu öğreneceğim. Her soruma cevap vereceksin ve zihnine girmeme izin vereceksin. Bu bir kaçınılmazlık, bir seçim değil, Pim. Buna alışsan iyi edersin."

Beni bıraktığında nefesimi içime çektim.

Siyah bakışlarıyla beni azarlayarak ekledi, "Bu arada, izninizle iyiliğinize karşılık vereyim. İzin verin size kim olduğumu göstereyim, böylece ne beklediğim konusunda şüpheniz kalmasın."

Kanım daha hızlı akmaya başladı. Bana nasıl göstermeyi planladığını bilmiyordum ama etrafımızdaki havada parıldayan gerilim, vaatlere gebeydi.

Çinli bir tur grubunun kıvranan bedenleri aniden kalabalık caddeleri sardı. Birbiriyle uyumlu beyzbol şapkaları ve isimli boyunluklarıyla kaldırırma indiler.

Elder sola doğru kaçtı, beni de ikiye iki kalabalığın geçmesine izin vermek için sağıma gitmeye zorladı.

Sanki tekrar kaçmamı bekliyormuş gibi gözlerini benden hiç ayırmadı.

Sesi kafamın içinde tekrarlanıp duruyor, korkuyu ve en ufak bir tehdit imasını harekete geçiriyordu. Bu bir tehditti ama daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu.

Sen pes edene kadar kovalardım.

Bunun özünde beni asla bırakmayacağına dair bir söz vardı.

İlkel yanımdan nefret etmekten çok hoşlandı.

Yirmi iki numaralı tur grubu yanımdan geçip gittikten sonra Elder bana doğru adım attı, ben de mükemmel bir eşzamanlılıkla ona doğru adım attım. Sanki birbirimizden uzakta olmak doğal değilmiş gibi tekrar bir araya geldik.

Daha birkaç saniye önce arkama bakmamaya bu kadar yakınken onun bu kadar farkında olmamın hiçbir anlamı yoktu.

Üstünden bir tomar Yuan para çıkan siyah bir cüzdanı havaya kaldırırken dudakları sıırttı. "Sana kendime ait birkaç sır vereceğim, sessiz olan. Çalışıyorum çünkü bu işte iyiyim. Çalarım çünkü bundan zevk alırım. Sen benim malımsın ve bir kez çalındığında, benim olandan vazgeçmem.

-Herkes. Ve bu da-" cüzdanı salladı- "bana ait olmayan şeyleri ne kadar kolay aldığımı gösteriyor."

Deriyi açıp paraları kayıtsızca karıştırırken gözlerim büyüdü.

Onu çaldı mı?

Yüzlerce insanın önünde, kendisine ait olmayan bir mülkle sokakta olması umurunda değildi. Vücut dili değişmedi. Mesafeli ve kınanamaz kaldı.

Başparmağı ve işaret parmağı renkli bir banknotu sıkıştırdı ve yanaklarımın alevlenmesine neden olacak şekilde ovuşturdu. Parmaklarının göğüs ucuma sürtünme görüntüleri bir anda ortaya çıktı; ancak bu sefer kusma isteği uyandırmadı.

Yukarı baktı. "Birkaç yıl önce olsa parasını çalardım, kimliğini ve kredi kartlarını çöpe atar ve kaçırdım. Ona ait olanı alırdım çünkü hayatta kalmak için gereken her şeyi yapmaya hakkım olduğuna inanıyordum."

Daha da yaklaşarak boyunun uzunluğuna ulaştı. "Tıpkı senin hayatta kalmak için yapman gereken her şeyi yaptığını düşündüğün gibi." Cüzdanıyla burnuma dokunarak fısıldadı, "Ama bazen, yapmaya hakkın olduğunu düşündüğün şey

hiç de doğru bir şey değildir. Bazen yanıltır ve başkaları zarar görür."

Verdiği küçümseyici dersi duymazdan geldim; gözlerim onunkilerden ayrılmış, hırsızlık yaptığı adama kilitlenmişti. Beni çalmak başka bir şeydi. Sırf yapabildiği için birinin zor kazanılmış parasını çalmak ise tamamen başka bir şeydi.

Tur grubundan gelen sesler beni etrafımda döndürdü.

Onlar.

Onlardan çaldı.

Elder kulağıma mırıldandı. "Arkadan üçüncü adam. Çok kolay oldu. Arka cebine küçük bir uzanma ve elveda tatil paraları. Ne almalıyız, Pimlico? Hak etmediğimiz şeylere mi harcayalım yoksa hiçbir şeyi olmayan bir başkasına mı bağışlayalım? İstersen Robin Hood'u oynayabilirim."

Bu yolculuk için tüm hayatını kurtarmış olabilecek birinden nasıl alabilirdi? Nasıl olur da bir suçluluk duygusu ya da empati duymadan birinin mülkünü elinden alabilir?

Sen şeytansın.

Cüzdanı elinden almaya çalışırken, ters ters baktım.

Ona geri ver.

Parayı ulaşamayacağı bir yerde tutarak kıkırdadı. "Karşınızdakinin istediğinizi yapmaması sinir bozucu, değil mi?"

Deriyi işaret ettim, gözlerimi sitemle kısarak tur grubunu işaret ettim. İletişim kurmamakla ilgili çok açık bir kuralı çiğnediğimi düşünmek için durmadım. Yaptığı hırsızlığın cüreti, bir başkası için savaşmak adına kendi sorunlarımı bir kenara bıraktı.

Senin değil ki alasın.

"Bu dünyada bizim olan nedir? Gerçekten bizim olan bir şey var mı? Uzun bir süre ait oldun... ama artık bir kadınsın. Satılık mısın? Hapsedilmen kabul edilemez miydi yoksa senin için sadece bir rahatsızlık mıydı?"

Bu çarpık konuşmadan bıktım.

Kapa çeneni ve ver şunu bana.

Parayı daha yükseğe tuttuğunda gerilerek sıçradım. Bu tür aktiviteler için sahip olmam gereken amortisörler artık çalışmadığı için omurgam çığlık attı.

Acıyı görmezden gelerek cüzdanı tekrar ele geçirmeye çalıştım, keşke gruba durup eşyalarını kontrol etmeleri için bağırabilseydim.

Bu konuşmak için yeterince değerli bir sebep mi?

Elder'ı küçük hırsızlıkla lekelemek için mi? Yoksa elimde kalan her şeyden vazgeçmeden bunu düzeltebilir miyim?

Elder gözlerini kısarak kolunu indirdi ve şişkin cüzdanı elime sıkıştırdı. "Çok uzun zamandır hırsızlık yapmadım. Sana kadar tabii." Alt dudağını yaladı, bakışları cehennem ateşiyle yanıyordu. "Ben bir alıcıyım, Pim, ama bunu hak etmeyenlerden çalmaktan bıktım." Sesi karardı. "Git ona geri ver."

Ne?

"Devam et. Çok geç olmadan." Başka bir şey söylemeden, fazlasıyla becerikli ellerini ceplerine soktu ve yolda yürümeye başladı.

Kaosun ortasında tek başıma

duruyordum. Bir ikilem beni çarptı.

Öncekinin aynısı, ama bu sefer param vardı.

Dolarlarım vardı.

Zamanım vardı.

Anonimliğim vardı.

Koşabilirim. Şu anda.

Saklanabilirim. Hemen.

Ellerimde ağırlaşan para hem kurtuluş hem de kınama sunuyordu. İhtiyacım olduğunda başkasının parasını kullanmak yanlış mıydı? Kimin parayı daha çok hak ettiğine karar verme yetkisi kime aitti?

Yolun karşısına geçmek için kaldırıma doğru bir adım attığımda, doğru şeyi yaptığıma dair tüm düşüncelerim yok oldu. Tek düşünebildiğim

Elder'ın cinsel tehditleriyle ortadan kaybolması ve Alrik gibi yumrukları olan adamların bana bir daha asla dokunamaması.

Kalbim görünmez bir tasmaya sıkıca sarıldı ve beni durdurdu.

Sen bundan daha iyisin.

Size karşı işlenen bir suçu meşrulaştırmak için suçlu olmayın.

Cüzdan bana hırsız diyerek hakaretler yağdırdı -almak için zayıf, tutmak için yanlış.

Omuzlarım çöktü. Hayır, yapamadım.

Özgürlüğüm anlamına gelse bile bir başkasından çalamazdım. Ve Elder bunu biliyordu. Bana başka bir seçenek sunarak gerçekle yüzleşmemi sağladı.

Seçenekler.

Nefret ediyorum onlardan!

Bu, hayatımın benim için kuklalaştırılmasından ziyade hayatımı yönlendirdiğim uzun bir günün dördüncüsüydü. Fas'a gelmeye hiç evet demeseydim ne kadar farklı olurdu? Güvertede güneşlenir ve liman günlük koşuşturmacasına devam ederken insanları izleyebilir miydim?

Neredeyse öpüşmekten, Dina'yla konuşmaktan ve içimde bulanık gözlerini açmak için kışkırtılan korkunç uyanıştan kaçınabilirdim.

Ama o seçimleri ben yapmıştım ve onlarla yaşamak zorundaydım.

-Tıpkı cüzdanımla yaptığım seçimle yaşamak zorunda olduğum gibi.

Lanet olsun.

Pirouetting, ciğerlerimin hırıltısına ve terimin omurgamdan aşağı yuvarlanmasına lanet ederek bir koşuya başladım. Tur grubuna durmaları için seslenemedim ve geldiğimiz yoldan geri tırmanarak onların peşine takıldım.

Elder bana sadece çalma ya da çalmama seçeneğini ve ardından çalınan dolarlarıyla haksızlığa uğramış bir adamın peşine düşme görevini vermekle kalmadı, aynı zamanda beni birkaç dakika içinde ikinci kez sessizliğimi bozmaya zorladı.

Dilimin tutarlı kelimeler oluşturacağına g venemediğimden, sertçe yutkundum, cesaretimi topladım ve sondan        adamın omzuna vurdum.

Elindeki fotoğraf makinesiyle Fas'ın bir başka güzel anısını yakalamak için gözlerini kırpıştırarak arkasını döndü.

C zdanını tuttum.

Anında yüzünü    e kapladı. Gözleri kısıldı, yanık teni    eyle pembeleşti. Bana anlayamadığım bir dilde bağırdı. Parasını kaptığı gibi arkadaşlarına el salladı ve canlılık içinde gevezelik etti.

Ellerimi kaldırdım, bilinmeyen bir işaret diliyle onu olukta bulduğumu söyledim ve ona geri döndüm.

Bir yalan.

Kötü düzenlenmiş artik lasyonum işe yaramadı.

Arkadaşları da katıldı, parmakla göstererek suçlamalarını daha da yüksek sesle dile getirdiler. Biri omzuma uzandı ve tur liderine takviye kuvvet getirmesi için bağırdı.

Dehşet içimdeki koruma kapılarının kilidini açtı. Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Döndüm ve kaçtım.

Çocukların ve hayvanların etrafından dolanarak, ellerinde alışveriş torbaları olan kadınların ve mallarını satan adamların etrafından dolanarak koştum. Dizlerim katledilmiş hayvanlar gibi meledi; dilim ağzımın içinde zıplamaktan burkuldu.

Ama durmadım.

Tur grubunun bir kısmı beni kovaladı. Yabancı sesleri    eliydi ve cezalandırılma anılarımla sırtımı kamçılıyordu. Damlayan kan, dökülen gözyaşları, boğazımı parçalayan sessiz çığlıklar.

Geçmişim bug n mle karıştı ve ben sadece onlardan ka madım; ondan da kaçtım.

Alrik.

Kalbim neredeyse sakat olan uzuvlarıma daha fazla oksijen sağlamak için körükleri tutarak inledi. T  ezleyerek, Elder'ın yanında durana kadar asla pes etmedim.

Hiç irkilmedi, sadece sanki başından beri oradaymışım gibi bana baktı.

Onunla güvendeydim ama kovalamaca devam ediyordu. Omzumun üzerinden baktım, korku bir kez daha mideme hücum etti.

Elder durdu ve olduğu yerde dönerek beni sıkıca kavrayarak arkasından sürükledi.

Adamlar dizlerini kilitleyerek koşularını durma noktasına getirdiler. Benden Elder'a baktılar, o da donup kaldı ve yırtıcı bir davetle kollarını kavuşturdu.

Bir an için onu tarttılar, beni cezalandırma arzuları bir kavgada birkaç çürük kazanmaya hazırды. Ama Elder onlara doğru ağır bir adım attığında, buna değmeyeceğine karar verdiler ve arkalarını döndüler.

Birkaç kızgın bakış omuzlarının üzerinden süzöldü ve öfkeli homurdanmalar birbirine karıştı.

Onlarla aramızdaki mesafe açıldıkça, kalan acıya teslim oldum ve zor nefes alarak kendime sarıldım.

Elder iyileşme sürecimi sert bir kesikle yarıda kesti. "Doğru şeyi yaptığın için cezalandırılmak nasıl bir duygu?"

Ona alaycı bir bakış fırlattım. O da bana kaşlarını kaldırarak baktı.

Phantom'a dönerken yol boyunca ona ters ters baktım.

"EFENDİM? Arabayı yine mi istediniz?"

Selix ofisime girdiğinde e-postalarımın başımı kaldırdım.

Dün Phantom'a döndükten sonra Pimlico'yu kendi haline bırakmıştım. Onun için daha fazla enerji harcamak yerine yapacak çok işim vardı.

Onu kendisi ve seçimleri için sorumluluk almaya zorlamıştım. Öğretme yöntemimin geri teptiğini söyleyemem ama çaldığım ya da geri vermesini sağladığım için beni affetmedi.

Yata binip yollarımızı ayırdığımızda, ben vedalaştıktan çok sonra bile öfkesi öylesine şiddetliydi ki tenime vuruyordu.

Alrik'in evinde hizmetkârlığın altında gizlenen öfkesine tanık olmuşum ama ilk kez bu kadar açığa çıktığını ve benim davranışlarıma karşı sessizce öfkeli olduğunu görüyordum. Dövüşmek istiyordu; bakışlarının tonu ve sert koklamalarının dili bunu söylüyordu.

Onunla tartışmak, bir irade savaşına girmek, kazanamayacağını ilk ve son kez kanıtlamak istesem de yapamadım.

Mesafemi korumak zorundaydım çünkü, lanet olsun, neredeyse öpüşüyorduk.

Kirli bir sokağın ortasındaki o delilik anı.

Onu yakaladığım an sertleşmişim. Onu yaklaştırdıkça daha da sertleşiyordum. Ve oynadığımız lanet oyun ne kadar uzun sürdüyse, serbest bırakılmayı o kadar çok arzuluyordum.

Her şeyimi kaybettikten sonra kurduğum çürük temeli yerle bir etmişti. Bir efendinin kölesine yapabileceğinden çok daha fazla şehvet duymamı sağlayacak güce sahipti.

O hiç köle olmadı.

Bu doğruydı. Ama şimdi bunu itiraf etmenin zamanı değildi.

Düşüncelerimin ne kadar açık olduğunu bilseydi beni bu kadar zorlamazdı. Ne kadar müstehcen ve açık.

Onu o kadar çok çıplak görmüştüm ki fantezilerim fazlasıyla gerçekçi hale gelmişti. Geçmişinde ondan büyük yaralar açtığı için ona asla yapamayacağım şeyler yapmışım.

İkimizin de iyiliği için mesafemi korudum.

"Evet." Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Ekselansları diplomatik bir toplantıya çağrıldı. Ayrılmadan önce orijinal planların A5 olarak teslim edilmesini istiyor."

Onunla bir daha görüşmemek için çok fazla.

Artık gerçek kimliğimi bildiği için rahat olabileceğimden şüpheliydim.

"Onları bırakabilirim." Selix siyah blazer ceketini düzeltti. "Hiç zor değil."

Başımı salladım. "Bunu bizzat yapacağıma söz verdim. Zaten yola çıkmadan önce tekrar şehre gitmeyi planlıyordum." Ayağa kalkarak, inşa halindeki mevcut yatların kopyalarının sıkı parşömenler halinde durduğu dolaba doğru ilerledim. Doğru olanı seçerek avucuma vurdum. "Pim'e benimle rampada buluşmasını söyle. Dün birkaç aksiliğe rağmen iyi iş çıkardı. Bugün onu ödüllendireceğim."

Selix sıkıca gülümsedi. "Tamam. Beş dakika sonra rıhtımda görüşürüz."

* * * * *

"Bu planlarda konuştuğumuz değişiklikler yok ama tamamlanır tamamlanmaz e-posta ile göndereceğim." Simo'ya yakında su geçirmez hale gelecek eserinin ipeksi

sayfalarını uzattım.

Dün olduğu gibi, üç parçalı bir takım elbise giymiş ve başında bembeyaz bir türban vardı. Dünden farklı olarak, eşi ve çocukları yanında değildi.

Havaalanına gitmeden önce benim için Phantom'dan, onun için de evinden yarı yolda buluşmak üzere ayarladığımız parka göz gezdirdi. Benim gibi bir deniz aşığı için bile park, doğal sadeliği içinde mükemmeldi.

Simo iç çekti. "Böyle zamanlarda ülkemden ayrılmak istemiyorum."

Etrafımızdaki tuhaf sessizliğe odaklandım. Kuş cıvıltıları ve ara sıra gül çalılarının arasında ebelemece oynayan çocukların ciyaklamaları. Bir huzur hissi vardı, ama ayaklarımın altı çok durgundu, motorların ve okyanus fırtınalarının sıkıcı gürültüsü olmadan çok sessizdi.

Ama gülümsedim ve kabul ettim. "Eviniz çok güzel. Nedenini anlıyorum."

Simo sırtıttı. "Peki ya evin? Orayı özlüyor musun?"

Kaskatı kesildim; gerçek kimliğimi ortaya çıkarabileceğinin ve yanımda duran Pim'e gevezelik edebileceğinin çok farkındaydım.

Sessizce izledi ama aptalca değil. Bakışları her seğirmeyi ve hareketi çaldı, gelecekte başvurmak üzere depoladı. Yargılamayı, duvarlarımın altından sızmaya ve sırlarımı yağmalamaya çalışmayı hiç bırakmadı. Sessizliği bu açıdan ölümcüldü. Alrik onun içindeki uyuyan suikastçıyı nasıl olup da hiç hissetmemişti? Hayatta kalmanın altında saklı olan ve öğrendiği her şeyi uygulamaya koymak için bekleyen gücü?

"Benim bir evim var." Ellerim iki yanımda kenetlendi. "Yakında senin de bir evin olacak ve tek bir kıtaya bağlı kalmaktansa akıntı seni nereye götürürse oraya gitmenin ne kadar iyi olduğunu göreceksin."

Simo sırtıttı. "Her gün bir macera."

Onu şımartarak kıkırdadım. "Aynen öyle. Çocuklarınız her çocuğun yaşamak için can atacağı bir çocukluk geçirecek ve karınız da nişanlarınızda sizinle birlikte seyahat edebilecek."

Simo'nun vücudu ailesinden bahsedilince yumuşadı.

Bu kadar güçlü duygulara sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Reddedileceğinden asla korkmadan tüm kalbini teslim etmek? Bir zamanlar bunun nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Çok uzun zaman önceydi, unutmuştum. Paylaşılan sevgi benim için artık bir balık gibi dalgaların altında nefes almak kadar efsanevi bir şeydi.

"Nişanlardan bahsetmişken, gerçekten gitmem gerekiyor." Simo elindeki plan parşömeniyle şakağına vurdu. "Benimle burada buluştuğunuz için bir kez daha teşekkür ederim. Yakında görüşmek için sabırsızlanıyorum." Elini uzattı.

Elini sıktım. "İyi yolculuklar, Majesteleri." Geri adım atan Pim benimle birlikte hareket etti, zarif ayakları Simo'yu gölgeleyen dört korumadan kaçınmak için benimkilerle aynı hizaya geldi.

Yumuşak kokusu burnumu baştan çıkardı. Karnımın alt kısmı arzuyla gerilirken duyularım bir kez daha yoğunlaştı.

Beni ne kadar kızdırır ve bana meydan okursa, onu o kadar çok istiyordum.

Kendimi ne kadar geri çeker ve korumaya çalışırsam, onun gerçeğini kendi gerçeğimle takas etmeyi o kadar çok istiyordum.

Aramızdaki bağın hiçbir anlamı yoktu. Hiç konuşmamıştık. Tek bir öpücüğü paylaşmıştık ve bir dizi derin muhakeme hatası yapmıştık.

Zihnimi yeni bir lanetle kabarttı - daha önceki mükemmellik takıntımı aldı ve onu büktü, böylece her nefes ve kalp atışı bu aptalca aşkı sanrısız boyutlara çıkardı.

Saçmaladığımı biliyordum.

Sadece bunu durduracak tedavim yoktu.

Ben Pim hastasıyım ve bu iyi bir hastalık değil.

Simo parkı geçip siyah bir limuzine binerken kıpırdamadık. Şoförü pahalı bir beygir gücünün gürültüsüyle uzaklaştı.

Selix, "Geri dönmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Parkın etrafına baktım; kısa kuru otların üzerindeki güneş ışığına ve hışırdayan susuz ağaçlara. Yapabilirdim

Böyle bir yerde bir süre kalmak, ama Pim ürkekti ve ona bir ödöl vermek konusunda söylediklerimde ciddi dim.

Onun ürkekl iğine ben sebep oldum.

Kendi ikilemimi görmezden gelip ona odaklanırsam bunu silebilirdim.

Pim'e bakamadan, onu bir ağaca yaslayıp herkesin içinde taciz ederek dünyaya büyük bir siktiri çekmem ihtimaline karşı, "Henüz değil" diye mırıldandım. Öğle yemeğ i hazır."

Pim yanıma kaydı, şüphesiz başka bir iş toplantım olup olmadığını merak ediyordu.

Dişlerimi sıkarak ona döndüm, ne kadar zayıf olduğuna ve onu beslemenin benim görevim olduğuna odaklandım. Öğle yemeğ i beslenmeyle ilgiliydi, hepsi bu. Bir randevu ya da romantik bir çağrışım değildi. Yemeğ ini yediğ i anda ona yata kadar eşlik edecek ve ilacımı alacaktım, böylece tek yönlü beynimi görmezden gelebilecektim.

Gözleri benimkileri öptü, bir kez olsun rakipsiz bir şekilde hükmetmeye izin vermekten memnundu.

Belki bugün sonunda konuşurdu.

Tabii beni affederse.

Dünkü yankesicilik becerilerimden pek etkilenmemişti. O cüzdanı çalmanın ne kadar kolay olduğunu görünce dudaklarım kıvrıldı. Hiç düşünmeme gerek kalmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, o heyecanı, o gücü özlemiştim. Tüm bunların -hayatımın, servetimin, şirketimin- dünyamı sonsuza dek değıştiren tek bir soyguna bağılı olduğunu bilseydi ne derdi?

Çaldığım şeyi neden sakladığımı anlayacak mıydı? Yoksa bu kadar bencil olduğum için benden nefret mi ederdi?

Önemi yoktu. Neredeyse öpüştüğümüzde bana karşı hissettiğ i her şey, onun güçlü doğru ve yanlış barometresi tarafından bastırılmıştı.

"Buradan yarım saat uzaklıkta iyi bir restoran olduğunu duydum," dedi Selix. "Eğer ilginizi çekerse, yol tarifine bakarım."

"Yürüyerek mi, arabayla mı?"

Selix kaşlarını çat tı. "Araba, tabii ki." Sanki yürümek işadamları için değil de yoksullar içinmiş gibi dudakları

hafifçe kıvrıldı.

Pim ayaklarını sürüyerek yürüdü, dumanlı gri elbisesi üzerinde cinsellikten yoksun bir şekilde sallanıyordu, bu da bir şekilde onunkini daha da güçlendiriyordu. Güzel yüzü koyu kahverengi saçlarından oluşan bir kuşak tarafından yarı yarıya gizlenmişti.

"Tekrar yürüyecek havamdayım." Pim'in beni takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadan yola koyuldum. "Arabayı bırak. Onu alması için bir ekip üyesi göndereceğiz. Sen de bizimle geleceksin."

Çinli tur grubu olayından ve iade edilen cüzdan için olası kavgadan sonra, başka aptalca bir şey yapmam ihtimaline karşı Selix'i yanımda bulundurmanın akıllıca olduğunu söylemeye gerek yoktu.

"Elbette." Selix benimle aynı hizaya geldi. "Yalnız yemek ister misin? Kızı geri verebilir ve güvende olduğunda size eşlik edebilirim?"

Bensiz hiçbir yere gitmiyor. Pim istese de istemese de benimle yemek yiyecekti. Ama tıpkı dün olduğu gibi, ona seçme şansı tanıyacak ve ne yapacağını görecektim.

"Eğer bana katılmak istiyorsa, bırakın katılsın." Kasıtlı bir soğuk gülümsemeyle yüzümü ona döndüm. "Ne de olsa bu onun hayatı ve kararı."

Gri elbise bacaklarının etrafını yaladığında kaşlarını çatı. Cildi güneşten pembeleşmişti bile.

Çenesi yukarıda ve altın sandaletleri yürüyüşe hazırlanırken parıldarken öne doğru adım attığında seçimini çoktan yapmış gibi görünüyordu. Michaels dün gece ona çok fazla egzersiz yaptırmanın mevcut iyileşmesini bozabileceği konusunda beni uyarmıştı.

Onu getirmemeliydim. Doğru olanın tam tersini yaptım.

Ama onu göndermezdim.

Bugün olmaz.

Ona başımı salladım ve hepimiz tekdüze bir şekilde ilerledik; mükemmel bir üçgen oluşturduk. Tepe noktasında ben, solumda Selix ve birkaç adım arkamda sağımda Pim. Konuşmak ne benim ne de Pim'in gündemindeydi. Bu sabah keten bir gömlek ve siyah bir pantolon giymiştim.

Zaten terden kumaş tenime yapışmıştı. Siyah takım elbisesinin içinde bu sıcakta yürüyen Selix'e acıyordum ama maaşı da bu yüzden çok iyiydi.

Beni güvende tutmak için onun rahatsızlığının ve acısının bedelini ödedim.

Parktan ayrılıp Fas'ın işlek caddelerine girerken Pim'in minik ayakları çakıllı yürüyüş yolunda neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bu kez, disiplinsiz çocukların ve ara sıra ciyaklayan tavukların yolları tıkadığı şehrin diğer tarafındaydık. Yerleşik zenginliğin eksikliğine rağmen, yüksek moda cam cepheli mağazalar turistler için ısl ıslı - birbirinden çok uzak ama birbirine çok sıkı bir şekilde sıkışmış iki dünya.

Pim ve benim gibi mi?

Cevabı bilmiyordum çünkü Pim'in paradan mı yoksa yoksulluktan mı geldiğini bilmiyordum.

Diğerlerinin piramidine eklenecek bir başka soru daha.

Selix mesafesini korudu, Pim yanıma yaklaştıkça biraz daha geri çekildi. Bir süre bu şekilde yürüdük, bir ritme girdik.

Yata giden yolu yarılamıştım ama hâlâ sağlıksız ya da çok kalabalık görünmeyen bir restoran görmemiştim. Her birkaç yüz metrede bir, Pim'e yetişecek kadar yavaşlıyordum. Yaşadığı ağrılar onu düne göre çok daha fazla yavaşlatmıştı.

Bazı burkulmalarına ve ağrılarına neden olduğum için nefret ediyordum. Ama onun varlığı beni rahatlatmıyordu, bu yüzden ikimizin de rahatsız olması adil bir durumdu.

Fas'ın manik dünyası bile beni onun yumuşak nefes alışının ve terden parıldayan teninin farkında olmaktan alıkoyamıyordu. Güneş omuzlarını tam olarak yakaladığında, onu altın bir parıltıyla boyuyor, morlukların kalıntılarını gizliyor ve onu konuşmak için daha sert manipölasyonlara hazır hale getiriyordu.

Zamanı tükeniyor-

"Hey, Prest!"

Kahretsin.

Durdum ve kalabalığın arasında beni tanıyanı aradım. Pim kaskatı kesildi ve durdu.

Hayal meyal tanıdığım bir adam, buruşuk bordo takım elbisesi ve siyah gömleğiyle belirdi. Koyu sarı saçlarını cilalayan parlak jöle, pahalı terziliğine rağmen onu kalitesiz gösteriyordu.

Sırıtarak elini uzattı. "Seninle bir daha karşılaşacak mıyım diye merak ediyordum." Sanki uzun süredir kayıp olan kardeşimişim gibi avucuma vurdu.

Bu da kim lan?

"Seni tanıyor muyum?"

Adam burnunu kırıştırdı. Bakışları benden Pim'e ve tekrar bana dönerken dağınık sakalı ışığı yakaladı. "Hong Kong, dört yıl önce? Aynı akşam yemeğindeydik." Kaşlarını salladı. "Hatırladın mı?"

Beynim harekete geçti ve artık hatırlamak istemediğim anıları sıralamaya başladı. Ve orada, en altta utanç ve suçluluk duygusuyla somurtarak duran, söz konusu akşam yemeği partisiydi.

Çenemi sıktım. "Ah evet, Darren?"

"Dafford." Adam sıırttı. "Dafford Cartwright." Dikkati tekrar Pim'e kaydı.

İçimi acı ve tiksinti doldurdu. Nereden geldiği belli olmayan bir hırıltı. Neden onu izlediğini, neden ona normal bir adamın gözleriyle değil de etobur gözlerle baktığını biliyordum.

O akşam yemeği partisi sadece bir akşam yemeği değildi. Bir yemekti, evet. Ama kadınların gözyaşları ve korkuları üzerine. Striptizciler eğlendirmek için tutulmuştu ama erkeklerin karar verdiği bonus aktivitelere katılmamışlardı.

Güç kullanılmıştı.

Onların yaptıklarını yapmamıştım ama durdurmaya da çalışmamıştım. Yeraltı dünyasına adım atmak için oradaydım. Birlikte oynamaya çalıştığım şeytanların eğlencesini durdurarak onlara elimi göstermenin ne anlamı vardı?

"Yeni numaralar, ha?" Dafford sırtıttı. "Ne kadar harcadın?"

Sırtım dikleşti. "Ne kadar?"

"Oh, hadi ama." Sesini alçaltarak yaklaştı. "Ben bir şey gördüğümde anlarım." Sırtıma bir tokat attı. "İyi seçim. Yeterince güzel."

Lanet olası kolunu koparmamak için mücadele ettim.

Çenem kilitlendi ve kulaklarını yırtıp onu sağır etmemi engelledi.

"Birkaç yıl boyunca kendime ait bir tane vardı, ta ki... şey." Omuz silkti. "Olur böyle şeyler, sanırım."

Pim, onun bir hayatı suiistimal etmek ve sonra da o hayat söndüğünde omuz silkmekle ilgili belirsiz imasını anlayarak yırtık pırtık bir nefes çekti. Kanında kükürt kaynıyor, aramızdaki havayı kirletiyordu, sanki her an ona saldıracaktı gibi, hala zayıf olmasına rağmen.

Eğer yapsaydı, büyük ihtimalle ölümle sonuçlanacak bir kavga çıkardı.

Ölümü.

Ona doğru ince bir adım attım ve yanımı onunkine bastırdım. Bunun onun iyiliğı için olduğuna kendimi inandırmıştım, oysa gerçekte... muhtemelen benim iyiliğim içindi.

Titriyordu. Sıcaklığı gömleğimden, tenimden, dövmemden geçip kanlı kalbime doğru kavuruyordu.

Yüzü tüm nezaketini ya da şehre dair meraklı farkındalığını kaybetmişti. Daha uzun, daha sıkı durdu, sonunda kırarak açtığım her bölmenin kapısını çarptı, kilitleri eve fırlattı ve buza kapandı.

Dafford'a sanki ölümden dirilmiş Alrik'miş gibi ters ters baktı.

Dafford onun sessizliğı karşısında sırtıttı, öfkeden titremek yerine uysallaştığını sandı. "Onu nereden satın aldın?"

Gittikçe büyüyen nefretime karşı sertçe yutkundum. "Ben yapmadım."

"Yapmadın mı?" Gözleri parlıyordu. "Elden düşme mi?" Dikkatini onun üzerinde gezdirdi.

Gözlerini oymak istedim. Tırnaklarımı gömleğime geçirdim ve onun ucuz pisliğinin üstünde kalmak için elimden geleni yaptım. "Sana çeneni kapatmanı öneririm."

Ona bakmaya nasıl cüret eder? Bir daha asla başka bir piçin ona o şekilde bakmasını istemedim.

Gözleri seğirdi. "Anladım. Toplum içinde hassas bir konu." Sesini alçalttı. "Gerçi durumuna bakılırsa iyi eğitilmiş. Ama göz teması kurması üzerinde çalışabilirsin. Bu biraz kaba."

Cümlesinin çoğunu duymazdan geldim, öfkem burnumdan tıslıyordu.

İyi eğitilmiş mi? Hangi lanet durum? "Davranışları hakkındaki sonucunuzu morluklarına dayandırıyorsunuz, doğru mu?"

Güldü. "Evet, onlar iyi kontrolün imzasıdır. Sence de öyle değil mi?"

Ellerim parmak eklemlerim patlayana kadar sıkıldı.

Selix arkamdan yaklaştı. Böyle bir pisliği öldürmek için onun yardımına ihtiyacım olmasa bile sağlam gücü rahatlatıcıydı. Hafifçe yer değiştirdi, Pim'i gölgelemek için hareket etti, çaldığım kızı -neden etkilendiğimi anlayamadığı ama bir şeyler yapmak için mantığa ihtiyacım olmadığını bildiği için tek kelime etmediği kadını- korumak için istemeden kendini yerleştirdi.

Bu pisliğin canını yakmak için daha fazla teşvike ihtiyacım olmadığı gibi.

Dafford ona bakarken Pim bana karşı titredi. "Onu Fas'tan mı alacaksın? Aslında ben de bu yüzden buradayım. QMB adında bir seyahat şirketinin yerlileri bulup açık artırmayla sattığını duydum. İki gün içinde oraya gidiyorum." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Ne yazık ki yerime geçecek biri yok. Bu geceyi paylaşabilirdik."

Amcık.

"Ben paylaşmam."

Pim'in ayakları kaldırıma sürtündü. Saldırmaya mı hazırlanıyordu yoksa koşarak uzaklaşıyor muydu bilmiyordum. Her iki durumda da, bu tür saçmalıkları dinlemekten bıkmıştım.

Şimdiden, küçük baş başa görüşmemiz yerel halkın dikkatini çekmişti. Biz bir yeniliktik. Bu kadar ilgi varken, olay çıkarmak istemedim. Öte yandan, görünen ya da görünmeyen binlerce farklı öldürme yöntemi biliyordum.

Selix boğazını temizledi, bu hareket etmemiz ya da harekete geçmemiz ama daha fazla oyalanmamamız için bir koddu.

Dafford'u öldürmek istedim.

Ama bir nefes çekecek ve kendimi buna değmeyeceğine ikna edecek kadar kendime hakimdim.

Sırtımı dikleştirerek homurdandım. "Bu sohbet ne kadar eğlenceli olsa da artık gitmemiz gerekiyor." Dafford'a sıkı bir gülmsemi verdim, öfkemi ve savaştığım diğr tüm iblisleri kilit altında tuttum.

Hiç hak etmediğı halde ona bir can simidi attım.

Kabul etmedi.

Uzanarak Pimlico'nun omzuna dokunma cüretini gösterdi. Kadın irkildi, dişlerini gösterirken yüzünü beyazlık kapladı.

Onu sitemle sertçe kavradı. "Sana dokunan bir efendiye böyle karşılık verilmez, kızım."

Ve evet, bunun olacağını biliyordum.

Onu çaldığım anda Pim'in çzlmeme, mahvolmama, kendimi kontrol edemememe neden olacağını biliyordum.

Onu ne doğıru çekerek hırladı, "Bak ne diyeceğim Prest. Eğer elden düşme bir kızs, eğitimini sürdürmekle iyi bir iş yapmıyorsun demektir. Onu senden satın alacağım, hemen şimdi, burada. Fiyatını söyle."

Pim'in gözleri iki kat büyüdü ama yardım için bana bakmak yerine kendi başına dönüp savaştı. Her zaman kendi başına. Asla eğilmedi, asla aramadı.

Bu fırsatı bekliyordum. Ondn kurtulmak için. Onu başkasının sorunu yapmak için. O kadar

Onunla yaşayacak ve onu incitmeyecek irade ya da g.

Ama kaderini bilerek onu satmak mı?

Verdiği küçük sessiz parçacıklarla onu tanıdıktan sonra onu satmak.

Yok artık.

Dafford güldü, hâlâ bana ait olanı tutuyordu. "Hadi ama dostum, buradan nefret ediyorum. Eğer daha erken gidebilirim, gideceğim. Bak ne diyeceğim, ben bunu alırım, sen de benim biletimi müzayedeye götürüp daha yeni bir model alırsın." Yüzü kötülükle doluydu. "Ben her zaman kırılmamış olanları sevmişimdir. Böylesi daha eğlenceli."

Düşünmeye bile gerek yoktu. Böylesine tehlikeli bir sknete ulaştığımda hiçbir şey düşünmedi. Kolum dışarı fırladı, elim boğazına dolandı ve sıktım.

Ben sıktıka Pimlico öylece donakaldı.

Selix kenara çekildi ve şiddetimi aval aval bakanlardan elinden geldiğince gizledi.

Onu öldürmek çok kolay olurdu.

Başkalarına zarar vermesini engellemek ve zarar gören karmamı biraz olsun onarmak için, ama bu çok aleniydi ve onun için hapse girmezdim.

Dafford'u bırakarak dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kaldı ve morarmış boynunu tuttu. "Seni lanet olası-"

Yaklaştım, onu sıkıştırdım. "O cümleyi bitirirsen, ben de seni bitiririm. Kasabayı terk et. Mzayedeye gittiğini duyarsam, seni bulur ve öldürürüm. Başka kız yok. Anladın mı?"

Alay etti. "Her zaman senin bir korkak olduğunu düşünmüşümdür. Eminim senin bile değildir." Pim'e ters ters baktı. "Bahse girerim onu sikmemişsindir bile."

Bacağımın öne doğru fırlayıp göğsüne sert ve sağlam bir şekilde çarpmasına engel olamadım.

Hırıldayarak iki büklüm oldu.

"O benim. Ve satılık değil. Eğer yollarımız tekrar kesişirse, pislik, ne olacağını biliyorsun."

Pim'in kolundan tutarak onu da kendimle birlikte sürükledim ve hışımla uzaklaştım.

Sözümünden dönmeden ve onun ölümünün gelecekteki görevlerimden daha değerli olduğuna karar vermeden önce gitmem gerekiyordu. Yolculuğum sona ermeden önce yapmam gereken çok şey vardı; dilenecek çok fazla özür, düzeltilecek çok fazla yanlış.

Yapılacak tek şey uzaklaşmaktı ama bu beni çok kızdırdı.

Selix eskisinden daha yakın durarak bakışlarını toplanan kalabalığın üzerinde gezdirdi. Yırtık pırtık iş kıyafetleri giymiş adamlar, göz kırpan çocuklarıyla kadınlar. Halkın onaylamadığı okunabiliyordu, kötü adamın ben mi yoksa dizlerinin üzerindeki adam mı olduğu sonucuna varmaya çalışıyorlardı.

Kimi durdurmalı, kimi sorgulamalı?

Neyse ki, müzakere bizim dostumuzdu ve birkaç bakıştan sonra, welldoers rahat bırakmaya karar verdi.

Hiçbir taciz olmadan yola devam ettik. Adımlarım uzadıkça Pim de yanımda tırıs gidiyordu.

Aklım evimdeydi - bir gece daha yola çıkmayacak olsak bile denize açılmak istiyordum. Boş ufku istiyordum. Yeryüzünde yaşayan balçıktan kurtulmak istiyordum.

Parlak kumaşlar ve keskin köriler satan bir pop-up pazarına dalan Pim, buruşuk bir su şişesine takıldı. Ağırlığı, onu tuttuğum elime tam olarak yerleşti ve bana fiziksel olarak duraksamadan sokaklarda yırtmak için uygun olmadığını hatırlattı.

Onu bırakarak iki elimi saçlarımda gezdirdim. "Özür dilerim." Titremeler başladı - vücudumun o piçi paramparça etmek için yarattığı enerjinin şiddetli bir çıkışı yoktu, bu yüzden sinir sistemimi ele geçirdi.

Limana bu kadar yakın olmasaydık, Selix'e geri koşup arabayı almasını emredecektim ama ileride suyun hoş görüntüsü parıldıyordu. İçimdeki koşma dürtüsü beni tüketti.

Pim'in bakışları bronz heykelcikler ve turistik eşyalarla dolu bir alışveriş arabasına takıldı.

Gözlerindeki perili bakış geri gelmişti. Ne olduğunu ve tekrar neler olabileceğini hatırlamak onu rahatsız ediyordu.

Öğle yemeğini ve benzer düşünenlerle kaynaşmayı siktir et. İştahım sıfırdı. Pim'in de aynı şeyi hissettiğinden emindim.

Parmakları başparmağı büyüklüğünde küçük bronz bir fenerin üzerinde geziniyordu.

Buruşuk dükkân sahibi, kapaklı dişleri ve başındaki deniz mavisi tülüyle gülümsedi. "Bu cin lambası. Dokun ona. Ovalayın. Ona sırlarınızı anlatın."

Pim bana sanki bir kuralı çiğnerken yakalanmış gibi tereddütlü bir bakış attı. Elini çekip tezgahdan uzaklaştı.

Satışı kaybedeceğini anlayan dükkân sahibi heykelciği havaya kaldırdı ve altından ahşap ciltli küçük bir defter çıkardı. "Bu, onunla birlikte gelen dilek defteri. Dileklerinizi yazıp lambayı ovuyorsunuz ve dilekleriniz gerçekleşiyor." Mallarının üzerine doğru eğildi. "İşte, alın bunu. Tüm hayalleriniz sadece on dolara."

Pimlico uzaklaştı, başını eğdi ve vücudunu aşağı doğru sardı. Omuriliğinin son bir hafta içinde birlikte kazandığımız düzlüğü yuvarlandı, aşağı doğru kıvrıldı ve varlığının soru işaretine dönüştü. Bir şekilde ona hayata güvenmesini ve ölümü aramamasını sağlayacak cevaplar vermeyi başarmıştım. Ve o siktiğimin ibnesi tüm emeklerimi boşa çıkarmıştı. Alrik'in yaptığıнын aynısını yapmak için yüklü miktarda para ödeyecek bir adamla yüz yüze gelmesinden nefret ediyordum. İnsanlığa olan inancı bir kez daha yıkılmıştı çünkü iyiliğin yaşadığı yerde kötülük de yaşıyordu ve bazen her şeyin üzerine gölge düşürüyordu.

O piçin başardığım her şeyi geri almasına izin veremezdim.

O benimdi.

Bana

borçluydu.

Geri ödeme süresi neredeyse dolmak üzereydi.

Elli ABD doları çıkarıp dükkân sahibine uzattım, sonra da defteri ve cin lambasını aldım. "Üstü kalsın."

Pim'e doğru yürüyüp dirseğini yakaladığımda bronz simge şaşırtıcı derecede ağırdı. Derin bir nefes alarak, daha fazla yakıt bekleyen küçük bir fırın gibi yanan aramızdaki sıcaklığı görmezden geldim.

"Bugün her ne olduysa önemli değil. Yeniden yaşamak ya da unutmak senin seçimin. Bunu senin için ben yapamam." Hediyeyle eline tutuştururken ekledim, "Ancak, belki de senin cinin olurum. Dileklerini yaz, sessiz olan. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Kim bilir neler gerçekleşecek."

Kalbim değişmiş olsa da HAYAT ANİDEN DEĞİŞMEDİ.

Çelik kilidi geri çarptı, hendeği sular altında bıraktı ve Elder'ın güvende olacağıma söz verdiği dünyaya parmak ucunda girdikten sonra asma köprüyü kaldırdı.

Bir an için başkalarının yaptıklarını fark edebildim - güneş, rüzgâr, alışverişi, hareketli bir şehrin kokularını.

Ama sonra kokuşmuş zalimlik bir kez daha yüzüme tokat gibi çarptı.

Beni satın almak istedi.

Alrik, Tony ve Monty gibi bana da zarar vermek istedi. Satıldığım müzayedenin biletleri onda da var. Piç kurusu!

Sadece kendim olmak için asla özgür olamayacak mıydım? Kaçırılma ve satılma endişesi olmadan sokakta yürüyen bir kız olmak için?

Bronz cin lambasını tutarken, ona eşlik eden ahşap kitaba baktım. Bir dilek kitabı.

Ben zaten Kimse Yok mu'ya dilek yazmıyor muyum?

Yatağımda bağdaş kurarak oturdum (kalçalarımı acıtmasına rağmen) ve Elder'ın satın aldığı ahşap ciltli hediyeye bakarken hayali arkadaşşıma not defterini okşadım.

Dilek yazmazsın, itiraf yazarsın. Arada bir fark var.

Elder'ın beni güvende tutmak için neredeyse başka bir adamı öldürdüğü o korkunç olaydan sonra

ve bana bu zararsız heykelciğı aldığında hiç konuşmamıştık. Beni Hayalet'e geri götürmüştü, hem kendisi hem de Selix her alışveriş yapanı süzüyor ve her gölgeye bakıyorlardı.

Gemiye bindiğimizde sinirlerim çığnenmiş spagettiye andırıyordu ve Elder da daha iyi değildi. O kamarasına gitmeden önce homurdanarak vedalaşmakla yetindim ve beni de kendi kamarama gitmeye zorladı.

Son bir saattir kalemimin ucunu bir açıp bir kapatarak, bir açıp bir kapatarak oturmuş, Kimse'ye bir sır mı yazsam yoksa Yaşlı'ya bir dilekte mi bulunsam diye karar vermeye çalışıyordum.

Elder'ın armağanını bir ömür boyu ruhumu Kimseye açmadan kullanma düşüncesiyle suçluluk duygusu ağır bastı. Ama bu beni dilek kitabını açmaktan alıkoymadı. En karanlık anlarımda kimse yanımda olmamıştı. Belki de Elder'ın geleceğimde orada olmasına izin vermenin zamanı gelmişti.

Onu öldürecekti.

Mülkiyet teklifinin ilk konuşulduğu andaki yüz ifadesini hatırlamadan önce kalbim sıcak battaniyelere sarıldı.

Benden vazgeçmeyi düşünmüştü.

Hem aziz hem de günahkâr olmuştu ve ben bundan nefret ediyordum. Onun iyi ya da kötü, övgüye değer ya da yozlaşmış olmasına ihtiyacım vardı. Eğer o bir insansa ona karşı ne hissettiğime nasıl karar verebilirdim? İnsanlar mükemmel değildi. Ama Elder'ın öyle olmasını beklerdim.

Kalemim aşağı indi, bir dilek fısıltısı oluştu, ancak yüksek bir çınlama sesi araya girdi.

Fas'taki o şerefsiz yüzünden sinirlerim hâlâ tel tel dökülürken başımı kaldırdım.

Bu çapa.

Kalbim dinlemedi, dehşet içinde vızıldadı.

Biz gidiyoruz.

Dilek kitabını yatağın üzerinde bırakarak kalemi cin lambamla değiştirdim ve süitin diğer ucuna yöneldim. Kapıya varıp koridordan aşağı indiğimde

Asansör, takırdayan çapa zinciri çözüldü ve gürültü kesildi.

Ardından daha tanıdık bir gümbürtü geldi - bizi uzaklara götürmek için mekanik uykusundan uyanan devasa motorların krank sesi. İşkence edecek bir hayat satın almak için ceplerini dolduran adamlardan uzağa.

Tanrı'ya şükür.

Asansöre adım attığımda, aynalı duvarlar beni değil, Elder'ın dün beni soyduğu sahneyi yansıtırken gözlerim parladı. Beni okşamasından duyduğum ateşli korku yerine derim ürperdi.

Bu bir test miydi?

Hazır olup olmadığımı görmek için beni zorlamış mıydı? Bana dokunmamakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen... Sabrı tükenmiş miydi?

O adam fiyat etiketimi sorduğunda-

Elder'ın patlamadan önce nasıl iç çektiğini bir kez daha hatırlayarak içim acıdı. Bir an için vücut dili rahatlamıştı.

Benden kurtulma şansı için oyalandı.

Neden yapmasın ki? Ben onun kusursuz krallığında bir dikendim, değer verdiği huzurda delikler açıyordum.

Benden kurtulmalı.

Çoğu zaman kendimden kurtulmak istedim. Sırf sağlığıma kavuşmak için savaşmak zorunda kaldığım için, tekrar yaşayabilmem için her hatamı düzeltmek zorunda olduğum için... Bu Elder'ın mecbur olduğu anlamına gelmiyordu.

Bana ne isterse yapabilir. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Asansörden en üst kata çıkıp cilalı, ipeksi ahşabın üzerinde yalınayak ilerlerken varlığımın ne kadar dayanıksız olduğu daha fazla sinirimi titretti. Parmaklarım cin lambamı hiç bırakmadı. Elder bana kıyafetler almış ve karnımı doyurmuştu ama origami hediyelerim dışında hayatta kalmam için bana verilen ilk anlamsız ve gereksiz şeydi.

O benim.

Onu yakınımnda tutmak için yoğun bir ihtiyaç beni sardı. Çok yeni bir eşyaydı ama ona, babamın verdiği ve katilimin çaldığı Minnie Mouse saatime aşık olduğum kadar aşıktım.

Yaşlanan güneşin altında gözlerimi kısarak onu fark ettim.

Yatın ön tarafında duruyordu. Denize doğru bakarken başının etrafında tatlı bir duman tütüyordu. Sırtı gergin ve kaskatı kesilmiş, omuzları stresle kilitlenmişti. Ben yan tarafa doğru ilerleyip gün batımında Fas'ın uzaklaşan manzarasını içime çekerken etrafına bakmadı.

Tozlu şehir günlük renklerden turuncu ve sienna renklerine büründü. İnsanlar uzaklarda karıncalar gibi hareket ediyordu ve şu anda bile hafif bir köri ve egzotik baharat kokusu esintide taşınyordu.

Elder'ı periferimde kilitli tuttum, izledim ama başka türlü davranıyordum. Onu yargılamak, düşüncelerini okumak, hayatındaki istikrarımı anlamak istiyordum. Beni tutmayı yeniden düşünüyör muydu? Dafford'a hayır dedikten sonra, beni onayladığı başka birine satma olasılığını düşündü mü?

Limana doğru ilerlerken kaptan yavaşça motorları çalıştırdı ve nerede yaşarsam yaşayayım dünyanın artık güvenli bir yer olmadığını bana hatırlatan adamdan giderek uzaklaşmamızı sağladı.

İngiltere, Amerika, Fas; her biri kötülüğün iyiliğe karşı pişmanlık duymadan koşmasıyla lekelenmişti. Bencilliğin ve kanunsuzluğun cesurları kayırdığı bir dönemde, kim nasıl namuslu kalabilirdi ki?

Elder'a olan bu muydu?

Bir zamanlar normal bir evlat, kardeş ve arkadaşken iyiliğini unutup kötülüğü mü benimsemişti?

Parmaklarım cin lambasını ısıtırken küpeştedeki yerimden hiç kıpırdamadım. Denize doğru istikrarlı bir şekilde ilerlerken diğer gemiler ve tanker gemileri komşularımızdı. Fas yavaş yavaş büyük kozmopolit bir şehirden oyuncak bir şehre dönüşürken ilk dileğimi tuttum.

Artık insanların pazarlık yapabileceği ve satın alabileceği bir dolar değerinin olmamasını diliyorum.

Evren hiçbir cevap vermedi ve dirseklerimi korkuluklara dayayarak su dünyasının beni transa geçirmesine izin verdim.

* * * * *

Bir saat kadar sonra yıldızlar gökyüzünü kapladı ve karnım yemek için guruladı. Elder'ın ot sigarası çoktan içilmişti ve tek kelime etmeden dinlenme yerimin yanından geçip gitti.

Tenim reddedilmekten gıdıklandı. Beni görmüştü ama durmamıştı.

Neden?

Benim cinim olmakla ne demek istedi? Bana yeniden mutluluk verebileceğini mi düşünüyordu? Seksle ilgili işkence ve acıyı bir şekilde ortadan kaldırıp beni normal bırakabilir miydi - böylece aramızdaki elektrikten kaçmak yerine ona doğru koşabilir miydim?

Daha fazla soruyla kapana kısılmış bir halde aşağıya yöneldim ve süitime girdim. Orada, yemek masamda beni bekleyen akşam yemeğini buldum - kuskuslu tavada kızartılmış balık ve kavrulmuş sebzelerle dolu bir tagine.

Yenmeyen bir şey de aromatik yiyeceklerin yanına dikkatlice sıkıştırılmış olarak bekliyordu: enfes bir dolar gülü şeklinde katlanmış bir şaheser.

Benim değerimi yüz peninin basılı değerıyla ifade eden bir origami eseri.

Paranın çarpıklığı midemi bulandırdı ve aynı zamanda beni üzdü.

Dün aramızda ne olduysa -neredeyse öpüşmek, yankesicilik, prens ve prensesle tanışmak- bugün her şeyi mahvetmişti.

Bana söylenmeden gecenin geri kalanında rahatsız edilmeyeceğimi bildiğimden, elbiseyi omuzlarımdan ittim, su birikintisinden çıktım ve bir dolarlık gülümle yemeğime oturdum.

Tek başına.

* * * * *

Üç gün geçti.

Elder beni kurtardığından beri en kötüsü onlardı.

Zalim ya da şiddet yanlısı olduğu için değil, hatta benden kaçtığı ve bana sadece sert bakışlar fırlattığı ve huzur içinde çalışabilmesi için yemek yememi, dinlenmemi ve yolundan çekilmemi emrettiği için bile değil.

Ama benden uzaklaştığı için.

Benim cinim olmasıyla ilgili yorumu buraya kadarmış.

O küçük lambayı ne kadar ovuşturursam ovuşturayım, ne sihirli bir duman ne de dinlemeye ve teslim etmeye hazır mistik bir varlık aldım.

Artık bana soru sormak için çaba göstermiyordu. Tahta defteri ona getirmemi ve bilmek istediği şeylere cevaplar yazmamı emretmedi.

Umursamayı bıraktı.

Sanki... sanki... benim için daha fazlasını yapma düşüncesi, zihnimin ne kadar harap olduğunu gördükten sonra, artık mümkün değil ama aptalcaydı - tam bir zaman kaybıydı.

Alternatiflerle tokatlanmıştı. İsteddiği şey ben değildim. Artık onun taşıyacağı çarmıh olamazdım. Beni ölümden geri getirmekten zevk alabilirdi ama asla onunla isteyerek yatmamı sağlayamazdı. Duymak istediği sırları asla duyamayacaktı.

Yakın olduğumuzda cızırdayan kimya bile aynı patlamaya ve çatırdamaya sahip değildi.

Gözlerinde şehvet yoktu. Bu dört harften ve temsil ettikleri kelimeden nefret etsem de, şehvet aramızda sessizce mırıldanan şeydi - bu garip dansı sürdürmemiz için bize tutkal sağlayan şeydi.

Ama şimdi... hiçbir

şey yok. Ve nedenini biliyordum.

Beni satacak.

Bu yüzden bekliyor. Bu yüzden limandan ayrılmıştık - anlaşma için daha iyi beklentileri olan başka bir şehre gitmek için.

O adam, kadınların kullanıldığı çağrışımlarıyla Hong Kong'dan bahsetmişti.

Beni oraya mı götürüyor?

Elder beni şişmanlatmış, gücümü artırmış ve bedensel kusurlarımı kendisi için değil, bir başkası için onarmıştı. Alrik gibi cehennemde varlığımı sürdürecektir biri için.

Nefes almakta zorlandım.

Denizdeki üçüncü gün Michaels gelip elimdeki bandajı çıkardığında ve dilimi kontrol ettiğinde korkunç, korkunç şüphelerim doğrulandı.

İyileşiyordum. Elder seçtiğinde satılık iyileşmiş bir biblo.

"Dikişlerin gitmiş." Michaels sanki bu felaket değil de iyi bir şeymiş gibi sırıttı. "Nasıl hissediyorsun?"

Sorularına cevap vermek kolaylaşmıştı. Ayrıca, daha çirkin şeyler dikkatimi dağıtıyordu.

Bedenim düşünmeden hareket etti. Omuz silktim. Ona fiziksel olarak daha iyi hissettiğimi söylemeyecektim ama zihinsel olarak on adım geri gitmiştim. Kendimi kaçamayacağım şüphe dolu bir hücreye kilitlemiştim.

"Bunu test edebilirsin, biliyorsun. Konuşursan düşmez." Başını eğdi, çilli yüzünü sabırla boyadı.

Dilim artık şişmemişti. Bazı hareketlerle hassaslaşıyor ve ağrıyordu ama yaralanmanın azalması mucizeviydi. Bir dondurmayı yalayabilmek ya da sıcak çorbaya üfleme için kıvrılabilmek bir lütuftu.

Ne de olsa Alrik konuşma gücümü çalmamıştı.

Bunu bilemezdim. Kullanmaya teşebbüs etmemiştim. Korkuyordum.

Taşlaşmış.

Eğer şimdi konuşursam, tüm bunlar yok olduğunda ve Hayalet beni Elder'ın ardından bir daha asla özgür olmamak üzere bıraktığında nasıl sessizliğe geri dönebilirim?

Başımı eğdim, hayal kırıklığıyla ağır ağır nefes almasına rağmen Michaels'a bakmadım.

İyileşen elimi okşadı, gözleri hâlâ göğsümde duran soluk morlukların üzerinde dans ediyordu. Bir kez daha, üzerimde sadece bir çarşafı çıplak oturuyordum. Giysilerden hoşlanmamama alışmıştı; Elder'ın yapmadığı bir şekilde beni kabul ettiğini hissettirdi.

Eğer bir gün konuşacak olsaydım, bu Michaels'a olurdu. Yaşadığım mücadeleyi, dışarıdaki değil içerideki mücadeleyi anlayan bu adama.

Ama o ilk kelime çok değerli olacaktı. Onu öylece veremezdim. Niyeti ne olursa olsun, cömertliğinin karşılığını vermek için Elder'a vermeliydim.

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırdım. Bu benden kurtulmasına engel olur muydu?

Maliyetine değdi mi?

Eve

t.

Eve

t.

Ha

yır.

Eve

t.

Bilmiyorum.

Tepetaklak düşüncelerimin atlıkarıncasında dönüp duruyorum.

Bu muamma beni sessiz tuttu. Beni satacağı korkusu beni sessiz tuttu.

"Eğer konuşmaya hazırsan nerede olduğumu biliyorsun." Michaels ayağa kalkarak çantasını topladı ve kapıya yöneldi. "Eğer benimle konuşmayacaksan, belki de onunla konuşmanın zamanı gelmiştir." Kapıdan çıkmadan önce benim sözsüz cevabımı beklemedi.

* * * * *

O gece, yine yalnız bir akşam yemeğinden sonra banyoya gittim.

Eğer Elder benden kurtulacaksa, kaçmaya çalışmamalı mıydım? Fikrini değiştirmek için elimden geleni yapmamalı

mıydım?

Neden hiçbir şey yapmadan zamanımı boşa harcıyordum? Hayatım boyunca savaşmamış mıydım?

Özgürlük hiç olmadığı kadar yakinken neden şimdi duruyorum?

Son yetmiş iki saatin depresyonu dağıldı, kararlılığın hızlı patlaması altında kül oldu. Bu soruları seviyordum. Beni boğmadılar ama başımı suyun üstüne koyup sağlıklı düşünebilmem için bana bir merdiven verdiler.

Elder'ın Alrik'in yerini almasına izin verdim. Kaderime onun karar vermesine izin vererek eski alışkanlıklarıma geri döndüm.

Artık değil.

Korkunç, tamamen çılgınca bir plan kafamda hızla çözüldü.

İşe yarayabilir
mi? Yapabilir
miyim?

Cin lambasını tutup sıkarken ellerim titredi ve hızlıca bir dilek gönderdim.

Ne pahasına olursa olsun fikrini değiştirmek istiyorum.

Dina'nın banyo sohbetimizdeki tavsiyesi geri geldi. Erkekleri iyi davranışları için ödüllendirmekten bahsetmişti. Fark edildiklerini ve takdir edildiklerini hissettikleri için cömert ve nazik olmalarını sağlayacak övgüler yağdırmak.

Belki de Elder'ın cömert davranılması gerekiyordu. Ona zar zor tahammül etmek yerine benim için çok şey ifade ettiğini söylemek.

Yap o zaman.

Tam olarak ne yapacaksın?

Onu oturtup tükürüğüne bulanmış bir tenis topunu geri alan bir köpek yavrusuna yaptığım gibi küçümseyici bir övgü mü yağdırayım? Başını okşayıp burnunu ovarak ve sesimi hastalıklı bir tatlılığa dönüştürerek böyle bir övgünün beni onun yanında tutacağını mı umuyordum?

Daha iyi yeteneklerin var.

O yetenekleri hatırlayınca kalbim duracak gibi oldu. Hayatta kalmak için adapte olmak zorunda kaldığım o iğrenç yetenekler.

Onları kullan.

Ona rüşvet ver.

Kötü anıları yutkunurken içimi adrenalin doldurdu ve kendime daha fazla zaman kazandırmak için dövülerek öğretilmiş uzmanlığı kullanmayı hayal etmek için elimden geleni yaptım.

Yap hadi.

Tek yolu bu.

Kuşkularımı bastırarak koşar adım banyoya girdim.

Bir an orada öylece durdum.

Ne düşünüyorum ben?

Başımı salladım. Hayır, bunu yapamazdım.

Yapabilirsin.

Alrik'ten nefret ettim.

Elder'dan nefret edeceğim.

Ama eğer beni güvende tutacaksa... bu rahatsızlık buna değmez miydi? Nefesimi içime çekerek aynada kendime baktım.

Artık tanımadığım bir kız bana bakıyordu. Özgürlüğümü takas etmek adına, her şeyden çok nefret ettiğim bir eylemi yapmayı düşündüğüme inanamıyordum. Kendi canıma kıymak daha tercih edilebilir, daha kabul edilebilirdi.

Ama ben bir ticaret dünyasında yaşıyordum. İnsanlar her zaman bir şeyleri takas ederlerdi. Mevcut sahibi için değeri olmayan eşyalar bir başkası için paha biçilmezdi.

Bana sadece saygınlık ve özsaygıya mal olacaktı. Satıldığım anda bunlardan vazgeçmiştim. Bu bana öğretilen para birimiydi, harcamak istediğim toplam değerdı.

Beni iflas ettirirdi ama Elder için kazanmanın ağırlığını taşırdı.

Ve sonunda şartlarını kabul ettiğimi hissettiyse.

Denemeye değer.

Titremelerime aldırmadan saçlarımı parlak ve gür olana kadar taradım. Sağlıklı bir genç kız bana bakana kadar yanaklarımı sıktım. Ağzımı açtım, dilimin üzerinde siyah dikişlerin kalmadığı kırmızı çizgiye dokundum, sonra kalan her cesaret damlasını emdim.

Ellerimi lavabonun iki yanındaki mermerin üzerine koyarak öne doğru eğildim, destek aldım, kıpırdandım, tekrar destek aldım, sonra ayrıldım

Dudaklarım.

Dilim sessiz kelimeleri şekillendirdi ve test etti. Ses tellerim itaat etmek için kiri ve kumu savurdu. Ve ciğerlerim, burada ve şimdi, kilitlediğim bir parçamı geri aldığımı bilerek şişti.

İlk kelimem kendiminkiydi.

Bunu en çok hak eden bendim.

Yeşil-mavi gözlerimin içine bakarak fısıldadım, "Biz olmayı bırak-" Acı boğazımı yırttı. Durdum, gözyaşları oluşurken öksürdüm ve artık izinde olmayan, istismara uğramış gırtlığımı masaj yaptım.

Anlaşılabilir seslere dönüşen ilk titreşim sert, acı verici ve gıcırtilıydı.

Ama benim kulaklarıma göre, tamamen yüceydiler.

Gözyaşlarımdan arasından gülümseyerek tekrar denedim. "Zayıf olmayı bırak, sen-" bir öksürük daha, yutkunma, irkilme "-karar vermek zorundasın."

Sesimin kekeme tınısı tüylerimi diken diken etti. Sesimin neye benzediğini unutmuştum. İngiliz aksanım Elder'ın gemide işe aldığı birçok etnik kökenden farklıydı.

Annem gibi konuşuyorum.

Soruların akmasına izin verirken yanaklarımdan ıslaklık aktı. Neredeydi? Neden o gün telefonu açmamıştı? Beni hiç düşündü mü?

Onu iterek tırnaklarımı mermere geçirdim ve derin bir nefes aldım. Boğazımda kalan tuzakları ve ayı kapanlarını açmaya hazırlandım. "İlk sözlerini senden başka kimse hak etmiyordu. Kurban olmayı bırak-" Ah, bu kelime diğerlerinden daha çok acıttı.

Musluğu açarak avucuma biraz su döktüm ve içtim. Boğazımdaki yanma dindikten sonra bitirdim. "Kurban olmayı bırak."

Kendimi azarlamaya devam ederken bile gözlerim sitemle kısıldı. "Karar vermek zorundasın, Min-Minnie Mouse."

Öksürdüm, yutkundum, bir yudum daha su içtim. Babamın takma adı gözyaşlarımdan daha fazla akmasına neden oldu.

Lavabo. Sesim hem üzüntüden hem de kötü çalışmaktan titriyordu. "Kaç. Kaçmanın bir yolunu bul-"

Bir öksürük daha beni durdurdu. Sıcak bir acı beni sardı ve konuşmaya devam etmek istesem de bedenim buna hazır değildi.

Gözlerimi aynadaki yansımaya kilitlediğimde alnım konsantrasyonla çatıldı.

Kaç, Tasmin. Eve git... dönecek bir ev olmasa bile. Ne gerekiyorsa yap. Ya da seni tutmasını isteyip istemediğine karar ver. Dünya orada güvenli değil. Elder'ın nasıl çaldığını ve o adamın nasıl zevk satın aldığını ilk elden gördün. Belki de normal arasında yaşamak için değildi. Belki de artık normal yoktur.

Parmak uçlarım aynaya bastırdı. O kadar da kötü değil, değil mi? Elbette sana bir şeyler yaptıracak, cinsel şeyler, ama canavarının altında bir insan olduğunu kanıtladı.

Cevapları bulmak için kendi içimde yeterince derine bakamıyordum. Ne istediğimi bilmiyordum. Ama satılmak istemediğimi biliyordum.

Şimdi olmaz. Asla
olmaz. Bir daha
asla.

O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Yansıma başımı salladım, parmaklarımı serin aynadan indirdim ve yanaklarımdaki tuz izlerini temizledim. Her nefes içimdeki delikleri fikirlerle, korkularla ve dileklerle tıkiyordu.

Yutkunarak, sessizliğimi bir kez daha kucaklamadan önce iki kelime mırıldandım. Hangi dünyada hayatta kalırsam kalayım, kendimi hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapma kararlılığımı pekiştiren iki kelime.

"Biliyorum."

Lavaboyu iterek, fikrimi değiştiremeden banyodan çıktım.

Onu görmeden önce duydum.

Sessiz ayakların üzerinde sinsice ilerleyen kararlılığın yumuşak nefesi.

Kaslarım kilitlendi.

Üç gün boyunca kasıtlı olarak mesafemi korumuş, sorunlarımı ringde Selix'ten çıkarmış ve okyanusta yüzmüştüm.

Çok yorulmuştum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

Pim beni her şeyin mükemmel olduğu zamanlara geri götürdü. Bana felaketten önceki halimi hatırlattı ve ne kadar değiştiğimi gösterdi. Geçmişimdeki çocuk onu kurtardığım anda istediği her yere götürebilirdi. Ona hayatta kalması için para ve gelişmesi için profesyonel yardım verirdim. O ana kadar çaldığım her şeyi paylaşırdım çünkü kimsesizliğin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Artık o çocuk değildim.

Son yetmiş iki saatini hangi seçeneğin daha az kötü olduğunu düşünerek geçirmiş bir adamdım: Onu tutup kendimi yok etmek ya da onu satıp içinde kalan her şeyi yok etmek.

Onu serbest bırakmak bir seçenek değildi - annesinin izini bulamadığım için değil - numarasını takip etmeyi tekrar denemiş olsam da - ama henüz bitirmediğim için

Geçmişim ortaya çıkmadan ve ömür boyu hapse girmeden önce yapmam gerekeni yaptım.

Pim'in adını bilmiyordum. Aksanını, ten rengini, alışkanlıklarını bilmiyordum. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç Kimse'ye yazıyordu ama o hiç kimseydi. Uçsuz bucaksız günah dünyasında yapayalnızdı.

Bekle...bu yanlış.

Dünyam yıkılırken yumruklarım sıkıldı ve beni yeni bir düşünceyle ezdi.

O hiç kimse değil.

...ben.

Yıllardır başıboşum. Unutulmuştum, dışlanmışım, istenmiyordum. Benim diyebileceğim kimsem yoktu, evim yoktu, sevgim yoktu. Kimse gerçek adımlı bilmiyordu (üç kişi dışında). Artık kimse kim olduğumu bilmiyordu, kendim de dahil.

Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin timsaliydim.

Tanrım, bunca zamandır bana mı yazıyordu?

Beni ona getiren şeyin Alrik ve onun zırhlı bir yat inşa etme arzusu değil de, Kimse Yok mu'ya yazdığı notlar olması tüylerimi diken diken etti.

Kararlı ayak sesi tekrar geldi ve dağınık düşüncelerimi tek bir düşünceye dönüştürdü.

Onunla.

Nefes almayı bıraktım.

Ay ışığına adım atan Pim, etrafını saran beyaz bir çarşafı hareket etti. Uçlarını boynunun arkasına bağlamış, onu insan kızından Grek tanrıçasına dönüştüren gevşek bir toga yaratmıştı.

Her yerim kaskatı kesildi.

Sikeyim.

Üç gün içinde nasıl daha da güzelleşti?

Deniz damlacıklarıyla kaplı göğsüm, sıcaktan buharlaşacağıma emin olana kadar ısındı. Daha önce onun Hiç Kimsesi olduğuma karar verdiğim için zaten çılgınca atan kalbim, ihtiyaçtan başım dönene kadar temposunu artırdı.

Yoğunluk karnımdan aşağı ok gibi iniyor, şehvet telaşıyla sikimi besliyordu.

Islak boxer-şortlarım, onun ne kadar zarif ve cesurca hareket ettiğiyle kalınlaşıp uzarken tepkimi gizleyemedi.

Neyin peşindesin, Pim?

Her kuralı çiğneyip seni sahiplenmeme bu kadar yaklaşmışken neden şimdi beni aramak zorundaydın?

Daha iyi bir adam olsaydım, ona arkasını dönmesini ve benden uzakta, odalarına dönmesini emrederdim. Ama ben erkek değildim.

Ben Hiç Kimse'ydim ve gözlerimiz buluştuğunda tamamen onun büyüüne kapıldım. Gece geç saatlere kadar yüzdüğüm için nabzımı yavaşlatmak için elimden geleni yaptım.

İşe yaramadı.

Kalbim sakinleşmeyeceğine karar verdi, ölümsüz gücü, kırılgan umudu ve lanet gözlerinin benimkilere dalma şekliyle beni büyülemişti. Bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şekilde ona bağlandığımı hissediyordum.

Gerginlik varlığa aktı, ayak bileklerimizin etrafında uyandı, biz baktıkça daha da kalınlaştı.

Pim orada durmuş sessizce yargılıyor, bekliyor, izliyordu.

Onu helikoptere bindirip en yakın polis karakoluna bırakmalıyım. Geçmişimi sikeyim. Phantom bendeydi. Kanunlardan yeterince uzun süre kaçabilirdim.

Öyleyse neden onu gönderme düşüncesi içimde çoktan öldüğünü düşündüğüm bir şeyi incitti?

Ona lanet odasına dönmesini söyle.

Önümde durdu, Pimlico başını eğdi ve ellerini gevşekçe kavuşturdu. Tanrıçanın kendisi önümde dua etti -ne için olduğunu bilmiyordum ama göksel görünüyordu ve tüylerim diken diken oldu.

Artık mesele onun ne kadar güzel ya da kırık olduğu değildi. Ona duyduğum çekim normal engelleri aşmıştı; bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Benden uzak dur, Pim.

İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce.

Sanki beni duymuş gibi göğsü inip kalkıyor, saçları ipeksi ve şehvetli bir şekilde omzunun üzerinden dökülüyordu.

Yavaşça yukarı uzanıp elleri saçlarının altında kaybolup çarşafı tutan gevşek düğümü çekiştirirken kaslarım gerildi.

Ben gerildikçe sandalyem gıcırdadı.

Beyaz pamuk gümüş rengi bir çağlayan halinde güverteye döküldü.

İsa.

Gözleri benimkilerle buluştu, çenesi muhteşem bir güçle eğildi.

Çıplaklığı savunmasızlığı değildi. Bu onun gücüydü. Silahı olduğunu iddia ettiği tek şey. Karşımda çıplak ve boyun eğmez bir şekilde durdu ve onu ne kadar çok istediğimle beni mahvetti.

Nefesimi içime çektim, sikim acı çekecek kadar sertleşmişti. Geldiği anda ayağa kalkmalıydım. Belime bir havlu sarmalıydım, böylece onu inciten şey şehvet olduğunda çektiğim şehvetle dehşete kapılmayacaktı. Ama bacaklarım önümde yayılmış halde şezlongda otururken, tahrik olduğumu gizlemem mümkün değildi.

Bakışları kasıklarına kaydı, çenesi gerildi. Gözlerinin önünden gölgeler geçiyor, sanki içsel bir tartışmaya girmiş gibi ağzını belli belirsiz çizgiler kaplıyordu.

Ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Zaten cezalandırılmış kemiklerinin üzerindeki sert tahta yüzünden irkildi.

Dik oturmak ve onu kaldırmak için karnım sıkıştı, ayağı takıldı diye korktum.

Ama elleri öne doğru fırladı, biri beni yatık tutmak için göğsüme indi, diğeri bel kemerimi kavradı ve çekti.

Sikim doğru ya da yanlış umursamadan sıkıştığı yerden kurtuldu.

Ne-

Ben onu durduramadan, uzunluğumu ağzına soktu.

Vay

canına.

Lanet

olsun.

Tanrım.

Sıcak ve ıslak ağzı beni sertçe emerken aklım başımdan gitti. Alay etmedi. Oyun oynamadı. Dudakları beni takip ederken elleri üzerimden kaydı, beni derinlemesine emdi, beynimi öldürdü.

İçgüdüler kontrolü ele geçirdi. Bastırılmış arzu açığa çıkıyor ve sahipleniyordu. Elim kafasına inerken kalçalarım yukarı kalktı. Akıl sağlığımın gerisinde bir yerlerde, saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. Üzerimde nasıl sallandığını. Dilinin tepemde ne kadar iyi çalıştığını.

Yaralanmasını düşünmedim.

Geçmişini düşünmedim.

Tek düşündüğüm ne kadar iyi hissettirdiğiydi. Diliyle, parmaklarıyla ve ağzıyla nasıl bir sihirbaz olduğuydu.

Her kan hücrem aletimin içinde yer değiştirdi, daha fazlası için zonkluyordu. Ve sanki vücudumu benden daha iyi anlıyormuş gibi bana bunu verdi.

Dili yine ucun etrafında dans ederek içimin derinliklerinden düzensiz bir inilti çıkardı.

Savaşamadım.

Kazanamadım.

Dizlerinin üzerinde ayaklarını sürüyerek yaklaşırken bacaklarım açıldı. Okyanus nemli boxer-brief'imi çekiştirirken saçları kalçalarımı örttü, diğer eli karnımın üzerinden taşaklarımı avuçlamak için aşağı indi.

Beni delirtti.

Her dokunuşta ve yalamada ürperiyordum.

Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. İstekli bir kadınla.

'İstekli' kelimesi aklıma geldi ve şehvetimi parçaladı.

Pimlico bir kadındı, ama istekli miydi?

Neden ağzı üzerimdeydi? Dili beni tadıyordu; eli beni boşalmam için mükemmel bir şekilde çalıştırıyordu?

Başka bir adamla bir ömür boyu cehennemini yaşadıkten sonra neden dizlerinin üzerindeydi?

Kahretsin.

Elimi kafa derisinden çenesine doğru indirirken dişlerim gıcırdadı. Bu beni öldürdü, ama kalan tüm nezaketimi topladım ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Vücudum titredi. Hareket etmeyi reddederek daha sert emdikçe ön spermler dalgalanıyordu.

Daha sert çektim, aynı anda pek çok şeyle mücadele ettim.

Onu yere atmak ve açık gökyüzünün altında becermek istedim. Onu benden uzaklaştırmak için ona vurmak istedim, böylece parçalanmış düşüncelerimi toplayabilir ve buna bir anlam verebilirdim.

Durmasını istedim.

"Pim." Dişleri hassas deriyi kazıyarak başka bir zevk dalgası yaratırken homurdandım ve serbest bırakılmak için yalvardım.

Onu bırakmak, arkama yaslanmak ve teslim olmak çok kolay olurdu. Onun uzman küçük ağzına boşalmak ve bunu benden almasına izin vermek.

Ama ben böyle çalışmıyordum.

İnsanlardan -paraları dışında- faydalanmadım. Ve kesinlikle pes etmedim. Asla.

"Dur!" Ağzını üzerimden çekerek, sikim çıplak karnıma çarpıp tükürüğüyle parlarken ve tekrar içine girme ihtiyacıyla titreşirken nefes nefese kaldım.

Kafasını tekrar aşağı çekip başladığı işi bitirmesini söylemek çok kolay olurdu.

Ama görmezden gelemediğim bir soru bana irade gücü verdi.

Bu işe neden başlamıştı ki?

Öne doğru oturarak, açıkta kalmamı ya da onun kalçalarımın arasında çıplak olmasını umursamadan çenesini tekrar kavradım.

Teni parmaklarımın altında buz gibiydi. Göğüslerine ya da çakıllı meme uçlarına bakmayı reddettim. Sadece tek bir şeye odaklandım.

"Neden?"

Gözlerime bakmadı. Sağ eli ilerledi ve zonklayan sikimi kavradı.

Avuç içi ağzındaki kayganlaştırmacıyla beni okşayıp tepemi sıkmak için yükselirken başım öne düştü.

"Fuuuck."

Bir elimle çenesini sıkıca tutarken, diğer elimle her iki bileğini de kavradım, dokunuşunu kendimden uzaklaştırırken irkildim ve iç çamaşırlarımın lastiği sikimi karnıma bastırdı.

"Bana nedenini söyle. Bunu yapmak istemedin. Bana dokunmayı bırak, benimle aynı odada olmaktan bile hoşlanmıyorsun." Onu biraz salladım. "Bana borcunu ödemek zorundaymışsın gibi hissettirdim mi sana? Acınacak bir saksoya ihtiyacım yok."

Dişleri tutuşumun altında öğütüldü, bakışlarında isyan ve sırlar vardı.

Parmaklarımı sıktım, onu yaraladım ama elimden sızan hayal kırıklığını durduramadım. "Bana dokunma, Pim. Senden bunu istemiyorum."

Acısının yerini kararlılık almadan önce yüzü buruştu.

Söylemesi acımasızca bir şeydi ama gerçektir. Sadece... tam gerçek değil. İtaatkâr seks istemiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum ama onu kendi isteği dışında becermek değildi.

Derin bir nefes alarak, "Sen istemediğin sürece bunu senden istemiyorum" diye değiştirdim. Anlıyor musun? Senden bir şey almayacağım. Onun gibi değil."

Elimde çırpındı. Onu bıraktım.

Çarşafa sarınmak için eğilmek yerine, umursamaz bir sakinlikle kaynayarak durdu.

Benimle konuşmasını o kadar çok isterdim ki, ama sessizliği duymam gereken her şeyi söylüyordu. Bakışlarında gördüğüm nedene inanamayarak başımı eğdim.

Bekle...

Gözlerimi kısıtım, öfkesinin ötesinde aşağıda parıldayan planı görmek için elimden geleni yaptım. "Sen... sen beni emdin çünkü bana rüşvet vermeye çalışıyorsun... öyle mi?"

Burnunu çekti, çenesi havaya kalktı.

"Neden? Bana borcunu ödemek için yersiz bir ihtiyaç değilse... o zaman neden?" Cevap gelince kendimi durdurdum. Tabii ya. Lanet olsun, neden düşüncelerinin bu yönde ilerleyeceğini fark etmedim?

Öne doğru oturarak ters ters baktım. "Seni becermekten zevk alırsam, seni tutacağımı mı sanıyorsun?" Sesim alçaldı. "Seni satmayacağımı."

Olduğu yerde kilitlendi, diz kapakları titreyen tek şeydi, geri kalanı ise soğukkanlıydı. Vücut dilini okuyamasaydım, dehşetini göremezdim.

"Hepsi bu, değil mi? Kendini pazarlayarak seni elimde tutmak isteyeceğimi mi sandın?"

Dudakları bu korkunç kelimeyle aralandı.

Ayağa kalktım ve sikimi tekrar iç çamaşırı hapisanesine soktum. "Fahişe denmesinden hoşlanmıyor musun?" Onun alanına girdim, göğüslerimiz birbirine değiyor, meme uçları ejderhamın karnını öpüyordu. "O zaman öyle davranma."

Onun etrafında olamadım.

Pişman olacağım bir şey yapacaktım. Bu gece bitmişti.

"Bir dahaki sefere seks teklif ederek bana rüşvet verebileceğini düşündüğünde, senden başka şeyler istediğimi unutma. Vücudun benim nihai hedefim değil, Pim. Aklın."

Arkama bakmadım.

BİR HAFTA GEÇTİ.

Elder'ın bana personelinin bir üyesiymişim gibi davrandığı berbat, korkunç bir hafta. Ara sıra güvertede buluşuyorduk, güneş parlak ve engelsiz bir şekilde etrafımızdaki okyanusun üzerinde parılıyordu, ama o sadece sertçe başını salladı ve beni görmezden geldi.

Akşam yemeği için davetiye yoktu.

Origami tekneler ya da güller yoktu.

Onu emdiğim gece, iki yıldır içinde bulunduğum o kırılğan hüzne geri dönmüştüm. Elder'ın bana bulaştırdığı utanç her şeyi kaplamıştı ve Alrik'in bana gösterdiği tüm o korkunç ilgiye rağmen Elder'ın en azından varlığını bir şekilde kabul etmesini diliyordum. Öfkesi ve yaptığım şeyle ilgili yargısı her geçen gün içimde daha büyük delikler açıyordu.

İki yıl boyunca Alrik bir kez bile kendimi değersiz hissettirmemişti. Bana ölümü diletmişti, ama bana ne kadar değerli olduğumu ve bu değerinin neden beni asla öldürmeyeceği anlamına geldiğini söylemekten gurur duyuyordu.

Elder bana hiç değer vermedi.

Güvenliğim için sahip olduğum tek beceriyi takas etmek için kullanmam çok mu yanlıştı? Fahişe olarak adlandırılmayı hak ediyor muydum?

Balkonumda durup bu adamın ruhumu yok etmesine ne kadar izin verebileceğimi düşünürken ay gökyüzünde ağır ağır sallanıyordu. Zaten birinin bedenimi yok etmesine izin

vermiştim. I

Bu sefer yaralar görünmese bile tekrar yapabileceğimi sanmıyordum.

Hayalet, Elder'ın aklındaki hedefe doğru yelken açarken kara okyanus ayaklarımın altından sessizce kaydı. On gündür denizdeydik ve karadan ve şehirlerden ne kadar uzun süre uzak kalırsak o kadar rahatlıyor gibiydi.

Ama sadece onu gölgelerden gözetlediğimde.

Varlığımın farkına vardığında, ölümüne savaşmaya hazır bir dövüşçüden daha sıkı ve gergin bir şekilde döndü.

Onu bu kadar itmiş miydim? Beni yeterince ilgi çekici, yeterince güzel bulan, benimle bir gece geçirmek için sahibimi tehdit eden adam neredeydi? Neden şimdi, beni kendine saklamışken, benimle konuşmak şöyle dursun, yüzüme bile bakamıyordu?

Ugh!

Rüzgârda dalgalanan saçlarımı tuttum. Artık düşünmek istemiyordum.

"Sadece atla." Bu iki kelime dudaklarımdan bir okşayış gibi döküldü. Buna son verme düşüncesi artık güçlü değil, zayıflık sınırındaydı. Ama zihnimin içindeki lağım asla gitmeyecekti. Kemiklerim iyileşiyor olabilirdi ama ruhum iyileşecek miydi?

Ellerim tırabzanı sıkarak bedenimi öne doğru çekti. Ağırlık merkezimi değiştirmek çok kolay olacaktı - yukarı itmek, sallanmak ve okyanusun beni ele geçirmesine izin vermek.

Hayatta kaldınız. Şimdi pes etme.

Öfkeli gözyaşlarımı geri çekerek, ölüm kilidi sığınağını fısıldayan denize sırtımı döndüm ve kapıyı kapattım. Süite çöken sessizlik bana ne kadar yorgun olduğumu hatırlattı.

Dafford Carlton beni satın almaya çalıştıktan sonra Fas'tan denize açıldığımız gece kâbuslar başlamıştı.

Gözlerimi her kapattığımda, Alrik beni bekliyordu. Bana her zamankinden daha sert, daha hızlı ve daha acımasızca işkence ediyordu. Terden sıırılsıklam olmuş çarşaf lar içinde uyanırdım, kalbim elektrikli testereye dönmüştü ve boğazıma sessiz bir çığlık düğümlenmişti.

Bilinçsiz dehşet içindeyken bile sesimi konuşmamak için eğitmiş gibiydim.

Banyoya doğru ilerleyerek sıcak suyu açtım ve duşa girdim. Yorgun düşüncelerimi dağıtmak için elimden geleni yaptım ama yıkanmak bana yabancıydı. Vücudum bana ait değilmiş gibi hissediyordum: yara izleri ve kırık kemiklerin çıkıntıları. Çok uzun süre ayakta kalırsam, omurgamda ısı oluşuyor ve dizlerimde istenmeyen ağrılar zonkluyordu.

Bu acıların sona ereceğini düşünecek kadar aptal değildim. Yaşadıklarım genç bedenimi harap etmişti. Ama yine de savaştaydım. Kim savaştan tek parça halinde döner ki? Bedeni ya da zihni?

Temizlendikten sonra kabarık bir havluyla kurulandım ve düzgünce astım. Nemli ve yorgun olmanın verdiği ürpertiye rağmen giyinmedim ve yatağa çıplak girdim.

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım.

* * * * *

"Seni küçük sürtük. Benden kaçabileceğini mi sandın? Asla kaçamazsın." Efendi A zincirle vurdu ve metal bir ısırıkla kıcıma sertçe vurdu. Her zaman yaptığım gibi çığlığımı bastırmak için dudağımı ısırdım. Ama bu sadece onun daha da öfkelenmesine neden oldu.

"Konuş benimle, tatlı Pim. Bağır. Yalvarışını duymak istiyorum."

Top gibi kıvrılmaya çalıştım ama bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki ipler beni engelledi. Yüzüstü yatağa bağlandığım için hiçbir yerimi koruyamıyordum.

"Seni neyin çığlık attıracağını biliyorum." Kıkırdaması saf şeytandı. "Seni nasıl kıracağımı biliyorum, tatlım." Yatağının başucundaki uzaktan kumandaya yönelirken ayakları beyaz halıda gümbürdedi.

Hayır.

Hayır. Lütfen.

Kıpırdandım. Bu onu sadece güldürdü.

"Hazır mısın?" Dramatik bir şekilde oynatma düğmesine bastı.

Anında, tepedeki hoparlörlerden klasik müzik yağdı, beni kemanlar, piyanolar ve berbat melodilerle ıslattı.

A Usta marazi bir salınımla dans etti. "Ah, gecenin ikisinde Chopin'i sevmiyor musun?"

Yaklaştıkça dudagımı ısırdım, elindeki zincir her vals adımında şingirdiyordu. "Şimdi konuşmaya hazır mısın?"

Yüzümü yatağa bastırdım, onun kokusunu içime çektiğim için nefret ediyordum ama yatağın beni boğması ve bırakması için yalvarıyordum.

Bu şekilde ölebilirim. Özgür olabilirim.

Ama Efendi A benden önce davrandı. Ağır zinciri çıplak sırtıma bırakarak ince bir ip parçasını boğazıma doladı. "Şimdi benden kaçmaya çalışmana izin veremem, değil mi?" Boynumu biraz yukarı kaldırınca, omurgam bu yanlışlık karşısında feryat etti. İp boğazımı sıktı ama beni öldürecek kadar değil. Sadece burnumun çarşaflara baskı yapmasını engelleyecek kadar.

Başımı yerine oturttuğu anda ipi bağladı ve zinciri tekrar eline aldı.

Ve bu sefer, beni kıracağını biliyordum.

İki uzun yıl ama bu gece sona erecekti.

Ben.

Müzik daha yüksek sesle, dokunaklı ve hüzünlü bir şekilde çellolarla ve davullar. Master A'nın kararlılığı koroda beni döven bir enstrümana dönüştü.

Vurdu.

Bağlarımın içinde elimden geldiğince gerildim. "Konuş, tatlı küçük Pim."

Bir darbe daha, bu seferki o kadar soğuk ve sertti ki derim böbreğimin üzerinden yarıldı ve beni kanla gıdıkladı. "Konuş!"

Müziğin sesi gittikçe yükselirken ve Usta A'nın vuruşları gittikçe hızlanırken bir karar verdim. Bu gece sesimi duymadan gitmeme izin vermeyecekti. Ve ben de o sesimi duyduğu anda yaşamaya devam etmeyecektim.

İkimiz de sabrımızın sonuna gelmiştik.

Bu gece ılık atacaktım.

Ve sonra, ölecektim.

"Konuş!"

Zincir beni parçaladı. Etten şeritler haline geldim. Her vuruş beni arzuladığım karanlığa daha da yaklaştırdı.

Evet, bırak öleyim. Lütfen.

"Konuşmak istemiyor musun? O zaman ılık at." Usta A, sırtımdaki bağlantının bulanıklığı ve bir anlık ertelemedeki havanın acısı birbirine karışana kadar daha hızlı vurdu.

Ölüyordum.

Yakında özgür olacağım.

Artık bana zarar veremeyeceğini, birkaç vuruşun daha ihtiyacım olan ölüm olacağını bilerek ağzımı açtım.

Müzik ziller ve flütlerle kreşendo yaptı ve ben kendimi hiçbir şeye kaptırmadım.

ılık attım.

Boğazım yandı.

Gözlerim fal taşı gibi

açıldı.

ılık uhrevi ve yanıştı.

Çenem o kadar geniş açıldığı için ağrıyordu. Kulaklarım gürültüden çınladı.

Sadece bir kabus. Sadece bir kabus.

Anında hıçkırmaya başladım. ılığım kısa kesildi ve içimde bir yerlerde, ilk kez sessizliğimi istemeden bozduğumu fark ettim.

Hüznüm tavan yapmış, dış dünyayı susturmak için elinden geleni yapıyordu. Ama bir şey kulaklarımı gıdıkladı, sert, nefret dolu ve üzücü bir şey.

Hayır.

Müzik.

Klasik müzik.

Notlar beni kâbusuma geri döndürdü.

O burada.

O ölmedi.

Benim için geri geldi.

Sırtım böğürdü. Tenim rüya kanı ve terden yapış yapış olmuştu. Vücudumu ya da kaçma içgüdümü durduramadım.

Aklım daha ayakta olduğumu anlamadan bacaklarım yataktan fırladı. Süiti uçarak geçtim, koridora daldım ve dörtnala koştum.

Koştum, koştum, pelüş halıdan aşağı indim ve pahalı sanat eserlerinin yanından geçtim.

Duvarlara çarptım ve sessizlik için ellerimi kulaklarıma kapattım.

Yine de müzik beni kovaladı. Beni tehdit etti. Beni yakalayacağı ve yakaladığında öleceğim konusunda uyardı.

Hıçkırıklar nefes almamı engelledi. Başka bir duvara çarparak omzumu karmaşık yaldızlı bir aplikle parçaladım. Tökezleyerek ilerlerken kanım nötr boyaya bulaştı.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Beynim tutarlı değildi. Tek düşünebildiğim müzikti.

Müzik.

Müzik.

Bir kapıya geldim. Kapı beceriksiz parmaklarımin altında açıldı. Çıplak ayaklarım merdivenlerden yukarı uçtu. Yukarı, yukarı, yukarı. Cehennemden uzaklara. Cennete uçtum. Artık ne müziğin ne de şeytanın olmadığı yere.

Yukarıdaki bir güverteye vuran ritim ve klasik notalar daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir seviyeye ulaştı. Enstrüman kıvrılarak ve eğilerek benimle uğursuz bir şekilde oynuyordu.

Düşünemiyordum.

Ellerim kulaklarımin üzerinde kenetli kaldı. Hıçkırıklarla öksüren ciğerlerimde nefesim yapış yapıştı.

Durun!

Başka bir koridora koştum.

Ama müzik sessizleşmek yerine daha da yükseldi, Daha yüksek sesle. Kulaklarımda sekti; kafatasımda yankılandı.

Çıkmasını istiyorum.

Durmasını istiyorum.

Lütfen, durdur şunu.

Kalbim beni koşturmak için pompaladıkça kolum daha hızlı kanıyordu.

Ve sonra koridor sona erdi. Bir çıkmaz sokak. Kapana kısılmıştım. Alrik'in kıkırdaması bir çellonun tellerinde dans ediyordu.

Kaybettim.

Kanayan omzumu koridorun sonundaki kapıya çarparak bir odaya daldım.

Müziğin yaşadığı ve nefes aldığı bir oda.

Ve müziğin merkezinde en büyük düşmanımın maestrosu v e yaratıcısı oturuyordu.

Elder.

Dünya karardı.

SOLUK VE KANLI BİR ŞEY eşiğimin üzerinden süzülerek geçti.

Bir parçam fark etti ve durmak için kıpırdandı ama geri kalanım çellomun esiri olmuştu. Son vuruşa kadar duramazdım. Bu kadar aniden bitiremezdim.

Parmaklarım en tatlı notayı tutarken vücudum titredi, yayım tellerin üzerinde şarkı söyledi, müzik daha yüksek ve daha güçlü hale geldi ve o kadar canlı ki hepsini bir şarkı adına öldürmek beni öldürdü.

Ama sona ulaşmıştım.

Her şey bitmişti.

Nasır tutmuş parmaklarımı tellerden ayırdım; yayım havada asılı kaldı, enstrümanı zar zor öptü.

Sessizlik üzerime çöktü.

Tam başımı kaldırdığımda gece yarısı gelen kişi karmakarışık bir yığın halinde baygın bir şekilde yere yığılmıştı.

Yayımla bir teli yakalayıp sandalyemden fırladığımda çellom tıngırdadı.

Pim.

Çellomu yavaşça yere bırakmam üç saniye, süiti geçmem iki saniye, dizlerimin üzerine çökmem bir saniye ve onun çıplak, nemli bedenini kollarıma almam sıfır saniye sürdü.

Onun burada ne işi var?

Odama nasıl buldu? Neler oldu? Şiddet düşüncelerimi boyadı. Eğer personelimden biri

Bu gece Moby Dick'le buluşacaklardı.

"Pimlico. Gözlerini aç."

O yapmadı.

Dudakları gevşemişti, yüzü solgundu ve gölgelerle doluydu. Kanı, pazusundaki küçük bir sıyrığın ağladığı koluma sıçradı. Buz gibi soğuk ve bir ceset kadar cansızdı.

"Uyan." Onu kucağımda tutarak ayağa kalktım. Uzun bacaklı ve ateşli bir kıza göre neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Onun burada ne işi vardı?

Kendine kasten mi zarar verdi yoksa bir kaza mıydı?

Sorular sorular üstüne yığılırken kalbim hızla çarpıyordu. Kendini öldürmeye mi çalışıyordu?

Günlerdir ona karşı bir pislik gibi davranıyordum ama bunun tek nedeni beni çözmüş olmasıydı. Sıcak, ıslak ağzını ya da dudaklarını sikimin üzerinde hissetmeden ona bakamıyordum. Ona dokunmayacağımı söylemiştim ama bu benim iyiliğim içindi, onun değil. Ona dokunamazdım. Ona sahip olamazdım. Çünkü eğer sahip olursam, bu sonum olurdu. Sorunlarım daha azına sahip olmama izin vermezdi.

Ama şimdi suçluluk duygusu içimi parçalıyordu. Ona daha iyi bir hayat vermek için onu çalmıştım. Ve ona sırtımı dönmüş, onun bir fahişe olduğunu ve istediğim bir şey olmadığını söylemiştim.

Kahretsin.

Onu yavaşça yatağıma yatırdım, altından yorganı çektim ve çıplaklığının üzerine serdim. Meme uçları neredeyse soluk teninin rengindeydi, bacaklarının arasındaki gölgeler bana onun bir kadın olduğunu ama hala çok genç olduğunu hatırlatıyordu. Şimdiye kadar çok şey yaşamıştı. Onu bu kadar aşığılanmış hissettirmeye ne hakkım vardı?

Onu yatırdıktan sonra yatağın başucundaki ışığı açtım ve mutfak aradım. Baş aşçı Melinda bu saatte bile cevap verdi. "Mutfak."

Kahretsin, düşünmüyordum. Selix'i aramalıyım. Yemeğe ihtiyacım yoktu. Sadece yardım için bir şeyler toplayacak birine.

Oh, pekala. İŖe yarar.

"Lütfen odama biraz çay, sıcak su ŖiŖesi ve ağrı kesici getirilmesini sağlayın. Spa güvertesinden bir bornoz da getirseniz iyi olur."

"Sorun değil. Yemek ister misin?"

Hayır, evet, bilmiyorum.

"Bayılan biri için uygun olabilecek bir Ŗey getirin."

Duraklama ya da soru yoktu. "Elbette. Yolda."

Telefonu kapattıktan sonra nefesimi içime çektim ve yüzümü ovuŖturdum. Bu kızı çalarken ne dŖnyordum ki? Yardıma ihtiyaı vardı. Kalifiye olduğumdan ya da verebileceğimden çok daha fazlasına. Bir kez daha sadece kendini dŖnen bencil bir piç kurusu olmuŖtum.

ne doğru eğilerek yanağını avuladım, hala tenini kaplayan soğuk ter ve korkuyu görmezden geldim. "Sana söz veriyorum; hiçbir Ŗey ve hiç kimse sana zarar vermeyecek. Burada güvendesin."

Hiç kıpırdamadı.

Yerimde duramıyordum, ayağa kalktım ve yatağın dibinde volta attım. Odam geminin n tarafındaydı ve her duvarı camdı. Duvarlar ve tavandan ziyade deniz ve gökyüzünü karŖılayan altın bir balık ksesiydi. Her cam dört kat kalındı ve Ŗiddetli fırtınalara dayanacak kadar sağlamdı. Ve tek bir düğmeye basıldığında, Ŗeffaf kristal kimyasal bir reaksiyonla glgeleniyor, gneŖi engelliyor ama perde ihtiyaını ortadan kaldırıyordu.

elloma baktım.

Fas'tan ayrıldığımız geceye kadar, Pim gemiye geldiğinden beri almamıŖtım. KaŖıntı oradaydı, parmaklarımdaki dürtü ve kalbimdeki ihtiyaç beni notaların tutsağı olmaya zorluyordu. Ama Pim beni tutkumdan uzaklaŖtırmaya değer bir cazibe olmuŖtu. Tabii ben onu dıŖlayana kadar.

Limandan ayrıldığımız ilk gece sadece birkaç dakika hafifçe almıŖtım. Bir sonraki biraz daha yüksek sesle ve daha uzun. Bir sonraki daha uzun ve daha yüksek sesle.

Bu gece ilk kez kendimi bıraktım ve bir şarkıya kendimi verdim; heavy metal ile klasiği karıştırdım, türleri ve ninnileri harmanlayarak kendiminkini yarattım.

Büyük aleti çantasına geri koymak istedim. Ama ona doğru adım attığımda yataktan bir hışırtı duyuldu.

Pim çırpındı, dudakları sessiz çığlıklarla aralandı.

Çelloyu unutarak ona doğru koştum ve yatağın üzerine oturdum. Yabani saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak mırıldandım, "Güvendesin. Ben buradayım."

Dövünmesi daha da kötüleşti.

Bacağı yan tarafıma değdiğinde homurdandım ama hiç kıpırdamadım. Parmaklarım yanağına dolandı ve onu sabit tuttu. "Benim. O burada değil. Güven bana."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir mikrosaniye içinde kendini dokunuşumdan kopardı, çarşafı yırttı ve yatağın başına doğru fırladı. Kendini floklu gri yatak başlığına yasladı, dizlerini yukarı kaldırdı ve kollarını kendine sararak sallandı.

Yine de bana bakmadı. Korkusu bana yönelik değildi.

Görüş alanını takip ettim.

Dehşeti çelloma yönelikti.

Ayağa kalktım ve sanki ilk kez karşılaşan iki sevgili gibi aralarına girdim. "Bu sadece bir alet. Isırmaz."

Vahşi bir kedi gibi dişlerini gösterdi, dilinde sessiz bir tıslama vardı. Geriye doğru yürürken, değerli eşyama saldırıp onu denize atmaktan başka bir şey istemeyeceği gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Bunun olmasına izin vermezdim. Hiçbir koşulda.

Duruşumu genişleterek çelloyu elimden geldiğince vücudumla engelledim. "O sadece bir nesne. Sana zarar veremez."

Gözleri benden dünyada en çok değer verdiğim şeye kaydı. Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor, bakışlarını bir delilik bulutu kaplıyordu.

başını salladı ve tanıdığım dengeli ve inanılmaz derecede güçlü kadına geri döndü.

Kollarını yavaşça çözerek bacaklarının yana düşmesine izin verdi. Göğüsleri gökyüzünden gelen gölgelerle dans ediyordu ama örtünmek için hiçbir hareket yapmadı.

Kapının sessizce çalınması başını yana çevirmesine neden oldu.

Sanki kanatlanıp cam tavanımı parçalayacakmış gibi ellerimi kaldırdım. "Sadece personel. Onlarla daha önce de uğraşmıştın."

Ben odayı geçip kapıyı açarken burun delikleri alevlendi, dikkati benimle çello arasında dağıldı. Enstrümanımı korumasız bırakmak çok acı vericiydi. Ona güvenmiyordum.

Melinda, üzerinde Phantom logosu olan gri bir fırtına bulutu bulunan beyaz bir cübbe ve kolunda küçük bir tepsi, çaydanlık, iki fincan ve bir sıcak su şişesiyle zar zor gizlenebilen bir figürle duruyordu.

"Buyurun efendim. Yiyecek getirmedim; çay bir bayılma nöbeti için yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim." Eşyaları aldım.

Bir paket ağır kesici almak için elini cebine attı. "Neredeyse unutuyordum."

Onları da aldım. "Minnettarım."

"Hiç de değil." Çizgili ama güzel yüzü, dönüp geldiği yöne doğru gitmeden önce gülümsedi.

Kapıyı kapattım, Pimlico'ya baktım. Orada değildi.

Onu bulmak için dönerken içim sıkıştı.

Yataktan o kadar sessizce çıkmıştı ki duymamıştım.

Çellomun başında durup at kılı yayı elinde sıkıca tutarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onu ürkütmemek için yavaşça tepsiyi çalışma masamın üzerine koydum ve usulca ona doğru ilerledim. "Pim, bırak onu."

Hareket etmedi.

Eğer o kırarsa, ben de onu kırmak zorunda kalırım. Bunu düşünmem bile.

Bakışları dünyadaki tüm nefretle masum ikinci el enstrümana kilitlendi. Ailemin bana almak için borç para aldığı enstrümana. Elleri yayın etrafında bembeyaz olmuştu. Eğer ona saldırırsa, ben de ona saldırmak zorunda kalacaktım. Bu dünyada bir mantık vardı, bir de mantıksızlık. Çellom benim tek mantıksızlığımdı. Ona bağlı çok fazla şey vardı. Sapkın bir kadının dokunmasına izin veremeyeceğim kadar çok kötü ve iyi anı, çok fazla yara izi ve hikaye.

Eğer onu incitirse kan kaybederdi.

"Pim!" Kolunu geri çekip saldırmaya hazırlanırken sesim gürlledi. Yayımı kırmaya. Beni anlamadığı için tüm geçmişime bok atmaya.

Dinlemedi. Kolu

aşağı indi.

Bana başka seçenek bırakmadı. Şarj ettim.

Onu belinden kavrayarak, yayın kavisli ısığını vuramadan durdurdum. Öfkeyle titreyerek paha biçilmez yayı elinden aldım ve çalmak için oturduğum sandalyeye yavaşça yerleştirdim.

Onu değerli enstrümandan uzaklaştırarak, öfkeli ellerimi omuzlarına kenetledim ve salladım. Sertçe. "Bunu bir daha asla yapma. Duydun mu beni?"

Kollarımda vahşileşti, kıpırdandı ve mücadele etti. Göğsünde bir hırıltı gümbürdedi ama bağırmadı ya da çığlık atmadı.

Onun kavgası hiçbir şeydi. Onu zahmetsizce tuttum ama öfkem onunkiyile eşleşecek kadar yükseldi. İçimden canını yakmak geliyordu. "Kes şunu amına koyayım."

O yapmadı.

Gözlerinden yaşlar fışkırdı ve yüzüne doğru akmaya başladı. Ama yine de savaştı.

Tırmaladı ve tekmeledi, ön kolumla birleşerek izler bıraktı ve minik ayaklarıyla diz kapaklarıma vurdu.

"Dur lan!" diye bağırdım. Onu acımasızca sıkıca tutarak yatağa doğru yürüdüm ve onu şiltenin üzerine fırlattım.

Yüzünü buruşturdu ama yerde kalmadı. Ben de onu yaptım.

Avucumu göğsüne vurarak onu sırt üstü ittim. "Karşı koymaya devam edersen canını yakarım. Sana söz veriyorum, acı çekeceksin." Zor nefes alarak üzerine eğildim ve onu tuttuğum yere giderek daha fazla baskı uyguladım. "Hangi trans ya da kâbusun içindeysen, uyan artık. Bunun için sabrım yok."

Hırlayarak doğrulmaya çalıştı. Gözleri bir kez daha çelloma yöneldi.

Boştaki elimle yanaklarını tuttum. "Ne oldu? Neden aptal gibi davranıyorsun?" Parmaklarımı daha da sıktım. "Lanet olsun, konuş ve tükür."

Kalbi onu tutan avuçlarımın altında küt küt atıyordu. Vücudu dehşet ve öfkeyle sarsılıyordu.

Rol yapmıyordu. Korkusu odamı gerçeğe kokutuyordu.

Geri çekilerek baskının bir kısmını kaldırdım. "Gitmene izin vereceğim. Ama bir daha çellomun peşine düşersen, seni durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmem. Anladın mı?"

Beni görmezden geldi.

Sabrım tükendi.

Yüzünü çimdikleyerek onu bana bakmaya zorladım. "Anladın mı, Pim?"

Gözleri mavi ateşle parlıyordu.

"Evet için başını salla. Bu sefer bana cevap vermeyerek kaçmana izin vermeyeceğim. Sana gerçekten zarar vermemi istemiyorsan, o zaman bunu ayarlayabiliriz."

Birbirimize ters ters baktık.

Bir an için, bir şeyi kanıtlamak için beni ona zarar vermeye zorlayacağından korktum. Onun gibi olmak için.

Ama sonra nihayet akli başına geldi; isteksizce başını salladı.

Gitmesine izin vererek onu ödüllendirdim.

Uzaklaşırken iki elimi saçlarımda gezdirdim ve neler olduğunu anlamak için elimden geleni yaptım.

"Yatın etrafında çıplak ve kanlar içinde koşarak ne yapıyordun?"

Yavaşça doğruldu ve çıplaklığını örtmek için çarşafı da beraberinde sürükledi. Neden böyle yaptığını bilmiyordum. Utangaç olduğu için değildi. Belki de beni daha rahat ettirmek içindi? Kambur durmuyordu ama akli başına geldikçe gözlerini kaçırıyordu.

Vücut dili pişmanlık ve utançtan bahsediyordu. Kafa karışıklığı ve göğsümü sızlatan bir kaybolmuşluk.

Pişmanlığı anlayabilirdim, hayatımın büyük bir kısmında pişmanlık duymuştum. Ama utanmaya izin yoktu.

Adımlarımı durdurup tersledim, "Ne düşündüğünü biliyorum. Geçen geceyle ilgili, değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Bana birlikte neler yapabileceğimizi göstermeye çalıştığın için utanma." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Senden oral seks almak -ben durdurmuş olsam bile- inanılmaz bir histi." Onu zorlamaya ve seksi sadece bir beklenti olarak değil, karşılıklı bir şey olarak tartışmaya ne kadar açık olduğunu görmeye karar vererek ekledim, "Ağzın... kahretsin, Pim. Ağzını ve başladığın işi bitirmeni hayal ediyorum."

Nefesini içine çekti, göğsü kızardı.

"Bana ne kadar değerli olduğunu gösterdiğin için utanma. Ben senin değerini zaten biliyorum ve bu seksten çok daha fazlası."

Kucağındaki ellerine baktı. Elimde değildi.

Alanıma girip tahribat yarattıktan sonra beni dışarıda bırakabileceğini mi düşündü? En azından bir kez olsun dinleyip iletişim kurabilirdi.

Ona doğru ilerleyerek bir kez daha çenesinden tuttum ve gözlerini kendime çektim. "Bu Dafford'la mı ilgili? Seni satın almaya çalışması hakkında mı?"

Yüzünü çekmeye çalışarak irkildi. Ona izin vermedim.

"Eğer öyleyse, sana burada ve şimdi bir söz vereceğim. Seni satmayacağım. Yalan söylemeyeceğim ve bunu düşünmediğimi söylemeyeceğim. Ama sana söz veriyorum. Satmayacağım. Karar verdiğim süre boyunca benimsin."

Zamanın dolduğuna karar verdiğimde ne olacağını sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"O zaman yeri geldiğinde bununla ilgileniriz. Her şeyin değişmek gibi bir huyu vardır. Ve şu anda alınan kararlar, aramızdaki her ne ise, onun yoluna girdiğine karar verdiğimizde geçerliliğini yitirmiş olabilir."

Sanki açık uçlu sözleşmelerle arası iyi değilmiş gibi kaşlarını çatı. Bitiş çizgisini görmeyi severdi. En iyi ve en kötü senaryoda ne olacağını bilmek isterdi. Belki de bu yüzden, asla vazgeçmeyecek kadar güçlü olmasına rağmen intihar fikrine hala tutunuyordu. Başka hiç kimsenin değil, kendisinin planladığı şekilde bir sona sahip olmanın gücüydü.

Bunu anlayabilirim.

Kahretsin, her şey paramparça olduğunda ben de aynı olasılıkla dans etmişim. Ama artık buna o karar veremezdi.

"Şimdi seni asla satmayacağıma yemin ettim, karşılığında bir şey için yemin etmeni istiyorum."

Nefesini içine çekti, dişleri tutuşumun altında gıcırdıyordu.

"Bitirmeyeceğine yemin et. Seni iyileştirme şansını benden çalma."

Sanki uzun sürmeyecekmiş gibi homurdandı. Dilini dışarı çıkardı ve pembe kasını süsleyen kırmızı bir çizgi ortaya çıktı. Artık dikiş ve kan yok.

Hava emme sırası bendeydi. "Neredeyse iyileştğine sevindim."

Bandajdan deriye dönüşen kırık elini kaldırdı. Parmaklarını oynatırken kaşları kalktı.

Kaşlarımı çattım. "Neden bana fiziksel yaralarını gösteriyorsun? Artık dilin işlevsel ve kemiklerin birbirine bağlı olduğu için sana ne yapacağıma karar vereceğimi mi sanıyorsun?" Dudaklarımdan yavaş bir gülümseme yayıldı. "Pek sayılmaz, Pimlico. İyileşmen için önümüzde uzun bir yol var" -şakağına dokundum- "burada."

Dondu kaldı.

"Sadece fiziksel olarak formda olmanı istediğimi mi sandın?" Sırıttım. "Hasarlı olduğunu biliyorum. Ben de senin olduğun yerdeydim - tabii ki farklı bir şekilde. Zaman alıyor."

Gözleri yargı ve sorularla daralırken, kafamda yavaş yavaş bir plan belirdi. Uzun zamandır onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendi sallantılı temellerime zarar vermeden ne yapabileceğimi.

Ama şimdi... Sanırım biliyorum.

"Ayağa kalk." Geri çekildim, gitmesine izin verdim. Beni görmezden gelerek bir nefes aldı.

Çarşafı yırttım ve bileğinden tutarak onu ayağa kaldırdım. "Sana bir emir verdiğimde itaat et. Sana zarar vermeyeceğim, ama yapmazsan seni cezalandırmanın başka bir yolunu bulacağım."

Biraz yalpaladı. Eli yaralı pazısının üzerinde gezindi, kuruyan kanı ovuşturdu. Düz karnı manik nefeslerle şişmeyi bıraktı ve bakışları tekrar bana dönmeden önce sadece bir kez çellomu izledi.

Tüm dikkati bende olana kadar bekledim.

Gözleri benimkilere yerleştğinde ve vücudunu gergin bir korku yerine sakinlik hissi kapladığında mırıldandım, "Bir şey yapacağız. Bir zaman sınırı olmayacak ve neden olduğuna dair sorularına cevap vermeyeceğim."

Daha uzun durdu, merak ve endişe pırıl pırıl parlıyordu.

"Seni ilk aldığımdaya, seni kuruşlardan daha değerli yapacağımı söylemiştim - milyonlar değerinde olacağını söylemiştim. İşte bunu gerçekleştirmenin zamanı geldi." Potansiyel olarak tehlikeli ama lezzetli bir oyun oynayabileceğimiz için sikim kalınlaştı.

oyna. "Seni tekrar bir araya getireceğim ve bir bütün olduğunda gerçek değerine karar vereceğim. Ve bu parasal rakama ulaşıldığında... geri ödenmesi gerekecek.

"Tam olarak."

Cümlesi kaba ve küçümseyiciydi.

Değerim ne kadardı?

O kimdi ki bana değerimi söyleyecekti? Buna ben karar vermeliydim, başkası değil.

Ve benim değerim için ona ödeme yapmak mı? Ne tür hasta bir dolandırıcıyla yaşıyordum ben?

Ama merakımın arttığını da inkar edemezdim. Klasik müziğin yaratıldığı odada dursam bile. Alrik bedenime işkence ederken aklıma işkence eden her şarkının yaratıcısı Elder olsa bile. Çello aramızda beni lime lime etmeye hazır bir cin gibi çömelmiş olsa bile.

Tüylerimi diken diken eden uzaklara kaçma isteğiyle savaşıyor kadar ilgimi çekmişti. Bu odada daha önce hiç bulunmamıştım ve şimdi notlar ve acıyla lekelenmişti.

Sağduyu, tecavüze uğradığımda ve dövüldüğümde çalan kişinin Elder olmadığını biliyordu. Beni kasıtlı olarak parçalara ayırmadığını ve her akort çalışında kanımı akıtmadığını biliyordum. Ama konu müziğe olan nefretim olduğunda hiçbir mantığımın kalmadığını da biliyordum.

Her kemanı yakmak ve her piyanoyu parçalamak istedim.

Kendini beğenmiş bir şekilde benimle alay eden o çelloyu yok etmek istedim. Onu denize atmak ve köpekbalıklarının onu yemesine izin vermek istedim.

Hayır, bu onun için çok iyi.

Yanmasını ve yakmasını istedim.

Ama Elder ilk kez bir sınır çizmişti. Bana sesini yükseltecek ve elini üzerime koyacak kadar değer verdiği bir şeyi göstermişti. Onda tutku uyandıran bir şey, çok derinlerde kilitli olan diğerlerinden tek bir sırrı açığa çıkarıyordu.

O bir gizemdi, ama şimdi onun zayıflığını biliyordum. Onun zayıflığı benim de zayıflığım, sadece farklı şekillerde. O müziği çağırmak zorundaydı. Bense ondan kaçmak zorundaydım.

Birbirine dayanamayan iki uç kutup. Bu bizim çarpık ilişkimiz için bir benzetme miydi? Tarafsız bir bölge bulamayacak kadar zıt dünyalardan gelen çok farklı insanlar mıydık?

Cevaplarım yoktu, bu yüzden durdum, bekledim, küçümseyici ifadesini görmezden geldim, müziğine küfrettim ve onu öldürücü gözlerle izledim.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, siyah tişörtü ve çıplak ayaklarıyla bir katil gibi görünüyordu. Önümde volta atıyordu; topladığı fikir her ne ise her nefeste büyüüp değişiyordu.

"Size görevler vereceğim. Her biri farklı bir değere sahip olacak." Adım atmaya devam ederken sesi hipnotize ediciydi. "Her biri seni onun çaldıklarını geri almaya zorlayacak. Her bir gereklilik seni kendi kendine dayattığın sessizliğin altında gerçekte kim olduğunu bulmaya zorlayacak."

Durdu.

Yumruklarımı sıktım, iyileşen kemiklerimin bir kez olsun ağrımasının keyfini çıkardım. Nedir bu görevler? Ve bana ne yaptıracağına dair hiçbir ipucu vermemişken neden şimdiden onlardan korkuyordum?

Gülümsemesi hınzırcaydı. "Fas'ta kim olduğumu gördün. O adamın cüzdanını çalmanın benim için ne kadar kolay olduğunu biliyorsun. Hırsızlıkta özgürlük vardır, Pimlico. Kaygı ve suçluluk, evet. Ama delice bir heyecan da var. Sana ait olmayan bir şeyi alıp senin yapma gücü. Bundan daha büyük bir heyecan yoktur." Yüzü karardı. "Müzik yapmak dışında tabii ki."

Bunu görmezden geldim.

O dengesizdi. Böyle iğrenç eğlencelere olan bağımlılığını asla kabul edemezdin. Yine de müzik çalmayı öğrenmektense hayatımın geri kalanında hırsız olmayı tercih ederim.

"Seni çalmamın nedenlerinden biri de bu heyecandı. Seni istedim ve o bana ödeme seçeneği sunmadı." Vücudu gerildi. "Ama aynı zamanda seni çaldım çünkü yapılacak doğru şey buydu. Bazen çalmak, yanlışlığın doğruyla sarmalanmış halidir." Gözleri asırlık çaresizlikle gerildi, kendi kara anılarına sürüklendi. "Bazen kötü olmak, hayatındaki iyi şeyleri kurtarmak için yapabileceğin tek şeydir. Ve bazen, ne kadar kötü olursanız olun, yanlışlık bile bunu düzeltemez."

Az önce söylediği her şey Çinli gezgini soyarken yaptığı konuşmayla doğrudan çelişiyordu. Argümanlarını uygun gördüğü gibi değiştirebilir miydi yoksa her sonucun yin ve yang'ını gerçekten görüyor muydu?

Ayak parmaklarım haliya gömüldü, geçmişine yaptığı yolculuğu kesintiye uğratır ve onu daha fazla görmemi engeller diye bir milimetre bile kıpırdamaya cesaret edemedim. Onunla birlikte geçirdiğim süre uzadıkça, hiç şüphelenmediğim bir adama daha çok tanık oldum.

Başını savurarak hatırladıklarını fiziksel olarak silkeleyen Elder önümde durdu. "Sana çalmayı öğreteceğim."

Ne?

"Sana nasıl görünmez, acımasız olunacağını öğreteceğim." Sırtışı büyüdü. "Her görevde seni ödüllendireceğim. Her hırsızlıkta, satılacağın bir sonraki kişi kendin olana kadar değerin artacak."

Göz kırptım.

"Anladın mı, Pimlico? Kendini kuruşu kuruşuna geri alacaksın ve ben de ne kadar uzun sürerse sürsün her adımında yanında olacağım."

Beynim karışmıştı. Ne demek istediğini anlamamıştım. Suçlu olmamı mı istiyordu? Kullanmak için

özgürlüğümü satın almak için başkasının mülkünü mü satın alacaktım? Bu ne tür bir hastalıklı aptallıktı?

Elder kıldandığımı umursamadı. Lanetli çelloya doğru ilerledi, sandalyeden yayı aldı ve otururken onu okşadı. "Artık seninle ne yapacağımı bildiğime göre, gecenin bir yarısı yarı deli bir halde odama dalmanın nedenini tartışalım."

Bunu tartışmak gibi bir niyetim yoktu.

Eliyle, içinde çay ve bir paket baş ağrısı hapi bulunan küçük tepsiyi ve sandalyenin arkasına örtülmüş beyaz bir bornozu işaret etti. "Sinirleriniz için biraz çay sipariş ettim. Kolunuz ağrırsa bir hap alın." Parmaklarının arasından yayı geçirerek mırıldandı, "Ve bornozu giymeni öneririm. Eğer tekrar koşarsan, bu sefer giyinik olmak isteyebilirsin."

Ona ihtiyatla baktım.

Neden kaçayım ki?

Sorumu gördü. "Çünkü ben oynayacağım."

Ben daha kaçamadan çelloyu bacaklarının arasına yerleştirdi, başını eğerek bir tutam siyah saçını gözünün üzerine düşürdü ve o güne kadar duyduğum en keskin, ruhumu okşayan notayı tıngırdattı.

Kulaklarım çınladı. Kalbim asitli gözyaşlarıyla doldu. Dizlerim titriyor, beni yere düşürmekle tehdit ediyordu.

Başladığı gibi hızla durdu, çenesini eğerek önceki talimatlarına uyulmasını bekledi.

İki seçeneğim vardı.

Daha fazla lanet seçenek.

Ya odama dönüp olanları unutacaktım ya da bana söyleneni yapıp müzik gibi önemsiz ama korkunç bir şeyle yüzleşecek kadar cesur olacaktım.

"Bu sırayla iç, giyin ve otur, sessiz fare." Elder gülümsedi. Şanslı sarayına çalmak üzere olan bir krala benziyordu, çellosu uyuyan bir çirkin yaratık gibi bacaklarının arasında canlanmayı bekliyordu.

Zihnim bir kez daha kırılmadan önce ne kadar zorlayabileceğimi görmeye karar vererek itaat ettim.

Titreyen ellerimle bir fincan mis kokulu yeşil çay doldurdum, ihtiyacım olmadığı halde bir ağrı kesici attım ve ikisini de yuttum.

"Ve şimdi de cübbe."

Emrine karşı dişlerimi sıktım. Sadece melodiyle bana eziyet etmekle kalmıyor, aynı zamanda kıyafet sınırlamalarıyla bedenime de eziyet etmek istiyordu.

Yüzümü tiksintiyle buruşturarak ağır pamuğu omuzlarıma doladım ve kemeri yavaşça bağladım. Gevşekçe. Sıkı değil. Koşarsam açılacak kadar açık. Paniğe kapılırsam omuz silkecek kadar gevşek.

"Üşürsen sıcak su torbası var. Ama içimden bir ses adrenalinin seni sıcak tutacağını söylüyor." Yatağı işaret etti. "Otur. Dinle. Seni izlemek istiyorum."

İsteksizce yatağa doğru sürünüp oturduğumda kemiklerim cam gibiydi.

"Bana müzikten neden bu kadar nefret ettiğini söyle."

Onunla konuşmayacağımı duygusuz bir şekilde hatırlatarak alay ettim. Özellikle de beni o enstrümanla aynı odada oturmaya zorladığında. Korkumu gerçeklikten ayıramıyordum. Bu beni sinirli, hırçın ve korkak yapıyordu.

"Yaptığı bir şey yüzünden mi?" Elder'ın parmakları tellerin üzerinde tüylendi, sessiz bir notanın üzerinde geniş ve zarif bir şekilde yayıldı. "Seni incitirken mi çaldı?"

Bu kadar ürkütücü bir şekilde doğru tahmin edebilmesinden nefret ediyordum.

"İkinci kez geldiğimde duymuştum. Yanılmıyorsam bir Chopin parçası." Başka bir nota çalarken gözleri karardı, parmakları çellonun üzerinde neredeyse erotik bir şekilde hareket ediyordu. "Ses biraz fazla yüksekti, arka plan senfonisi değil ama daha dayanılmaz bir kesinti."

Alrik her zaman yüksek sesle çalardı. Filtrelenemeyecek kadar yüksek sesle. Ama bedenime vurduğu darbeyi bastırarak kadar değil.

Ellerimi yumruk yapıp ona bakmayı reddettim. Haliya dik dik baktım, keşke o çelloyu parçalara ayırsaydım ve

Elder ya Phantom'da bir daha asla müzik çalmamayı ya da özgürlüğüm karşılığında istediği saçma ödemeyi karşılayabilmem için hemen şimdi bir banka soymama izin vermeyi kabul etti.

Neden çalmamı istiyor?

Yeterince serveti yok mu?

Paraya ihtiyacı olması mümkün değil.

Bu onunla ilgili değil. Seninle ilgili.

Çok uzun zamandır benimle ilgiliydi. İçimden bir ses karşı koymak için kıvılcım çıkardı. Bunu onun hakkında yapmak için. Beni kendi korkularıyla yüzleştirdiği gibi onu da kendi korkularıyla yüzleştirmek için.

"Kaçma, Pimlico. Müzik sana zarar veremez." O bakmaya devam ederken bakışlarım kendime rağmen parmaklarına kilitlendi. Daha önce hiç bir erkeği enstrüman çalarken izlememiştım. Hiç ders almamıştım ya da müzikle ilgilenen bir ailem olmamıştı.

Elder'ın çellosunu okşayışını izlemek gördüğüm en şehvetli şeylerden biriydi. Onu bir sevgili gibi tutuşu, çok yumuşak ve saygılıydı. Tellere tutkuyla ve sahiplenerek ama aynı zamanda nazıkçe dokunması, sanki çok sıkı tutmanın arzuladığı saflığı sağlamayacağını biliyormuş gibi.

Zihnimi tüketti. Yaratmak üzere olduğu şeye duyduğum nefreti tamamen ona ait olan bir hipnoza dönüştürdü.

Oturduğu yerde kımıldayıp yayı tellerin üzerinde gezdirirken dişlerim birbirine kenetlendi.

Gözlerini hiç ayırmadan, uzun bir nota çaldı.

Ne olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Tek umursadığım sırtımı tırmalayan hayalet tırnaklar ve bu desibel frekansında maruz kaldığım her taciz için kalbimin kanamasıydı.

Bu bir Do, Re ya da Si bemol değildi. Bu bir ip, zincir ya da kırbaçtı.

Müzik benim için bir nota koleksiyonu değildi. Berbat bir melodiye sonsuza dek sarılmış bir ceza koleksiyonuydu.

Beni oturttuğu için m e m n u n d u m . Ayakta olsaydım, anılar beni hırpaladıkça yere yığılırdım.

Yumrukla

r.

Tekmeler.

Zorla cinsel işkence.

Hepsi odaya girerek onun akordu arasında dolaştı.

Elder adil oynamadı. Bir notaya rahat olacağından çok daha uzun süre tutunur, ancak hemen başka bir notaya geçerdi. Her anından nefret ettim ama ondan nefret edemezdim. Onun çalma şekli... gerçek yüzünü ortaya çıkaran bir maske gibiydi.

Gözleri parladı, yüzü gevşedi ve omuzları tamamen erkek, tamamen seks, tamamen güç olan bir ritme doğru aktı.

Çenem çok sert sıkmaktan ağrıyordu. Elder oynarken acıya katlandım çünkü o da bana emretmişti. Ama aynı zamanda yeterince güçlü olduğum için. Müziğin üzerimdeki etkisini kıracak ve daha iyi şeylerle iç içe olacak kadar cesurdum.

Başı şarkıya göre sallanıyordu, vücudu mükemmel bir akort çatalı gibiydi.

Kendini notalara kaptırdıkça, uzuvları sıvıya dönüştü ve gücüyle her şeyi tamamen içine çekti. Daha hızlı, daha hızlı, daha agresif, daha barbar. Klasik müziği aldı ve onu metal, Mozart ve Madonna'nın fantastik bir kombinasyonuna dönüştürdü.

Büyüleyiciydi.

Dikkatim Alrik'ten Elder'a geçerken yumrukla ve tekmeler azaldı.

Onu oynarken izlemek tam bir sihirdi.

O da benim olmak istediğim gibi özgürdü. Parça bitmeden önce kalbinin etrafındaki kapıları açmakta ve yaşamakta, nefes almakta özgürdü. Her tıngırtıya asıldı, sanki nota solduğunda onu da yanında götürmesi için yalvarıyor gibiydi, böylece Lucifer'in yaşadığı dünyaya asla dönmek zorunda kalmayacaktı.

Birkaç dakika. Hepsi bu kadardı.

Kulaklarımın ınladığı ve kalbimin kulaklıklarla kaburgalarımın arkasına saklandığı birkaç korkunç, büyüleyici dakika, ama zihnim korkuyu görmezden geldi ve onun yerine büyüçülüğüne odaklandı.

Ve sonra, her şey bitti.

Elder ayağına kalktı, çellosunu ve yayını şefkatle sandalyeye yerleştirdi ve bana doğru yürüdü.

Hareket edemedim. Titredim, sarsıldım ve karnıma bir yumruk yemeyi bekledim çünkü bunu beklemek için eğitilmiştim.

Ama Elder önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri tünediğim yerde benimkilerle aynı hizaya geldi.

Biraz titreyerek iki eliyle yüzümü kavradı ve beni öne doğru çekti. "Geçmişini unut ve sadece bunu hatırla."

Dudakları benimkilere çarptı.

Ağzının istilası ve sıcaklığı anılarımı parçalayarak yenilerini ele geçirmeye zorladı. Ellerim havaya kalktı, parmaklarımı bileklerine dolayarak kendimi destekledim.

Ona dokunmamam için hırlamadı. Kendisinin beni kavradığı gibi benim de onu kavramama izin verdi, tıpkı beyaz köşkte birbirimizi kavradığımız gibi.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, talepkârdı ama emretmiyordu. Dilim dişlerimin arkasıyla oynadı, onu tekrar yalamak ve tatmak, son seferinde içime doldurduğu büyüünün tesadüf mü yoksa gerçek mi olduğunu görmek istiyordum.

Geri ekilme korkusu ya da daha kötü şeyler öngörmek yoktu. Bu yeni deneyimi önceden kınamadan kabul etmem için beni başarılı bir şekilde parçalara ayırmıştı.

Ağzım biraz açıldı.

Benimle birlikte hareket ederken nefesini içine çekti; dilinin ucu alt dudağımda gezindi.

Tereddütlüydüm. Dilim iyileşmişti. Onu geri öpmemem için hiçbir neden yoktu. Ben de onu öpmek istedim. Sanırım. Bu tek şeyi geri almaya hazırdım.

çalındı. Ama eğer yaptıysam, o kazanmış mıydı? Ve eğer kazandıysa... tam olarak ne kazanmıştı?

Kararı benim kontrolümden aldığımda düşüncelerim sıkışık bir karmaşaya dönüştü.

Dili ağızıma girdi, benimkini otomatik olarak onunkiyle buluşturdu, öyle zamansız bir ritüeldi ki öğretilmesine gerek yoktu.

Nefesini sertçe verirken nefesi yanağımın üzerinde dalgalandı, dillerimiz birbirine dolanırken yüzümü daha da içine çekti.

Öpücüğün hiçbir beklentisi yoktu ve onu bu kadar yürek ısıtan kılan da buydu. Her nasılsa, klasik notalar hâlâ havada asılı dururken, öpücüğü Alrik'in küçük bir anısını silmişti. Daha binlercesi vardı ama o bir parçasını alıp daha iyi bir hale getirmişti. Değil mi? Farklı mı?

Hayır, onu çaldı ve kendisinin yaptı.

Çünkü o bir hırsızdı ve en iyi yaptığı şey buydu. Ve bana da onun gibi olmayı öğretecekti.

Hepsi sonunda özgür olmak adına.

O ÖPÜCÜK.

Lanet olsun, o öpücük.

Bunu yapmak istememiştim. Michaels dilimi onunkine değdirdiğimi, tükürüğümü paylaştığımı ve iyileşmesinin tehlikeye girme riskini göze aldığımı bilse muhtemelen beni vururdu.

Ama elimde değildi. Dilini öfkeyle parlattığından beri - yaraları iyileşme aşamasında olduğu için onu uzun süre tutamayacağımı itiraf etmem için benimle alay etmek için elinden geleni yapıyordu- onun ağzını düşünmeden edemiyordum.

Öpücükler, oral seks ve onun içine gömülmek, tamamen takıntılı zihnimin tek kanallı çalma listesiydi.

Odamda olmasından nefret ederdim. Odamda olmasını seviyordum. İçgüdülerim onun kendi isteğiyle geldiğine dair yalanlar fısıldıyordu. O benim alanımdayken, ona istediğimi yapmakta özgürdüm.

Ellerimi ondan ve kendimden uzak tutmaktan enkaza dönmüştüm.

Ve onun için çaldığımda.

Kahretsin, bu en büyük afrodisyaktı.

Oynarken hep sertleşirdim. Kontrol edebildiğim bir şey değildi. Cinsel bir şey değildi, daha çok bana zevk veren bir heyecandı. Ve bu zevk, dudaklarını kendime çektiğim anda süpernovaya dönüşmüştü.

Peki öpüşme bittiğinde? Pimlico o kadar da vahşi görünmüyordu. Müziğim yüzünden vücudunda tonlarca adrenalin salgılanmıştı ve dürüst olmak gerekirse, öpücüğünden sonra ben de aynı titremeyi paylaşmıştım ama onu yatağımdan çekip kapıya doğru götürdüğümde itaatsizlik etmemişti. Sanki onu tutan zincirlerden küçük bir parça koparılmış gibi süzülüyordu.

Onu alnından öpmek ve odasına geri göndermek için kalan tüm irademi kullandım.

Günaha girmemek için onu kasten dışarı attım. Bornozu çıkarıp onu yatakta geriye doğru itmek çok kolay olurdu. Bacaklarını ayırıp onu yalamak, üstüne çıkıp onu elde etmek çok kolay olurdu.

Onun tadına bakmayı o kadar çok istiyordum ki.

Ama aramızdaki seks asla basit olmayacaktı. Benim için zevkli, onun için acı verici olacaktı. Sikişmekten nasıl zevk alacağı ona hiç öğretilmemişti. Kimseye (bana) yazdığı notlara göre, bakireymiş. Bildiği tek seks, onu yok etmeye çalışan piçlerle yapılanlardı.

Onlardan biri daha olmayı reddettim.

Pim'le seks yapmak bir labirent dolusu komplikasyona yol açacaktı ve sadece bu sebep bile ondan kurtulmam için bana cesaret verdi.

Eğer onu alırsam, o da bunu istemek zorunda kalacaktı - tıpkı o öpücüğü istediği gibi, dudaklarımı dudaklarına bastırana kadar bunu bilmese bile.

Uzaklaştığımda bakışları gözyaşı dolu ya da boş değil, yumuşaktı, sanki ne olduğunu merak ediyor ama artık yeni bir şeyden korkmuyor gibiydi.

Zihnimi dünden çekip çıkaramadığım şehveti derin derin içime çekerek duşu kapattım ve ılık damlacıkların üzerimden akmasını bekledim. Sikimdeki darbe canımı yakıyor ve kendi kendimi tatmin etme dürtüsü her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp bana istemediğim bir oral seks yaptığından beri kendimi rahatlatmamıştım.

Ve Şimdi,  p Ő t k m ?

Ondan uzak durmak için daha ne kadar kendimi kontrol edebileceğimi bilmiyordum.

Ama bugün yeni bir gün. Bugün  ğretme zamanı.

Ben onun ustasıydım, o da benim  ğrencimdi. Bu iliŐkide aŐılamayacak sınırlar vardı.

Belime bir havlu dolayarak Pimlico'nun    katı büyüklüğündeki s itime girdim ve gömme dolabıma doğru yürüdüm. Orada, bir çift bej őort ve beyaz tişört seçtim, ayaklarımı basit parmak arası terliklere geçirdim.

Telefonum saatin sabah dokuz olduğunu söylüyordu ve Pimlico'yu gemiye taŐıdıđımdan beri ilk kez onu görmek istiyordum. Çok karmaşık ve sinir bozucu olduğu için ondan kaçmak istemiyordum. Onunla birlikte çalıŐıp yeni bir baŐarı kazanmak istiyordum çünkü bu  d llandirici bir şeydi.

Telefonumu cebime koyarak kamaramdan çıktım ve bir güverteden aşağıya, onunkine yöneldim. Aptalca bir şekilde, kapısını çalarken ellerim biraz titredi.

Sanki beni bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

Bir kez daha çıplaktı.

Utanma ya da özür yok.

Saçları duştan ıslanmış göğüslerinin üzerinden sarkıyor, karnı kaslarla g lgeleniyor, bir deri bir kemik halinden hızla sıkılaŐmaya başlıyordu.

İlk geldiğinde beni daha çok i  güzelliği cezbetmiŐti. DövülmüŐ bir köle ya da çürükler görmedim, değerli bir rakip gördüm.

Ama şimdi.

Vay anasını.

Şimdi, her geçen gün daha da çarpıcı hale gelen bir kadın görüyordum. Vücudu yavaş yavaş hastalığından ve acılarından kurtuluyor, en iyi yerlerini nasıl dolduracağını hatırlıyordu. Göğüsleri daha dolgundu, kalçaları daha az sivriydi. M cevhersiz, d vmesiz ya da makyajsız, doğallık timsaliydi ve nefesimi kesiyordu.

"Bunu daha fazla yapamazsın, Pim." Bakışlarım onun vücudundan ayrılmayı reddediyordu. Açıkta kalan her santimine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kapı kolunu tutarken başını eğdi, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Sekse katlanmak zorunda bırakılmış bir kadın için, gözlerimin üzerinde olmasından hoşlanıyormuş gibi davranıyordu. Sanki bu ona cinsel bir yaratık olarak kurtuluş sağlıyordu.

Ben hallederim.

Bana bakması bir güç alışverişıydı. Ellerimin nasıl yumulduğunu ya da boğazımın arzuyla nasıl sıkıldığını saklamamın hiçbir yolu yoktu. Beni tamamen kontrol ediyordu.

Otoritem olmadan elim havaya kalktı, göğsünü kavrayıp meme ucunu sıkmaya çok yaklaşmıştı.

Sikeyim.

Bir adım geri atarak homurdandım. "Artık benim yanımda çıplak dolaşamazsın."

Gözleri sanki ona dokunmam ya da bağırmam için bana meydan okurcasına kısıldı.

İkisini de yapmadım.

Geri çekilerek, "Giyin ve benimle yemek odasında buluş. Birlikte kahvaltı edeceğiz. Sonra da işe gideceğiz."

KAHVALLI taze pişmiş kruvasanlar, ev yapımı reçeller ve akla gelebilecek her türlü egzotik meyveden oluşuyordu. Küçük bir porsiyon hollandaise soslu çırpılmış yumurta ana yemeğimizdi ve buğulu kahve fincanları lehine tabakları bir kenara ittiğimizde, rahat bir sessizlik bizi kimsenin giremeyeceği bir balonun içine sardı.

Bulaşıklarla uğraşan personel değil. Gece seyri ve bugünkü yolculuk planıyla ilgili brifing vermek üzere içeri giren kaptan değil.

Elder diğer insanlara bakabilir, gülümseyebilir ve onlarla konuşabilirdi ama tüm odağı benim üzerimdeydi. Onu izlediğimi, hesap yaptığını hissettim.

Aramızdaki öpücük dudaklarımda yaşadı, kahvemden her yudum aldığımda ya da çatalımı ağzıma götürdüğümde beni gıdıkladı. Müziği zihnimi bozdu, tuhaf zamanlarda tıngırdadı, hafızamda sağlamlaştı. Ne zaman onun çello melodisini hatırlasam, her notayı susturmak istiyordum; onun kadar yetenekli olmadığını görmezden gelmek; melodiye hayatından silebiliyormuş gibi davranmak çünkü o öpücükten sonra... vay canına.

O lanet öpücük, bilge olduğuma inandığım zamanlarda bile ne kadar saf olduğumu kanıtladı.

Müziği sevmesini istemedim çünkü müzik benim düşmanımdı. Nefret ettiğim şeylerden nefret etmesini istedim. Nefret ettiğim şeylerden nefret etmesini.

Bencildim.

Aptallığımla yüzleşmek zorunda kalmak ya da müziğin bir nöbetçi varlık değil, tamamen duygusal bir şey olduğunu göstererek beni kırmayı kendine görev edinmesini istemiyordum.

Adil çalmıyordu ve yeteneği duygusal, fiziksel, psikolojik pek çok tepki doğurdu. Onun çellosunu bir daha asla duymak istemedim ama aynı zamanda... bu bir yalandı.

Uçurumun kenarına itilmiştim ve uçuruma tutunmayı başarmıştım - bir dahaki sefere oynadığında düşebilirdim.

Düşmek istemedim.

Uçmak
istiyorum.

Onunla
birlikte.

Karnımdaki sıvı, kalbimdeki sinek kuşu - hepsi tek bir şeye eşitti.

Ondan hoşlandım.

Onun arkadaşlığını, korumasını ve dostluğunu sevdim. Onunlayken her anımı Hiç Kimse'ye yazma dürtüsü hissetmiyordum. Sırlarımın etrafında kıvrılma ve onları yakınımnda tutma ihtiyacı duymuyordum.

Elder kim olduğumu biliyordu. Nereden geldiğimi görmüş, ait olduğum adamların arasına karışmıştı. Benim hakkımda başka bir yabancıya söyleyebileceğimden çok daha fazlasını biliyordu ve bu nedenle saklanacak, yalan söyleyecek bir yer yoktu - acı gerçeğe karşılaştığımızda değil.

Ancak bu acılık yavaş yavaş tatlılığa dönüşüyor....

Yemekler kaldırıldığında memnun oldum çünkü temiz havaya ihtiyacım vardı. Masayı paylaşmaktan ziyade ondan daha uzakta olmaya ihtiyacım vardı.

Ama ayağa kalkıp elini uzattığında, sanki elini tutmamı bekliyormuş gibi, sinirlerim gerildi ve karnımda çalkalandı. Ona karşı olan hislerimi kabul etme isteğime rağmen, daha fazlası için hazır değildim.

Beni kullanmak isteseydi, kullanabilirdi. Ama isterse ondan hoşlanmaya izin veremezdim.

Ona tereddütlü bir bakış atarak elini tutmadım ama beni yemek odasından geçirirken onu takip ettim.

yerinde kilitli bir piyanoyla tamamlanan görkemli salon. Cilalı ahşap güverteye yerleştirilmiş jakuzili küvetin bulunduğu açık hava barını geçip, teknenin baş tarafına doğru ilerledik; burada siyah bir yelken, güneşin yoğunluğunu engelleyen üçgen bir bulut gibi uzaya gerilmişti.

Günün sıcaklığı bir türlü dağılmıyordu ve üzerime geçirdiğim gri elbise, omurgamda boncuk boncuk ter birikirken tenime yapışmak için elinden geleni yapıyordu.

Elder temkinliliğimi eleştirmede ya da yaklaşmam için havlamadı. Siyah bakışları nezaketle doluydu, arzunun parıltısını tam olarak gizleyemiyordu.

Kapıma geldiği zamanı hatırlayarak karnım döndü. Gözleri çıplaklığıma kilitlenmiş ve vücudu çello telleri gibi gerilmişti. Çiğ ihtiyacı beni kaçırmaya itmeliydi. Bunun yerine, içimde garip şeyler yaptı.

Bir parçam kapıyı suratına çarpmak istemişti çünkü o bakışı biliyordum. Bu bakış, isteğim dışında içimde bir erkeğin olması anlamına geliyordu. Bu bakış, onların keyfine ve merhametine göre kullanılmak anlamına geliyordu.

Ancak, Elder bana bu şekilde baktığında... Hoşuma gitti.

Beni güçten mahrum bırakmadı. Daha fazlasını toplamamı sağladı. Arzu kanına karıştıkça o zayıfladı, ben ise güçlendim, istediğini yerine getirme ya da reddetme kontrolüne sahip oldum.

Beni arzulamasını sağlamak tehlikeli bir oyundu. Şehvet, kötülük için kullanılan başka bir kelimeydi. Ama işte oradaydım, bana dokunmasını istemediğim halde onu baştan çıkarmak için elimden geleni yapıyordum.

Yalancı.

Sana dokunmasını istiyorsun.

Güzel.

Beni tekrar öpmesini istedim. Öpüşmek güzeldi. Gerisine hazır değildim. Sürekli diyorsun ki.

Ama bir öpücük... Eğer bana vereceği görevden kurtulmamı sağlayacaksa onu bütün gün öpebilirdim.

"Burada dur." Elder önündeki güverteyi işaret etti. Ben yerime geçerken omzumun üzerinden baktı. "Teşekkürler, Selix. Şuraya koy."

Selix, Elder'ın istediğini yapmadan önce bana yarım bir gülümseme fırlattı. Güverteye sabitlenmiş bir masanın üzerine siyah kadife bir çanta bırakarak geldiği gibi sessizce gitti.

Masaya doğru ilerleyen Elder, "Ceplerin nasıl soyulacağına dair birinci ders," dedi.

Oh, Tanrım. Bu konuda ciddi mi?

Yerimde kıpırdandım.

Çantaya uzanarak bir cüzdan çıkardı. Açarak içinden yüz dolarlık bir banknot çıkardı ve bana doğru salladı. "Ben fark etmeden benden alabilirsen bu senin." Dişleri parladı. "Ama uyarayım, bir kez hırsız olan her zaman hırsızdır. Kendimizi soydurmamamızın bir nedeni var. Hileleri biliriz. Dolandırıcılığı hissederiz. Kazanmayı umuyorsanız kurnaz olmanız gerekecek."

Sinsice yapabilirdim. Sinsilik, kendini korumanın başka bir adıydı: zayıflığı izlemek ve beklemek. Bu konuda uzman olmuştum.

Hafif dokunuş, hızlı hareket - bunlar için yardıma ihtiyacım olabilir.

"Yaklaş." Elder yüz dolarlık banknotu içine sokarken cüzdanıyla bana işaret etti. "Sağ arka cebimde." Cüzdanı giydiği bej renkli şortun içine sokarak bana hafif şişkinliği göstermek için döndü.

Gözlerim cüzdanın ne kadar yüksekte olduğunu, ne kadar sıkı olduğunu fark etmeli ve parmaklarımı onunla şortun arasına sokup cüzdanı çalmanın bir yolunu bulmalıydı. Ancak tek bakabildiğim kışının gerginliği ve omzunun üzerinden bakmak için eğildiğinde sol yanağının sıkışma şekliydi. "Anladın mı?"

Ağzım kurudu. Ama başımı salladım.

Gördüğümden daha parlak ve kaygısız bir şekilde sırtıttı. "Kahretsin, sonunda benimle konuştuğunda ne yapacağımı bilmiyorum, Pim."

Vücudum kaskatı kesildi.

"Senden gelen basit bir baş sallama bile en büyük ödöl gibi geliyor. Daha önce bir insanın sesine ya da sesinin olmamasına hiç bu kadar odaklanmamıştım. Bu beni çıldırtıyor ama neden henüz bana vermediğini de anlıyorum."

Yüzüme doğru döndü, elleri sanki çalmaya hazırmış gibi yanlarında gevşekti. "Beni bunun için uğraştırıyorsun. Tıpkı benim istediğim şey için seni uğraştırdığım gibi. Sanırım bu adil." Yüzünü indirdi, kaşlarının altından beni izliyordu. "Yine de bir uyarı daha. Önce sen kırılacaksın. Ve bunu yaptığında, sesinin tadını çıkaracağım. Sana tekrar tekrar konuşmanı emredeceğim. Sonunda beklediğim şeyi öğreneceğim."

Sen böyle düşünüyorsun.

Gülümsedim, neşenin meydan okumayla karışmasına izin verdim.

Kimin kazanacağını göreceğiz.

Kıkırdadı. "Bahse girelim o zaman?" Tekrar başımı salladım.

Kimin önce kırılacağına dair bir bahis. Beni sözsüz konuşmanın artık serbest olduğu bir noktaya kadar çoktan kırmış olması dikkatimden kaçmadı. İsteyerek cevap vermek istedim çünkü benimle normal bir erkeğin normal bir kadınla konuştuğu gibi konuşuyordu.

Elder çenesini sıvazladı. "Ne üzerine bahse girmek istiyorsun?"

Omuz silktim, sorularına boyun eğdim ve başımı sallamaktan daha fazlasını yapmama izin verdim.

Elbette sırtışının büyüdüğünü fark etti. "Bir geceye ne dersin?"

Sarsıldım.

Ne?

"Bir gece. Bütün geceleri çalmaya karar vermeden önce ayarladığım gece. İstediğimi yapmama izin vereceğin bir gece. Senden istediğim en önemli şeyin güvenin olduğu bir gece."

Güven mi?

Onun için bahse girmek korkunçtu çünkü bunu asla

kazanamazdı. Bana bin gece verse de fark etmez.

Güven, verebileceğim bir şey değildi.

Bunu biliyor olmalıydı ama yine de istemişti.

Neden?

Neden imkansızı isteyelim ki?

Kaşımı kaldırdım, göğsümü işaret ettim, tüm kurallarımı çiğnedim ve tamamen iletişim kurdum. Ve ne elde ettim?

Gözleri elimi takip etti, yüz hatlarını aynı arzu ifadesi kaplıyordu. Çuval şeklinde bir elbisenin içine gizlenmiş vücudumdan değil, isteyerek sohbete katılmış olmamdan.

"Sen mi?" Sesi çatallaştı. "Sen seçeceksin."

Gözlerim büyüdü, elimi uçan bir kuş gibi salladım. Özgürlüğü seçebilir miyim?

Başını salladı. "Eğer özgürlüğünü tehlikeye atmak istiyorsan, buna saygı duyarım. Benimle bir gece geçir, yaptığım her şeye güven ve eğer bir sivil yankesmeyi başarırsan bana zevk ver-"

Gelecek planlarım çözülürken sarsıldım. Eve, Londra'ya dönebilirdim. Annemi, arkadaşlarımı, hayatımı bulabilirdim.

Zihnim yarıştı. Yapabilirdim. Çantası açık aptal bir kız bulabilir ve elimi içine sokabilirdim. Kaç kez arkadaşlarımın çantalarına bakmış ve ne kadar dikkatsiz olduklarını düşünmüştüm?

Elder sıırttı. "Daha bitirmemiştim. Başarılı bir şekilde yankesicilik yap ve çaldığın şeyi suçluluk duygusuna kapılmadan ve geri vermeden sakla, o zaman kazandın ve özgürlüğüne kavuşabilirsin."

Ellerini yumruk yaparak bana doğru yürüdü. "Ancak, eğer başarısız olur ve bu gerçekleşmeden önce konuşursan, bana bir gece vereceksin." Elini göğsümün üzerine koyup, sanki aniden hafifleyen kalbimi içine alabilecekmış gibi başını salladı. "Hayır, sadece bir gece değil. Bana bedenini ve zihnini vereceksin. Bana tamamen teslim oluyorsun. Bana güveniyorsun."

Parmakları elimi sıktı, vücudu her hücrede alarm zillerini çaldırdı.

Bir adım geri çekildim, başımı dik tutarak birbirimize sarıldık.

Kurallar çizilmişti. Özgürlük düşüncesiyle içime dolan hafiflik, onu kazanmak için yapmam gerekenlerle tekrar aşağı çekildi. Korkuyordum ama aynı zamanda canlanmışım. Biri beni gelişmeye zorlamayalı çok uzun zaman olmuştu. İtaat dışında uymam gereken gereklilikler olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Yani?" Elder alt dudağını yaladı. "Katılıyor musun?" Bu meydan okumadan geri adım atmayacaktım.

Başımı salladım, kaderimi mühürledim ve onun kazanacağı düşüncesiyle midemdeki çarpıntıya lanet okudum. Bir gecede bana ne yaptıracaktı? Ve neden hem korkuyor hem de onunla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum?

"Güzel. Hadi başlayalım." Elder derin bir nefes alarak etrafımızda bir kez daha yoğunlaşan gerilimi dışarı attı.

Arka cebini sıvazladı, güneşin altında çok yakışıklı görünüyordu. "Bana doğru gel. Sana nasıl çalınacağını göstereyim, sonra pratik yaparsın."

Ona saldırmam için bana izin mi veriyordu? Parmaklarımı kışına geçirip onu yağmalamak için mi?

Bir kez daha, bir yanımda bu kadar yakın olma fikrinden tiksiniyor, geri kalan yanımda iki yıllık kış uykusundan uyandı ve o zor, inanılmaz kelimeyi yeniden öğrenmeye hazırlandı.

Oynayın.

Lanet olsun, bu kötü bir fikirdi. Gerçekten çok kötü bir fikir.

Pimlico bana doğru yaklaşırken, yüzü hevesli ama güvensiz bir gülümsemeyle dans ediyordu, aletim ihtiyaç içinde kalınlaştı. Onun etrafında ne kadar çok olursam, onu o kadar çok istiyordum. Özellikle de şimdi rahatlamış, kendine daha fazla güvenerek ve... bu oyunculuk mu?

Benim yanımda oynayacak kadar rahatlayacağını hiç düşünmemiştim.

Güven kelimesini her kullandığımda karşı çıkmasına ve beni küçümsemesine rağmen, bunu yapmaya başladığını düşünmek beni tam kalbimden vurdu. Az da olsa yumuşamasına izin vermişti. Yaklaştığı anda ona vurmamı beklemiyordu. Yanımda yürürken zincir ya da acı aramıyordu.

Dün gece onun için çello çalmak cesurca bir hareketti. Ruhunun geri kalanını paramparça edeceğimden ve parçaları süpürmek zorunda kalacağımdan endişelendim. Ama o beni şaşırttı. Kahretsin, kendini şaşırttı.

Her tıngırtıdan nefret etmiş olabilirdi ama onu öptüğümde... Tanrım, o da beni daha önce göstermediği bir canlılıkla öpmüştü. Haftalardır ikinci öpüşmemizdi ve ona duyduğum arzuyu dindirmek yerine on kat daha kötü hale getirmişti.

Son bir kez yüzüne bakarak döndüm ve hareketsiz durdum. Durakladı, sonra ayak sesleri yine usulca arkamdan geldi. Acele etmeden, en iyi nasıl çalacağına karar verirken tenim farkındalıkla karıncalandı. Çıplak ayak parmaklarının sessiz bir sürünüşü ve arka cebime hafif bir dokunuş.

İçimdeki her şey daha fazlası için kükrerken dişlerimi sıktım. Ellerini tenimin her santiminde görmek istiyordum. Ağzını üzerimde istedim. Sikimin onun içinde olmasını istiyordum. Tüm vücudum onu bekârlıkla cezalandırdığım için benden nefret ediyor, tasmaından kurtulmuş bir köpek gibi sabrımı zorluyordu.

Dizlerimi kilitleyip elinin şortumun içine kaymasının verdiği lezzetli ürpertiyle savaşıırken ihtiyaçtan zonkluyordum.

Parmaklarının kıcımdaki narin, şehvetli titreşimi... Kahretsin, neredeyse dönüp onu yakalayacaktım. Kanımdaki her dürtü, omurgası güverte korkuluğuna çarpana kadar onu geriye doğru yürütmek, bacağını kalçama asmak ve acı veren ereksiyonumu ona doğru sürmek için feryat ediyordu.

Ama ben yapmadım.

Çünkü bunun beni ne hale getireceğinin suçluluğunu ve beni biraz olsun içeri alacağını bilmeyi aşamıyordum.

Beni çok fazla içeri alana kadar sabredebilirdim.

Kendimi ne kadar sert olduğuma değil, bunu neden yaptığımıza odaklanmaya zorlayarak nefes almayı bıraktım ve bitirmesine izin verdim.

Cüzdanın ağırlığı şortumu terk ettiği anda, arkamı dönmeden bileğini yakaladım. "Yakaladım seni."

Onu ileri doğru sürüklerken kıpırdandı, boştaki elimle deriyi elinden aldım. "Çok dikkat çekici."

Çenesi eğikti, koyu renk saçları yukarıdaki gölge yelkenden gelen güneş ışığının iğne uçlarıyla dalgalanıyordu. Yüzündeki tartışmaya, azmine ve sakladığı şeyi gösterme isteğine bayıldım - her şey için savaştığını ve artık hayatta kalmak için boyun eğiyormuş gibi davranmak zorunda olmadığını.

Ani gurur patlamasından dolayı boğazımı temizleyerek, "Öğreneceksin ama. Sana öğreteceğim." Onu bıraktım.

cüzdanı cebime yerleştirdim ve korkuluklara yaslanmak için uzaklaştım. Mavi gökyüzü sakın sakın parlıyordu ama ufukta uğursuz kara bulutlar pusuda bekliyordu. Jolfer'la fırtına çıkarsa denize açılmak konusunda konuşmak için bir not aldım. Dalgalı denizler umurumda değildi ama Pimlico Phantom'dan korkamazdı. Öngörülebilir gelecekte burası onun eviydi. Burayı en az benim kadar sevmek zorundaydı.

Ben kendimi gökyüzünde kaybederken, Pim arkamdan gizlice yaklaştı. Onun bu gizlilik çabası karşısında gülümsememi gizledim.

Kulaklarım onun küçük nefesleriyle seğırdi. Kendi isteğıyle yaklaştığını anlayınca bedenim irkildi. Bu sefer daha hızlı hareket etti; paraya uzanırken kolunun gölgesi güvertenin üzerinde yılan gibi kıvrılıyordu.

Parmakları tekrar şortumun içine girdiğinde dudağımı ısırdım, neyin düzgün olup neyin olmadığına dair sersemce yanlış ateşlemeler gönderdim.

Titrememle savaşarak, dokunuşu cüzdanıma ve kışıma yapışana kadar bekledim. Avucumu onunkinin üzerine koyarak elini etime bastırdım ve dönmeye başladım. Sanki beni yarı kucaklamış ve onu öpmem için çağırmış gibi kolunu kalçama dolamıştı.

Gözlerimiz kilitlendiğinde her şey kayboldu.

Siktir, gerçekten kötü bir fikir.

Elini geri çekmeye çalışırken ağzı inceldi.

Gitmesine izin vermedim. Bakışlarım yüzünde dans ediyor, her çilini ve yara izini hafızama kaydediyordu. "Geldiğini hissettim."

Cümlelerin çift anlamı vardı. Onun geldiğini hissedebilecek miydim? Gelebilir miydi? Bekaretini kölelikle takas etmiş bir kızı bir şekilde eğitebilir ve ona dokunduğumda acı yerine zevk yaratmak adına tüm dehşetini silip süpürebilir miydim?

Çünkü artık ona dokunup dokunmama meselesi değildi.
-Benim ve onun iyiliğı için.

Bu bir zaman meselesi.

Ve bu olduşunda, ikimiz de boku yemiştik.

Alnı çatıldı, dudakları a bir nefesi içine çekti.

Kıkırdadım ve göğsü benimkine arpına kadar onu ileri doğru sürükledim. Sahiplenici bir tutuşla elini arka cebime doğru ittim ve onu beni ellemeye zorladım.

Kontrolümü biraz kaybedip bakışlarımı dudaklarına kilitlediğimde ürperdi.

Ona bu kadar yakın olmak, sıcaklığını hissetmek, parmaklarının kıcımda seğırdiğini hissetmek, bırakın bu kadına dokunulmasını isteyene kadar dokunmamaya yemin etmiş bir adamı, ağızının sikinde ve dilinin dudaklarında olduğu anılara rağmen herkesi delirtmeye yeterdi.

İkimiz de nefes almakta zorlanıyorduk, sanki dünyanın oksijeni aniden tükenmiş ve sadece birbirimizi soluyarak hayatta kalabilirmişiz gibi.

"Bir yabancının benim gibi senin varlığına uyum sağlayamayacağını düşünüyorsan haklısın," diye mırıldandım, kendimi onu çıplak ve yatağımda hayal etmek yerine öğretmeye zorlayarak. "Ama gölgen seni ele verdi. Bu sadece sessizlik ve hafif dokunuş meselesi değil; suçunu ortaya çıkarmak yerine etrafındakileri seni görünmez kılmak için kullanmakla ilgili."

Ben başımı eğdim, onunki de sanki aynı orkestra şefi koreografimizi yapmış gibi başını kaldırdı.

Deniz havası etrafımızı sararak bizi fark etmeden birbirimize yaklaştırdı. Vücudu benimkine doğru sallanıp beni parmaklıklara doğru iterken iim sıkıştı.

Az önce onu da aynı şeye sabitleme fantezisi kurmuş olmamdaki ironi gözümünden kaçmamıştı.

Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Parmaklarım bileğinin etrafındaki kilidi açarak elini şortumdan çekmesine izin verdi ama çekmedi. Ayağa kalktı.

Tam olarak olduğu yerde, gözlerime, ağzıma bakıyor, benimle aynı kararsızlık içinde sıkışıp kalmıştı.

Başımı eğdim.

Eğer onu öpmemi istiyorsa, bu benim onu öpmek istememden tamamen farklı bir şeydi. Bu sadece kabul ettiği değil, davet ettiği anlamına geliyordu. Ne isterse yapardım.

Ağzlarımız birbirine yaklaştıkça gözleri dalgalanıyordu. Benim tenim ısındı ve karıncalanırken onunki tüylerimi diken diken etti. Hazırlık için dişlerimi sıktım, öpüştüğümüz anda sadece hafif bir okşamayla durmak için mücadele edeceğimi biliyordum.

Zihnim onu aşağıya sürüklediğim, gri elbisesini çıkardığım ve onu götürdüğüm görüntülerle karardı.

Bana izin verirdi. Ama sadece bunun için eğitildiği için. Benimle dövüşmezdi. Ama sadece yeterince dayak yediği için dövüşmek artık bir seçenek değildi.

Nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi, kahvaltıdan kalma çilek ve mangoyla tatlanmıştı.

Ağzının benimkine değen en ufak tüyüyle inledim.

Aklım neredeyse duracaktı.

Ve sonra... gitmişti.

Cüzdan cebimden fırladı ve yüzünde sinsi bir sırıtışla geriye doğru savrulurken onunla birlikte uçtu.

Ağır bir kalp atışı boyunca ne olduğunu anlayamadım.

Sonra para tutacağını sallayarak benimle alay etti.

Kan sikimden beynime doğru akmaya başladı.

Ona ters ters baktım, beni kandırdığı için öfkem biraz yükseldi. Aldatmıştı. Ama yine de... amaç bu değil miydi?

Geçmişini mutlulukla aldattı. Orada daha önce hiç gülümsemediği bir şekilde gülümseyerek duruyordu. Ve kasvetli gözlerindeki yeni hayat, kibrit çöpünün alevini söndüren bir tutam gibi kızgınlığımı bastırdı.

Onu disipline edemezdim ya da dikkatlerini suçtan uzaklaştırmak için etrafta dolaşıp potansiyel hedefleri öpemeyeceğini söyleyemezdim. Ona doğru yürüyüp onu yakalayamaz ve beceremezdim.

Tıpkı öğrettiğim gibi, kazanmak için çevresini kullandığı için onu ödüllendirdim.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve kurallarımı çiğneyip bana ders verdiğini kabul etmektir. İhtiyaçtan ağrıyan ve şehvetle yanan başımı geriye attım ve güldüm.

Bu, Elder'ın meşhur zincirlerimi kırdığı ve bana yeniden gülümsemeyi öğrettiği ilk gündü ama kesinlikle son gün olmayacaktı.

Neredeyse öpüştükten ve ben cüzdanı çaldıktan sonra kaptanı geldi ve ufukta yaklaşan fırtınayı konuşmak için onu sürükleyerek götürdü. Elder bana ilk kez isteksizce bakmıştı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ben onun gitmesine ne kadar karşıysam o da beni terk etme fikrine o kadar karşıydı. Alrik'in evindeyken birbirimize dikkat etmemizi sağlayan her neyse, tam yetkiyle ortaya çıktı ve bizi tomurcuklanan arkadaşlık ve arzuya bağladı.

Bana doğru yaklaştı ve bir an için ayaklarının dibine diz çöküp her tarafını boyayan şehveti serbest bırakması için ona izin vermek istedim. İlk kez boyun eğecektim - istediğim için değil, canımı yaktığı için ve canımı yakmasından hoşlanmadığım için - bana verdiği onca şeyden sonra değil.

Bir kez daha, ona borcumu ödemek için seksi kullanmak istedim çünkü elimde değerli olan tek şey buydu. Ama yapsam bile, kendimi sıkıca kilitlesem ve vücudumu ona versem bile, o bunu kabul etmeyecekti.

Bana fahişe derdi ve ben de bir daha böyle bir pislik söylemesine asla izin vermezdim.

Önümde durup cüzdanı parmaklarımdan kaptı, yüz dolarlık banknotu çıkardı ve bilerek cebine soktu.

Gizlice çalmayı başaramamıştım ama para umurumda değildi.

Çok daha değerli bir şeye sahiptim. Yeni keşfedilmiş bir hafifliğe, bu dünyada daha rahat bir varoluşa sahiptim.

Eli yukarı doğru yükseldi ve yanağıma değene kadar durmadı.

Temas anında donup kalmıştık. Avuçları beni daha önce hiç dokunmadığım bir şekilde rahatlatmıştı ve kalp atışlarımın en kısası için ona bastırmıştım.

Sonra da doğanın bizim için hazırladığı şeyle uğraşmaya gitti.

Üstünde bebek mavisi ve siyahın bulaştığı bir suluboya ile güvertede tek başıma, beni bıraktığı ani yalnızlıkla mücadele etmek için odama dönmüştüm.

Şimdi, yankesicilik dersimden bir saat sonra balkonumda dinleniyordum. Elder'la oynamanın neden olduğu tüylerimin diken diken olmasının yerini soğuk rüzgâr almıştı. Okyanus, kalın gri bir örtünün altında çalkantılı beyaz kapaklarla süzülüyordu. Güneşin böylesi bir şiddet uğruna nasıl bu kadar çabuk kovulabildiğini anlamıyordum.

Ama endişelenmedim.

Fantom sağladı ve Elder mükemmeliyetçiydi.

Eğer bir fırtınada denizde olmam gerekirse, daha güvenli bir yer yoktu.

Esintiyle kulaklarıma dolanan saçlarımı görmezden gelerek yaptığı origami kayığı okşadım. Süitime girdiğimde ona ait bir şeyi tutma ihtiyacıyla onu elime almıştım. Sadece bir saat önce kollarında kıvrandıktan sonra ona tekrar dokunmak için doyumsuz bir ihtiyaç beni tüketti.

Ufukta uğuldayan bir başka rüzgâr, elimdeki yeşil paranın köşelerini dalgalandırdı. Şiddeti onu avuçlarımdan koparmakla tehdit ediyordu.

Küçük tekneyi düşürme korkusu her gürültüyle birlikte artarken parmaklarım sıkılaştı.

İçeri dönüp balkon kapılarını kilitledim ve koltuğa yerleştim. Şimdiden, yatın normal ninnisi

yerini dalgalı bir kaya ve yalpalamaya bırakmıştı.

Onu sürmek için yerleştirdim ve birkaç saat sonra akşam yemeği servis edildiğinde kesintiden memnun oldum. Hizmetçiyle birlikte iki adam odama girip masamın ve mobilyalarımın demirlerini kontrol ettikten sonra saygıyla başlarını sallayarak dışarı çıktılar.

Hafif deniz tutmasına rağmen balkabaklı fettuccine ve vanilyalı panna cotta yedim. Yağmur pencerelerime vururken, düşüncelerimi olumlu tutmak ve hızla kötüleşen havanın beni endişelendirmesine izin vermemek için elimden geleni yaptım.

Elder'ın bu sabah olduğu gibi gelmesini umarak kapıya bakmaya devam ettim ama artık ziyaretçim yoktu.

Akşam sekizde su dünyası artık altımızda değil, etrafımızdaydı. Sağanak yağmur çekiçe vuruyor, taze sıvı sıçramaları bir çamaşır makinesi çalkantısında tuzla karışıyordu.

Kanepede olduğum yerde kaldım, bağdaş kurdum ve dalgalara bindim, bir elimde origami teknemi, diğerinde bronz cin lambamı tuttum.

Pozitifliğim karamsarlığa dönüştü ve kaslarım dik durmak için mücadele etmekten çoktan yorulmuştu. İyileşmekte olan bedenim bu kadar erken bir rodeo için donanımlı değildi.

Elder hiç ziyaret etmedi ama akşam dokuz civarında aradı.

Odama hiç telefon gelmemişti ve zil sesinin nereden geldiğini anlamam bir anımı aldı.

Ahizeyi kaldırdım, baş döndürücü sesi kulağımı yalayıp geçerken hem gerildim hem de eridim. "Üzgünüm, geri dönmedim. Zor bir gün geçirdim. Fırtına çok geniş. Etrafından dolaşmamızın imkânı yok. Bu gece kötü olacak."

Cevap vermek için ağzımı açtım, iki yıllık sessizlik sadece bir telefon görüşmesiyle silinmişti. Böyle bir cihazı tutarken ne yapmam gerektiğine dair anılar konuşmam için bana yalvardı.

Ama geri yuttum.

Aptalca bahis yüzünden değil, aramızda gelişen şeyden hoşlandığım ama yine de ona güvenmeyecek kadar temkinli olduğum için.

"Cevap vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden bu sadece tek taraflı bir konuşma olacak. Bu gece buralarda olmayacağım. Köprüde kalacağım. Etrafta dolaşma. Çok dalgalanmadan istersen şimdi bir duş al, sonra yatağa gir ve bir yere ayrılma. Jolfer'ın tahminine göre, fırtınanın en kötüsü birkaç saat içinde vuracak. Eğer hastalanırsan, yatağının başucunda çantalar var. İşimiz bittiğinde sabah seni almaya geleceğim."

Bırakın duş almayı, ayakta bile zor duruyordum.

Yalnızlık eskisinden daha ağır bir şekilde çöktü. Normalde hiç arkadaş istemezdim ama bu gece istiyordum. Cesetlerimizin üzerinde yemek yemeye niyetliymiş gibi görünse de, birilerinin sarılmasını ve havanın bizi öldürmeyeceğini mırıldanmasını istiyordum.

Hafif bir duraksama bir kez daha beni sessiz boşluğu doldurmaya itti.

"İyi geceler, Pimlico. Bugün çok eğlendim. I-" Durdu.

Kalbim uğuldayan fırtınayı bir kenara iterek dikkatle telefona odaklandı. Kapatmasını bekliyordum. Neredeyse kapatmasını istiyordum.

Ama nefesini içine çekti ve sözlerini bitirdi. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Çevir sesi kulağıma sert ve acımasızca çarptı.

Şiddetli rüzgâr baskısını artırdı. Yatın öfkeli sallantısı kulağımda yinelenen kelimeleri silmek için elinden geleni yaptı.

Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Seks yapmayı, acı çekmeyi ya da bana uygun gördüğü şeyleri yaptırmayı dört gözle beklemiyorum.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum...

Çok basit bir eğlence ama çok nadir ve paha biçilemez.

Elder beni yeniden inşa ettiği için ona borcumu ödemek amacıyla bana binlerce banka soydurabilir ve milyonlarca suç işletebilirdi. Ancak değerimi her geçen gün artırmaya devam ettiği için bunu imkansız bir görev haline getirdi.

Haklıydım.

Elder Prest tanıdığım en tehlikeli adamdı.

Beni istediği zaman öldürebileceği için değil,
hayatımdan çok daha fazlasını çalma gücüne sahip olduğu
için.

Kalbimi çalabilir.

Köprüde durduğum süre uzadıkça fırtınanın şekli ve hırıltısı değişti.

"Sanırım bu gece otomatik seviyelendirme sistemini iyi bir şekilde kullanabileceğiz, ha?" Jolfer sırttı. Yüzünde denize duyduğu saygı ve bir korsanın hafif çılgınlığı vardı.

"Umalım da bize iyi davransın." Özellikle büyük bir tepe bizi hızla ileriye doğru iterken bir tırabzana tutundum. "Hangi vahşilikte tırmanacak?"

Jolfer omuz silkti. "Bir öncekinden daha zor."

"Bu beni rahatlatmıyor." Son fırtına armaları parçalamış ve vidalanmamış mobilyaların çoğunu devirmişti. Güvertedeki lanet olası spa küvetinin klorlu sıcak suyu boşaltılmış ve o gece defalarca tuzlu suyla değiştirilmişti.

"Benim tavsiyem, bir sandalyeye tırmanmanız ve bunu atlatmanız."

Tıslayan siyah karmaşasıyla radarı ve çekirdeğe doğru bipleyen küçük kırmızı noktamızı görene kadar, tam olarak bunu yapmayı planlıyordum. Doğa Ana'ya binmeyi. Gençliğimde yaptığım gibi hayatıma son vermek istemeyecek kadar kendimi bataktan kurtarmıştım ama işlerin ne kadar kötüye gideceğini görmek için içimdeki küçük heyecanı durduramıyordum.

Düşüncelerimi teknemde ve yakında olacıklarda tutmaya çalıştım, ama onlar Pimlico'ya doğru gitmeye devam etti. O hiç

Daha önce denizde? Yerin bir ata dönüştüğü ve duvarların denizin girmesine izin vermek için çaresizmiş gibi gıcırdayıp inlediği bir fırtınaya hiç binmiş miydi?

Eğer olsaydı, bu korkunç olurdu. Ve eğer yapmamış olsaydı, bu tamamen dehşet verici olurdu.

Onu tek başına bırakamam.

Radara bakarak, "Bir şeyler alacağım." dedim. Birisi. "On dakika içinde dönerim." Gözlerim kaptan koltuğuna ve büyük çelik direklere sıkıca lehimlenmiş uyumlu kova koltuklara takıldı. Omuz ve bel kayışları dalgalar vurduğunda savrulmamızı önlüyordu ama çabuk açılan bir mekanizma sayesinde alabora olursak kemerlerimizi çözüp yüzebilirdik.

Alabora olacağımızı düşündüğümünden değil... ama asla bilemezsiniz.

Pim'i alıp güvenli bir yere götürmem için bir neden daha.

"Yerinizde olsam gitmezdim." Jolfer gözlerini kısarak pencereleri kapatan yumurta büyüklüğündeki damlacıklara baktı. "Özellikle de güverteyi geçmek için."

Kuşkusuz bu bir tasarım hatasıydı. Tekneyi inşa edenlere köprüyü cilalı güvertenin üzerine yerleştirmelerini söylemiştim. Ana katlardan içeriye erişimin bir yolu olması gerektiğinde ısrar etmişlerdi, ancak alt kattaki alanı bir başka yükselticiyle kesintiye uğratmak istemediğim için ek bir asansörü reddetmiştim.

Güzel günlerde, hatta yağmurlu günlerde bile, açıktaki ahşap üzerinde hızlı bir gezinti hoş bir tazelenmeydi. Bugün sıırıslık olacaktım.

"Uzun sürmez." Parlayan düğmeler ve kadranlar arasında el tutamaçlarının gümüş rengine parladığı kontrol panelinden ayrılıp çıkışa doğru ilerlerken dengemi sağlamak için bacalarımı açtım.

Deniz tutmasından muzdarip olmamakla kutsanmış olsam da, bir sonraki dalganın ne zaman vuracağı ve yatın ne kadar büyük yuvarlanacağı belirsizliği benim bile hoşuma gitmedi.

Kapının pervazına tutunarak, kapıyı açıp kuruyu ıslakla değiştirirken tıslayan elementlerle savaştım. Anında, kalın kaplamalı camın ardındaki fırtınanın alçak uluması ağzındaki tıkacı çıkardı ve çığlık attı.

Güvertede kayarak ilerlerken rüzgâr, yağmur ve gök gürültüsünün gürültüsü bana çarptı.

Giysilerim sırlıklam olmuştu; ağır bir engeldi ve koordinasyonumu bozuyordu. Asansörün bulunduğu camlı fuayeye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, yana doğru kaymaktan ve düşmekten kalçam zonkluyordu.

Bu çılgın dünyada asansör mekanizmasına güvenmediğim için kendimi merdivenlerden aşağı attım. Her birkaç adımda bir tekne yalpalıyor, esniyor ve beni önce duvara, sonra ileri, sonra da geri fırlatıyordu.

Pimlico'nun seviyesine çıktığımda omuzlarım ağrıyordu, fırtınanın şiddetinden dolayı içimde derin çürükler vardı.

Yürümek ve dengemi sağlamak için elimden geleni yapmak yerine, koridorda koştum, tekneyle birlikte hareket ettim, yüzümü buruşturarak duvarlara çarptım. Bu işi gereğinden fazla uzatmayacaktım.

Köprüye geri dönmeliyiz.

Pimlico'nun kapısına ulaştığımda kapıyı çalmadım.

İçeri daldığımda gözlerim dağınık yatağa, yerdeki örtüye takıldı ama Pim yoktu. Hangi cehennemdeydi?

Banyoya doğru tökezledim. Sert fayanslar ve kırılabilir aynalar varken hâlâ orada olup ona zarar vermesine imkân yoktu.

Fırtınanın kargaşası içinde yüksek bir gümbürtü duyuldu. Balkona açılan Fransız kapıları kırılıp hırlarken krem rengi perdeler dalgalandı.

Ve orada, bir sabahlık kemeriyle korkuluklara bağlanmış olan Pimlico duruyordu.

Çarparak durdum. Dizlerim yuvarlanmaya ve eğilmeye karşı kilitlendi.

Sırtı bana dönüktü. Kollarını iki yana açmış, başını arkaya atmış ve çikolata rengi saçlarını

çıplak beyaz vücut.

Karanlıkta, bir şimşek çatalıyla aydınlandı. Omurgası hâlâ sapsarıydı, çürükleri hâlâ etinin üzerinde alacalı gölgeler oluşturacak kadar renkliydi.

Başka bir çatal gökyüzünü kızgın bir tanrı gibi yararken sarsılmadı. Gök gürültüsü kulak tırmalayan davul sesleriyle karşılık verdiğinde toparlanmadı.

Sadece ayaklarını korkuluklara sıkıştırdı ve yaşadı.

AÇIKLAMA.

Hayat.

Ölüm.

Şanslar. Seçenekler. Felaket.

Fırtına daha da şiddetlendi. Giderek taş kesildim; yatağımda bir topun içinde büzüldüm, bir o yana bir bu yana kayarken yatağa yapıştım. Daha kötüye gidemeyeceğini düşündüm. Gökyüzüne her yükselişte ve aşağı her düşüşte, bir dalganın daha da güçlenemeyeceğini.

Yanılmışım.

Rüzgâr denizleri çalkaladı, ama gök gürültüsü gökyüzünü çalkaladı ve ilk şimşek korkunç ıslak bulutlara karşı yükseldiğinde bir karar vermek zorunda kaldım.

Dehşet içinde çılgılık attım ve öleceğimi düşündüm ya da...verdim

içi

n Artık korkamazdım.

de Çok uzun zamandır korkuyordum.

. Artık korkacak enerjim kalmamıştı.

Benden bu kadar.

Kendi ellerimle ölmeye hazırdım. Ben yaşıyordum
Duyularımın köreltildiği, yağmura dokunma ve güneş ışığını hissetme özgürlüğümün çalındığı cehennem. Katlanmama izin verilen tek şey soğukluk, çıplaklık ve acıydı.

Ama bu gece değil.

Bu gece dünya canlıydı. Var olmanın acımasızlığı kulağıma her şeyi bırakıp onunla birlikte nefes almamı fısıldadı. Onunla birlikte ulumamı. Kaderim buysa onunla ölmek.

Yatağımdan çırılçıplak çıkarken soğuğun ısırmasından zevk aldım çünkü onu ben seçmiştim, Alrik değil. Kalp atışlarımın korku dolu dağılışını kucakladım çünkü paniğimin mimarı bendim, Alrik değil. Ve Elder beni çellosuyla yüzleşmeye zorladıktan sonra giydirdiği bornozun kemerini çözdüğümde, omuzlarımdan bir şekilde bir ağırlık çözüldü ve ayaklarımın etrafına bir pelerin gibi düştü.

Fransız kapılarının kilidini açıp sanki canlıymış gibi geri çekilmelerine izin verirken pervasız, aptal ve moronca cesurdum. Rüzgârla savaştım, başımı eğdim, kollarımı yağmura karşı kaldırdım, kendimi damlacıkların acısına ve tropikal fırtınaların okşamasına karşı destekledim.

Korkuluklara tutunarak fırtınayla mücadele ettim. Fırtınanın gücü karşısında tutunamayınca, havlu kumaştan kemeri balkona bağladım, kalçalarım doladım ve sıkıca düğümledim.

Hayatımı bir parça havluya ve doğanın tokadına değil, kadere teslim ettim.

O anda hiç kimse -ne bir insan ne de bir hayvan- benden sorumlu değildi. Kendim bile.

Bununla yüzleşmek benim en büyük korkum ve en büyük özgürlüğümdü.

Yalnızdım.

Ufacıktım.

Ben hiç kimse değildim.

Yaşa ya da öl, dünya bilmez ya da umursamaz.

Gök gürültüsünün her çıtırtısı göğüs uçlarımda çakıllaşmasına ve karnımın panikle sıvılaşmasına neden oldu. Okyanusun teknenin altından kaybolup her felaketten daha büyük bir güçle yukarı doğru yükselirken yaptığı her derin ve karanlık yuvarlanma kalbimi durdurdu, sonra da defibrilasyona soktu.

Eğer doğduğum gibi çıplak ve olabileceğim her şekilde açık olarak hayatta kalabilirsem, her şeye dayanabilirim.

Her şeyi atlatmıştım.

Ve bu, evet, küçük olduğumu, evet, önemsiz olduğumu ama yine de nefes aldığımı kabul ederek o hayatı geri talep etmemdi. Dünya, unsurları beni yok etmek için ellerinden geleni yaparken bile beni beslemeye devam ediyordu.

Yaşamaya değerdim. Hayatta kalmaya değerdim. Ve bir daha asla doğanın ya da insanların bunu benden almasına izin vermeyecektim.

Kollarım kanatlandı, rüzgârın beni yerçekiminden koparıp öfkeli kucağına çekmesini diledim.

Uçmak istedim.

Bana en kötüsünü ver!

"Pim."

Fırtına adımı biliyordu. Sahte adımı. Köle adımı.

Ben buradayım. Seninim.

Kendimden geçerek başım

arkaya düştü. "Pim!"

Rüzgar ismimi parçalara ayırdı.

Beni al. İyileştir beni. Gerçek adımı kullan.

"Pimlico!" Yağmurdan ıslanmış omzuma ağır ve çapraz bir şey indi.

Gözlerimi açtım.

Elder sıırsıklam duruyordu, siyah gözleri rüzgâr kadar vahşiydi. Dudakları kıpırdadı ama fırtına sözlerini çaldı.

Kaşlarımı çatarak ağzını izledim ama tekrar konuşmaya çalışmadı. Bakışlarını bedenimden aşağı indirdi, yağmur her yerime dokunurken göğüslerimde ve karnımda oyalandı. Gözleri her damlayı tenimde cızırdayana kadar ısıttı.

Daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı. Şiddet dolu ama besleyici bir bakış. Arzuyla ama korumayla. Hiçbir genç bana bu şekilde bakamazdı ve hiçbir canavar bu kadar doğru ve yanlış harmanlayıp inkar edilemez bir şekilde kabul edilebilir hale getirme kapasitesine sahip değildi.

Kendimi durduramadan kolum düştü, elim onunkini aradı ve gülümsedim.

Parmaklarımız sıkı ve amansız bir şekilde birbirine bağılıydı. Saçlarım kafa derime yapıştı, köprücük kemiğime yosun gibi yapıştı ama umurumda değildi. Elder yutkundu; yüzü al bir şimşekle aydınlanmış, giysileri nefis vücuduna yapışmıştı.

Sanki henüz kendisine bile sormadığı bir karara varmış gibi parmakları aniden benimkileri sıktı. Beni öne doğru çekerken, belimdeki ip onunla korkuluk arasında kaymamı engellerken sırttı.

Hâlâ elimi tutarken, dalgalar yatına zarar verdiği için yalpalayarak eğildi ve parmak arası terliklerini çıkardı. Çıplak ayakla bana doğru ilerledi.

Kalbim kovalayan yağmur damlalarının arasından korkuyla değil ilgiyle baktı. Bedenim fırtınanın elektriğiyle hazırlandı, acı beklemek yerine dokunuşu kabul etmeye hazırdı.

Vücudunu benimkine dayadı, kot pantolonu kalçalarımın arkasına sertçe değıyor, tişörtü çıplak omuzlarıma ters geliyordu.

Giysiler. Bariyerler. Maskeler.

Parmaklarımı bırakarak iki yanımdaki korkulukları kavradı ve beni güvenli bir şekilde aralarına sıkıştırdı.

Onun koruması bana karışık duygular yaşattı.

Onun orada olmasını, fırtınanın gücünü paylaşmayı ve hayatımda ilk kez özgür olmayı seviyordum ama o hissettiğim coşkuyu mahvetmişti. Vücut ısısı bir tuzaktı, yağmurun beni üşütmesini istediğimde beni ısıtıyordu çünkü bunu ben seçmiştim, başka kimse değil.

Beni o kadar çok seçim yapmaya zorladıktan sonra bile seçim hakkımı elimden almıştı.

Kendimi tekrar rüzgâra kaptırmak için elimden geleni yaptım ama rüzgârın etkisi geçmedi. Dakikalar geçtikçe neşem azaldı. Kulaklarımız uğultudan zonklayarak dengede durduk ve tökezledik.

Belki de geri çekilip içeri gireceğimizi işaret etmeliyim.

Belki de fırtınanın yüzüne gülerek ölümü yeterince kışkırtmışım.

Ama sonra, sanki düşüncelerim onun içine sızmış ve o da rahatsızlığımı okumuş gibi, Elder geri çekildi ve rüzgârın ıslak bir soğuklukla beni kırbaçlamasına izin verdi.

Rahatlayarak iç çektim.

Omzumun üzerinden bakarak, bana güvenli bir yere girmemi emretmesini ya da gideceğini ve ne istersem yapmamı işaret etmesini bekledim.

Ancak kolları yukarı kalktı ve elleri tişörtünün yakasına kenetlendi. Siyah bir bakışla tişörtü başının üzerinden yırttı.

Tam o sırada bir gök gürültüsü duyuldu ve gözlerim ejderha dövmesine takıldı. Kaburgaları açıktaydı, organları o kadar gerçekçi boyanmıştı ki yarı insan, yarı iskelet, yarı efsaneydi.

Gözlerini ayırmadan elleri kemerinin tokasına gitti ve çözdü. Şortunun düğmelerini açıp fermuarını indirdikten sonra hem bej renkli kumaşın hem de gri boxer-brief'in bel bandından tutup çekti.

Yerçekimiyle savaşıırken bile zarafetle soyundu ve özgür olduğu anda, sanki onu rahatsız etmişler gibi kıyafetlerini fırlatıp attı.

O ne yapıyor?

Soru sorduğum anda geçersizdi. Anlamıştım.

O anladı.

Böylesine öfkeli bir güçle karşı karşıyayken kıyafetler hoş karşılanmazdı. Bizler sadece havanın merhametine kalmış insanlardık. Giyinik ya da çıplak ölmek kimin umurundaydı? Buna karşı hiçbir silahımız yoktu - kaçınılmaz olana boyun eğebilirdik.

Bana doğru ilerlerken soğuktan değil ama titriyordum. Sağ eli, tuttuğum parmaklığın üzerine geldi. Başparmağı serçe parmağımı sıyırdı. Bir adım daha atıp arkama geçerken ereksiyonu ağırlaştı, taşlarımızı sanki uzun zamandır kayıp bir şah ve vezirle aynı satranç tahtasına aitmişiz gibi hizaladı.

Diğer eli sol elimin yanına indiğinde nefes almayı bıraktım. Başparmağı diğerini taklit ederek serçe parmağıma bastırdı. Öne doğru eğilmedi ya da çıplaklığını benimkine dayamadı. Sadece orada durdu, rüzgârın omurgamı ısırmasına ve yağmurun kürek kemiklerimi yalamasına izin verdi. Tek temas serçe parmaklarım ve onun başparmaklarıydı ama bu şimdiye kadar biriyle yaşadığım en büyük temastı.

Bana düşüncelerinden başka hiçbir şeyle sarılmadı. Bana ellerinden daha iyi bir şeyle dokundu. Beni hissederek kucakladı ve hiç kimse -ne annem, ne arkadaşlarım, ne de Alrik- böyle bir şey yapmamıştı.

Benden bir parça daha kopardı ve rüzgârda şaklayan tazılara fırlattı.

Başı aşağı indi, burnu kulağımın kabuğunda gezindi. Beni içine çekti. Ben de gökyüzünü içime çektim. Hapis ve nefret mi yoksa özgürlük ve aşk mı koktuğumu bilmiyordum.

Artık karışmıştım.

Fırtına beni olduğum kişiden almış ve olmam gereken kişiye dönüştürmüştü.

Beni

iyileştirmemişti.

Beni temizlemişti.

Beni cehennemin öfkeli pençeleriyle vaftiz ederek bıraktı.

Alçak bir inilti göğsünden benimkine doğru süzüldü. Cevap veren titremem onun içindi, fırtına için değil. Kalp atışlarım onun içindi, yağmur için değil.

Onun sayesinde hayattaydım.

Onun sayesinde Pim'den daha fazlası oluyordum.

İçimde bir dalga kabardı, sonunda ona karşı dürüst olma, sonunda ona sesimi duyurma, sonunda gerçek adımları itiraf etme olasılığıyla zihnimin kıyısını aştı.

Önceden kendimi zayıflatmamın bir yolu yoktu; şimdi ise bir yolu vardı çünkü bu zayıflık değil, zamandı.

En yumuşak öpücük yanağıma kondu ve konduğu gibi hızla silinip gitti.

Ama olmuştu.

Hissetmiştim.

Bir adam arkamda durup beni taciz etmeyip korurken ve kanatlarımı açıp umama izin verirken zaman durdu.

Fırtınada bu kadar pervasızca durduğu için kışına kayış takmalıyım.

Aynı şeyi yaptığım için kendimi kırbaçlamalıyım.

Sağduyu nereye gitmişti? Yıldırım çarpması ya da denize düşüp boğulma korkusu nereye gitmişti?

Kim bilir.

Tek bildiğim, ölümle korkusuzca yüzleşirken Pim'le çıplak durmanın herhangi bir esrardan, zihnimi sakinleştirmek ve eğilimlerimi kontrol etmemi sağlamak için alabileceğim herhangi bir ilaçtan daha iyi olduğuydu.

Bu şekilde olmak... bu şekilde özgür olmak... geçen seferki gibi her şeyi berbat etmeyeceğime dair kendime güvenirsem nasıl bir insan olabileceğime dair bir fikir vermişti.

Bir saat boyunca denizde kaldık. Ellerimin yavaşça onunkilerin üzerinden kaydığı, alttaki küpeşteye tutunurken onun minik kavrayışını sarmaladığı bir saat. Aletimin ona bastırmak için can attığı ve kalbimin bu kadar yakın olduğum için çarptığı bir saat.

Ve bir saat sonra, sanki birisi dalgaları rodeodan düpedüz çılgına çevirerek çalkantı döngüsünü hızlandırdı. Ayaklarımız sık sık kayıyor, sık sık korkuluklara çarpıyorduk, ben de Pim'i ağırlığımdan korumak için elimden geleni yapıyordum.

Tekne yuvarlanırken, geri sıçrayıp bizi gökyüzüne savurmadan önce suyu öpmekle tehdit ediyordu.

Tehlike potansiyel ölüme dönüştü. Kaderi yeterince kıskırtmıştık. Pimlico'nun güvenlik önlemini çözdüm ve kemeri denize bıraktım. Anında rüzgâr kemeri ellerimden kaptı, simsiyah gökyüzünde bir beyazlık belirdi.

Elini elimde kilitli tutarak onu süitinin göreceli güvenliğine geri sürükledim. O bir kapıyı tuttu, ben de diğerini, ikimiz de dışarıdaki vahşi havayı kapatmak ve kilidi eve atmak için mücadele ettik.

Rüzgâr dindikten ama hareket kesilmedikten sonra yatağa doğru ilerledim ve yorganı kaptım. Pimlico bacaklarını açmış, bir sonraki dalganın bizi nereye götüreceğini tahmin etmek için elinden geleni yapıyordu ama deniz yanlış tahmin ettiğine karar verince öne doğru tökezledi.

Çenemi eğerek gürültüyü bastırmak için bağırmaya çalışmadım. Bir an için dışarıdaki bağlantımızı yanlış anlayıp anlamadığımı merak ettim. Giyinik haldeyken ona doğru bastırdığımda, kızgınlığı ve hayal kırıklığı gergin kaslarından yüksek sesle haykırıyordu. Yine de çıplak olduğumda ve dokunmadan üzerine geldiğimde, kudurmuş bir fırtınayla savaşırken olabildiğince rahatlamıştı. Konuşamadık, dokunamadık ya da tadamadık, sadece izledik, dengeledik ve Doğa Ana'nın vahşetine boyun eğdik.

Ama şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde birbirimize bağlıydık. O benim kafamın içindeydi. Ben de onun içindeydim.

Artık aramızda kelimelere dökülmeyen ama çok güçlü bir bağ vardı.

Yorgunluktan kaslarımız ağrıyor ve zonkluyordu ama fırtınanın bizimle oynamayı bırakmasına daha birkaç saat vardı. Kemiklerimize ve ruhumuza kadar ıslanmıştık, dişlerim titremekten birbirine kenetlenmişti.

Çökük kanepeye geçip oturdum ve minderlere gömüldüm. Pimlico bana katılmak isteyip istemediğini ya da bu gece onun sınırlarını çok fazla aşıp aşmadığımı düşünürken, ben

tam da böyle zamanlar için oraya sıkıştırılmış emniyet kemerlerini çıkardı.

İlk bir saat boyunca dik durmak için mücadele etmek iyiydi. Beşinci saate kadar oturmak ve odanın bir ucundan diğer ucuna savrulmamak için mücadele etmek iyi değildi.

Giyinme zahmetine girmeden kemeri kalçalarımın kilitledim, Pim'e baktığımda tahrik olmak ile başka tarafa baktığımda sakinleşmek arasında gidip geldiğimi görmezden geldim. Yavaşça tökezleyerek bana doğru geldi, boşlukta ilerlerken sürgülü mobilyalara tutundu.

Kendini kanepeye attığında göğsü yorgunluktan inip kalkıyordu. Hayatlarımızı zalim bir okyanusa emanet etmekten olması gerekenden çok daha mutlu bir şekilde ona gülümseyerek elimi uzattım ve tokayı yuvasına yerleştirdim.

Emniyet kemerini karnına sıkıca geçirerek yorganı aldım ve ikimizin de üzerini örttüm.

Gözlerimi yüzünden hiç ayırmadım, malzeme etrafımıza yerleşip soğuktan sıırılsıklam olmuş bedenlerimize anında rahatlık ve sıcaklık verirken onu dikkatle izledim.

Giysilerden hoşlanmayan normal bir insan hemen içine kapanırdı; hatta belki de yumuşacık bir örtüye büründüğü için rahatlayarak iç çekerti.

Pim değil.

Gerildi. Yutkunurken çenesi çalıştı, kollarını açarak örtüyü yüzünden ve boynundan uzaklaştırdı. Yumuşak pamuğa dokunmayı bırakmadı ama birkaç saniye sonra kendini rahatlamaya zorladı.

Kıyafetlerle neden böyle bir sorunu olduğunu anlayamıyordum. Umutsuzca sormak istediğim bir başka soru daha vardı. Aklımda sayfalar dolusu soru vardı. O hazır olana kadar beklemek zorunda olan sayfalar dolusu soru ve talep.

İki haftası doldu.

Onu konuşmaya zorlayabilirsin.

Vücudum dalga sarsıntılarıyla gerilmeye devam ederken bile yüzüm gevşedi.

Sabırlı ve nazik olmamış mıydım? Pim'in boğulmadan suyun üzerinde yürüyebilmesi için ince bir güven kabuğu oluşturmak için elimden geleni yapmamış mıydım?

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmiştım.

Onun da kendi görevini yerine getirme zamanı geldi.

ŞAFAKLA birlikte fırtına hıçkırdı ve gece için yeterince eğlendiğine karar verdi.

Her kaya yavaş yavaş daha az şiddetli hale geldi. Her fırtına yavaş yavaş ilgisini kaybetti. Elder uykuya daldığımız yerden uyandı ve koltuktan kalktı. Çıplak bir halde banyoya girip bir havlu çalarken bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

Tekne hala sıcıyor ve dalıyordu ama ya dengesizliğe uyum sağlamıştık ve iç jiroskoplarımız bunu daha iyi idare ediyordu ya da ejderha dövmesinin sahip olduğu mistik güçleri almış ve onun yardımına başvurmuştu -görünmeyen kanatları güçle çırpıyor, ayakları Phantom'a bağlı kalsa bile onu havada tutuyordu.

Vücudunun artık acı veren bir silah ya da alet gibi değil de dokunmak istediğim bir şey gibi görünmesinden nefret ediyordum. Sonuçlarımın değişmesinden neden nefret ettiğimi bilmiyordum. Sonunda bir erkeğe baktığımda bir katil görmek yerine -ne kadar yakışıklı ve eşsiz olursa olsun- sadece bir erkek görmek sağlıklı değil miydi?

Elder düşüncelerimin nasıl karmakarışık olduğunu ya da havluyu beline sararken dikkatimi nasıl dağıttığını bilmiyordu. Bir elini fırtınada savrulan saçlarında gezdirerek, "Ben kamarama dönüyorum. Yapacak işlerim var - tabii uydular hâlâ sağlamsa." Gözleri önce benimkilere, sonra da arzunun alev alev yandığı yatağa kaydı.

Gerildim.

Eğer beni istediğini söyleseydi, itaatsizlik etmezdim. Yaptığı onca şeyden sonra seksi hak etmişti. Az da olsa kabul edebilirdim. Hoşuma gitmezdi ama eskisi gibi tiksинmezdim de.

Sadece bakışlarını kaçırdı, düşündüğü her neyse sustu ve saat beş yönündeki gölgesini ovuşturdu. "Dinlen. Uzun bir geceydi." Kapıya doğru yürürken ekledi, "Senin için sonra geleceğim."

El sallamama ya da cevap vermeme fırsat vermeden gitti.

Kapı kapandı ve beni uyanık tutan adrenalinin her santimi yorgunluğa dönüştü. Uyuma düşüncesi şimdiye kadarki en iyi fikirdi, bu yüzden onun emrine itaat ettim, emniyet kemeri beni hala yerimde tutarken yanıma kıvrıldım ve biraz daha uyudum.

* * * * *

Gün ortasında güneş dünyanın kontrolünü ele geçirdi, son gri bulutları da yakıp yok etti ve yağmuru cehenneme geri gönderdi.

Fırtınadan önceki halimden geri dönülmez bir şekilde değişmiş olarak uyandım ve kendimi kanepeden ve geçmişimden kopardım.

Tutulmuş eklemler ve zedelenmiş kemikler üzerinde tırmanırken, sakın bir tekne ve sakın bir ruh üzerinde durdum, sanki bu ikisi gerçekte olduğu kadar sembolizmle de bağlantılıymış gibi.

Dünya evcilleştirildi.

Anılarım evcilleşmişti.

Hayatta kalmıştım.

Bulutlardan gelen yoğun ve nemli havayı içime çekerek duş aldım, kurulandım ve kendi keyfim için çıplak mı kalsam yoksa onun keyfi için mi giyinsem diye düşündüm.

Lacivert ve mavi vardiyayı giymeyi tercih ettim, böylece fırtına geçtiğinden beri onarım işleriyle uğraşan personeli üzmemiş olacaktım.

Öğleden sonra, cankurtaran botunun brandasında mükemmel bir yer buldum ve sıcak güneşin tadını çıkardım. Sanki bir önceki berbat geceyi telafi etmek istercesine daha güçlü ve daha parlak parlıyordu.

Elder'ı görmemiştim ve onu aramamıştım. Kendi başıma olmaktan mutluydum, bunca zaman sonra yavaş yavaş kim olduğumu öğreniyordum -artık kirler temizlenmişti.

Akşam karanlığında odama çekildim, not defterimi çıkardım ve hayali sırdaşımla sohbet etmeye hazır bir şekilde kalbimin kapısını açtım.

Sevgili Hiç Kimse,
Dün gece yetki bendeydi.

Dün gece istediğimi yaptım. Korkumu kucakladım ve bana istediğini yapmasına izin verdim. Bu beni dehşete düşürdü ama özgürleştirdi. Bu mantıklı mı?

Elder bana katıldığında, beni koparacağından korktum. Beni geri sürüklemesini ve kapıları çarpmasını bekledim. Ama o bana katıldı, Hiç Kimse. Sanki o da benim gibi bulutların arasında şeytanlarıyla yüzleşmeye ihtiyaç duyuyordu. Sanki hiçbir şey olmadan bir arada durmak parçalarımızı dağıtmaya ve onları bambaşka bir resme dönüştürmeye yardımcı oldu.

Yine de onu duydum. Gitmeden önce kararını duydum.

Sabrı tükendi. Her ne kadar kendini kontrol etmeye çalışsa da bu daha fazla sürmeyecek çünkü ne yaptığını biliyor.

şimdi ona borçluyum.

Sadece güvenlik ve iyileşme zamanı için değil, dün gece yanımda olduğun için de. Hiçbir talepte bulunmadığın için. Bizi birbirimize bağlayan her türlü duygu için.

Sorularını yanıtlamaya hazır mıyım? Hayır.

Senden başka biriyle konuşmaya hazır mıyım? Asla.

Ne olursa olsun beni zorlayacak mı? Sanırım zorlayacak.

Tıpkı Alrik gibi sesimi istiyor.

Bunu hak edip etmediğine karar vermek bana kalmış.

Ona asla geri dönmedim.

Fırtına otomatik balastı bozmuştu ve bunu düzeltmek için bütün gün Jolfer'le birlikte çalıştım. Bu iş bittikten sonra, iletişim panellerini sıfırladıktan sonra yanıtlamam gereken önemli e-postalar vardı.

Gece çöktüğünde, dikkatim dağılmış bir lazanya yemeği yedim ve duş almak için odama yöneldim.

Fırtınanın tuzunu temizledikten sonra Pim'e gitme planlarım vardı ama önce kendimi yeniden merkeze almak istiyordum. Akli başında olmak istiyordum, böylece kapıyı açtığı anda onu duvara itip yutmayacaktım.

Kontrolümle oynuyordu.

Yakında, hayal kırıklığına bir son vermek zorunda kalmadan onunla aynı odada bulunamayacaktım.

Taze ılık su üzerimden akarken, aklım onun sikimin üzerindeki ağzı ve yapmaya çalıştığı oral seksle bana işkence ediyordu. Elim uzunluğumu kavradı, serbest bırakmak için çalışmak için yalvardı.

Kalan tüm enerjimi harcamama rağmen avucumu çektim.

Boşalmayı ne kadar istesem de, Pim sonunda beni kabul ettiğinde, sonunda onu öpmekten fazlasını yapacağıma güvendiğinde olacakların beklentisini boşa harcamak istemiyordum.

Öpüşmenin dokunmaya, dokunmanın da içine girmeye yol açtığı görüntüsü beni inletti.

Taşaklarım taş gibi sertleşmişti.

Beni delirtiyor.

Pim'in tadına baktığım anda ortaya çıkacak olan saplantıya kendimi kaptırmadan önce başka bir şeye -son derece iyi olduğum bir şeye- odaklanmam gerekiyordu.

Çok uzun süre mücadele ettim.

Onu becerdiğim an, teslim olmak zorunda kalacaktım ve o zaman gerçek beni görecekti. Başımı spreye doğru eğerken homurdandım. Bunca zaman bir centilmen gibi davranmıştım. Beni tanıdığını sanıyordu. Daha fazla yanılmış olamazdı.

Kendimi Pim'e yaklaştırdıkça, gerçekte kim olduğumu ortaya çıkarma dürtüsüyle savaşmak daha da zorlaşıyordu.

Duştan çıktıktan sonra kalçalarımın oturan koyu gri eşofman altımı giydim; gömlek giyme zahmetine girmedim. Ana güverteye açılan balkonum açık kapılar sayesinde yıldızlarla ışıldıyordu ve fırtınanın ardından gelen sıcaklık havayı ağır bir bunaltıcılıkla ıslatıyordu.

Çellomu sarmak için özenle hazırlanmış köpük ve desteklerin bulunduğu özel tasarım dolaba yöneldim, kayışları çözdüm ve onu serbest bıraktım.

Böyle güvenli bir yer kurmamış olsaydım, çellonun dün geceki felaketten sağ çıkacağından şüpheliydim.

Ağırlığı ve hacmi artık hantal değildi, ama enstrümanın yabancı olduğu bir zamanı hatırladım. Sonra öğretmenim o ilk notayı çaldı, beceriksiz parmaklarımı doğru tellere basmaya yönlendirdi ve bum, kanımdaki lanet kontrolü ele geçirdi.

Oynadım, oynadım, oynadım.

Her boş anımda, bacaklarım uyuyana, açlık beni titretene ve parmaklarım daha fazla müzik için kanayana kadar oturdum. Kimse bana ulaşamazdı. Kimse beni durduramazdı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hiçbir şey.

Çello bacaklarımın arasına uysal bir sevgili gibi yerleşirken, zihnim geriye doğru bataklığın içine kaydı

anılar.

Tüm gençliğim boyunca içimde bir şeyle yaşadım - benden daha güçlü bir şeyle, beni kurtarmanın yanı sıra yok etme gücüne sahip bir şeyle.

Annem onu beslemeyi kendine görev edinene kadar sevdiğim herkesi yok edeceğini düşünmüştüm. Babam da aynı fikirdeydi ve müzikteki yeteneğimi geliştirmem için beni serbest bıraktılar. Takıntılı, ele geçirilmiş ve olabildiğince parlak olma ihtiyacıyla tamamen güçlenmiştim. Gözlerim buğulanana kadar müzik okurdum. Kulaklarım her saniye, her saat, her gün aynı notalarla çınlayana kadar çalıştım ve çalıştım.

Sonunda öğretmenim babamla konuştu. Benim tutkumdan korkuyordu, korkuyordu çünkü yemeyi, içmeyi, yaşamayı bırakmıştım. Ben sadece çelloda mümkün olan her şekilde ustalaşmak için var oldum.

Ancak babam benim kim olduğumu anladı ve beni azarlamak yerine cesaretlendirdi.

Daha da kötüleştım.

Origami de aynı şekilde başladı. Bir gece, kardeşimin mutfak masasının üzerinde bıraktığı ödevinin bir parçasını aldım. Ödevi, bir sınıf projesi için basit bir vinç yapmaktı.

Bütün gecemi aldı ama alıştırma kitapçığının tamamında ustalaştım, turna kuşları, tekneler ve kelebeklerden oluşan origami eserlerimi kardeşimin yatak odasının dışına bıraktım, böylece o da katlanmış bir renk denizi içinde uyandı.

Ondan sonra, eğer çello çalmıyorsam, hayal edebildiğim her şeye kâğıt katlıyordum. Artık yönergelere ve talimatlara ihtiyacım yoktu. Talimatlar bendim.

Ama sonra, sıçtım batırdım.

Çocukluğım yok oldu.

Ve hayatımdaki yeni takıntım, benden çalanların izini sürmek ve karşılığında onlardan çalmaktı. Yoluma taş koyan herkesi avlayacak ve öldürecektim.

Ve hepsinin en büyüğü, en kötüsü, en dokunulmaz olanı olana kadar durmayacaktım.

Zihnim iyi ve kötü üzerinde geriye doğru koşarken, parmaklarım uçtu. Müzik aktı. Şiddet paylaşıldı. Aşk yaratıldı. Seyircilerin beklediği gibi çalmadım. Notaları daha iyi hayal edebilmek için sakın kalıp gözlerimi kapatmadım.

Serbest bıraktım.

Bedenim quavers oldu; kollarım çift yarık. Sakatlayıp yaraladığım, değiştirip tasarladığım karanlık melodide kendimi kaybettim.

Çıplak göğsümün üzerinde ter parlıyordu; beni kaya gibi sertleştiren ve neredeyse gözyaşlarını yakmanın eşiğine getiren bir kreşendo boyunca yarışmaya çabalarken parmaklarım nemlendi.

Sonra bir hareket başımı kaldırmama neden oldu.

Pimlico odamın eşiğinin hemen üzerinde geziniyordu.

Ağzı kocaman açılmış, elleri yumruk olmuştu. Onu son kez odamdan çıkardığımda verdiğim beyaz bornozu giymişti. Beyaz, onu çaldığım yerin rengiydi. Beyaz, elinden alınan masumiyetinin rengiydi. Beyaz, yalanların, yarı gerçeklerin ve korkunun rengi.

Parmaklarım tıngırdayarak durdu. Yayım, çaldığım son notayla titreşerek sallanıyordu. Kendimi o kadar kaybetmişim ki at kılınının yarısını parçalamıştım. Bunu sık sık yapardım. Kırdıklarımın yerine koyacak sonsuz sayıda telim vardı.

Ne kadar derine ineceğimi, ne kadar canavarca oynayacağımı asla kontrol edemezdim.

Ve şimdi, yapmak istemediğim bir şey yapmıştım. Pim'i dehşete düşürdüm.

Tekrar.

"Hey..." Boğazım dikenli tel gibiydi. Çelloyu yavaşça sandalyeye koyarak titrek bacaklarımın üzerinde durdum. "İçeri girdiğini görmedim."

Böyle bir yerdeyken bir torpidonun geldiğini göremezdim. Ama Pim'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"İyi misin?"

Ben ona doğru yaklaşıırken bile gözlerini çellodan ayıramıyordu. Geçmişinin toplamı kirpiklerini karartmış, gözleri hayaletlerle parlıyordu.

Önüne eğilerek mırıldandım, "Müzik sana zarar veremez, sessiz olan."

Parmaklarımızı birbirine geçirmeye çalıştığımda irkildi. Etrafımda dolanarak çelloma doğru koştu.

Yine mi?

Ellerimi birleştirerek homurdandım. "Kuralları biliyorsun, Pim.

Sakın dokunma."

Çellomu elimden alırsanız beni de alırsınız. "Çalacak bir şeye ihtiyacım var. Ya o ya da sen. Seçim senin."

Sanki enstrüman ona saldırıp yumruk atacakmış gibi birkaç adım ötede durdu. Sanki yay ona tecavüz ederken teller canlanacak ve onu bağlayacakmış gibi.

Buraya son gelişinde nefret dağını aşmamış mıydı? Müzik nasıl bu kadar derin bir seviyede bu kadar iğrenç olabilirdi?

Senin için çaldım... Hiçbir işe yaramadı mı?

Onun cevaplarını istiyorsun. O zaten sana söylüyor.

Ona doğru ilerleyerek, başını bana doğru çevirdiğinde ellerimi uzattım. "Sanırım sendeki bu gereksiz korkuyu eğitmek için başka yöntemler gerekiyor."

Yanağının içini kemirdi.

Etrafından dolanarak çelloyu aldım ve büyük enstrümanı yan tutarak tekrar oturdum. "Buraya gel."

Yüzü kızardı ve geri çekildi.

"Bana itaatsizlik etme. Samimi olmaktan çok daha fazlasını yaptım. Sabırlı ve çoğunlukla nazik oldum. Ama eğer istediklerimi yapmaya başlamazsan, sinirlendiğimde ne olacağını sana gösteririm." Tekrar kucağımı okşadım. "Gel. Buraya gel."

Öfkeyle parlayarak burnunu çekti.

Sonra isteksizce öne doğru kaydı ve önümde durdu; gözleri hâlâ elimdeki çelloya yapışmıştı.

"En azından bu bir başlangıç. Tavırların üzerinde daha sonra çalışacağız." Sol kolumu açarak başımla kasıklarımı işaret ettim. "Otur."

Kaşları kalktı; başını zar zor fark edilir bir şekilde salladı. Bu beni hem memnun etti hem de aynı ölçüde sinirlendirdi. Birkaç hafta önce onu aldığımdan beri, uzun süre esaret altında kaldıktan sonra isteksizliğini dile getirecek bir omurga geliştirmişti. Bu benim yüzümdendi. Dün geceki fırtınadan sonra nerede hata yaptığımı anlamıştım.

Onu konfor alanının ötesine itecek olaylara ihtiyacı vardı. Ne pahasına olursa olsun normale dönmesi gerekiyordu.

Ona kendini yeniden bulması için zaman vermiştim. Ona kim olduğumu gösterme sırası bendeydi.

O zaman birlikte ilerleyebiliriz.

Arzularım patlamadan ve her şeyi yok etmeden önce.

İtaat etmesini beklerken gözleri kısıldı. Sessizliğimiz sessiz kılıçlarla savaştı ve çarpıştı, ama sonunda ofladı ve dizimin ucuna tünemek için döndü.

Bu işe yaramaz.

Ona yakın olmalıydım. Kalbini göğsümde hissetmeye ihtiyacım vardı, böylece korku seviyesini izleyebilecektim.

"Unutma, dediğimi yaparsan sana zarar vermem." Kolumu ona dolayarak onu kendime çektim ve dizimden kalçama kadar kaldırdım. Kesinlikle hiçbir ağırlığı yoktu ve kalçası hala oynamaktan granitleşmiş olan sikime bastırırken nefesi kesildi.

Boğazını sıktım. "Çaldığım için sertim. Ama şimdi kucağımda olduğuna göre, çellomdan tamamen farklı bir şeyi okşamayı düşünüyorum."

Kahretsin, onun bir şeyini okşamayı ima etmek bile pantolonumdaki her damla kanın şişmesine neden oldu.

Sertleşti, dondu ve sonra kucağımda cansız bir şekilde döndü. Buna izin yoktu.

Yayımlı dizime dayayarak ensesine uzandım ve saçlarını bir tarafa toplayarak omzunun üzerinden ittim. Parmaklarım boynunu sıyırdığında irkildi. Görünüşe göre o amcık ona her ne yaptıysa hâlâ basınç noktalarına sahipti.

Gerginliğini görmezden gelerek yatıştırdım, "Sana dokunmayacağım. Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Omurgası daha da sertleşerek beni çelişkimi kabul etmeye zorladı.

"Seni yakınımnda tuttuğumu biliyorum ama söz veriyorum, sana şu anda bulunduğum yerden başka bir yerde dokunmayacağım."

Burun delikleri alevlendi, nefesini içine çekmek için elinden geleni yaptı. "Yakında bana seni neyin korkuttuğunu tüm ayrıntılarıyla anlatacaksın.

melodiler hakkında çok şey biliyorsunuz - siz yaralıyken çaldığı konusunda haklı olup olmadığımı bana söyleyeceksiniz - ama şimdilik sizi sadece dinleyici değil, yaratıcı yapacağız."

Çelloyu bacaklarımın arasına almak için pazularımı sıkıldığında nefes alış veriş hızlandı. O üstümdeyken rahat değildim ve açtığım düzgün çalmak için yanılttı, ama bir şekilde, Pimlico'nun bir parçasını daha geri alma umudu varsa bunu yapması gerektiğini biliyordum.

Yırtık pırtık yayı tutarak, "Elini ver bana," diye mırıldandım. Sol avucumu davet edercesine açtım, korkmuş bir kuşun benden bir kırıntı almasını bekler gibi bekliyordum.

Derin bir nefes çeken Pim, sanki dünya durmuş ve bir gün üçe uzamış gibi yavaşça itaat etti.

Onu acele ettirmedim. Kendimi sabırlı olmaya zorladım. Fırtına ve yankesicilik seansından sonra birlikte kaydettiğimiz ilerleme, çellom sayesinde körelmişti.

Ama sonunda dokunuşu benimkiyle birleştğinde ürperdi.

Ürperdim.

Sanki onun pozitifliği benim negatifliğimle buluşmuş ve aramızda engellenmeden akan bir akım yaratmıştı.

Onun eli benimkine neredeyse fazla geliyordu. Bedenim daha fazlasını istemek için sıkıştı. Dişlerimi sıkamak ve dokunuşumu nazik tutmak için tüm irademi kullandım.

Parçalanmış öz disiplinimi toparladıktan sonra, onu içime çekme dürtüsüne karşı koydum. "Güzel. Seni kontrol etmeme izin ver." Elini klavyeye doğru yönlendirdim.

Avucunu kaplamaya sıkıca sardığımda ve parmakları tellere bastırduğında biraz debelendi.

"Hissediyor musun? Canlı değil. Lake bir kabuk ve ipten başka bir şey değil."

Dizimin üzerinde kayarak sikime çarptı.

Oynarken ona bu kadar yakın olma beklentisi neredeyse beni devirecekken kaslarımı kilitledim. "Bunu yapana kadar canlı değil." Parmaklarını doğru akora yönlendirmek için etrafına daha da uzandım. Pozisyonunu aldıktan sonra, yarı harap olmuş yayı tellerin üzerinde usulca sürükledim.

Ses sıçradı, asırlık viyolonselın zengin ve ham sesi etrafımızda yankılandı.

Tüylerim diken diken oldu.

Yıllardır oynarken tüylerim diken diken olmamıştı. Pim sarsıldı.

Elini benimkinden çekerek, sanki çello onu sokmuş gibi diğer eliyle sıktı. Belki de sokmuştu. Anılar soktu. Hatıralar kamçılıyordu. Böyle basit zevklerin tadını çıkarmak için zihnini aşması gerekiyordu.

Tek kelime etmeden elini tuttum ve bir kez daha klavye üzerine yerleştirdim. Kaskatı kesildi ama çekip gitmeye çalışmadı. Sanki çellodan olabildiğince uzaklaşmak istercesine göğsüme yaslandı. Boğazını öpme içgüdümü bastırdım ve bir Si çaldım.

Güçlü, etli nota tizleşirken gözlerim kapandı. Bundan daha iyi bir ses olamazdı. Bundan daha iyi bir büyü olamazdı.

Kıpırdandı ama bu sefer bırakmadım. "Kes şunu. Bu notlar her neyi tutuyorsa... Bırak gitsin. Fırtınadaki o kız ol. Kim olduğunu ve kim olmak istediğini hatırla." I

Bir A, sonra bir Re ve bir Sol diyez çalarak kulaklarını bir dizi yüksek ve alçak, tuzlu ve ekşi, tatlı ve tuzlu notalarla tanıştırdım. Bir akor çizelgesi yaptıktan sonra onu daha da yakınima çektim. "Bırak sana rehberlik edeyim. Karşı koyma."

Ve sonra çalmaya başladım.

Parmaklarımız birbirine dolanırken bazı notalar kaydı. Bazıları benim mahvolmuş yayımla kısa sürdü. Ama sonraki dört dakika elli üç saniye boyunca Pim onu acı içinde yüzdüren müziğe boğmama izin verdi. Kendi başına dalıp kurtarmak için asla yeterli oksijene sahip olamayacağı kadar içine batmış olan parçaları toplamak için onu derinliklere geri sürüklememe izin verdi.

Aramızdaki engeller eriyip gitti ve tıpkı fırtınada olduğu gibi onu içimde hissettim. Onun kötü durumunu duydum. Geçmişini gördüm. Ve onu on yıllardır kimsenin girmesine izin vermediğim bir seviyede anladım.

Omurgası göğsüme kilitli kaldı, asla yumuşamadı ya da boyun eğmedi, ama parmakları benimkilerin altında ısındı, yarattığımız şarkıyı lanetlememeyi kabul etti.

Cinsel yoğunluk, melodinin yükselip sonra epik bir şekilde alçaldığı yarı yolda zirve yaptı - istismar ve melankoliyi anlatan zengin bir kombinasyon. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu ve yüzümün Pim'e dönmesine ve dudaklarımın boğazını okşamasına engel olamadım.

Yüzünü buruşturdu ama boynu burnumu sokmam için eğildi, sonra da ağzı açık bir öpücüğü engellemek için düştü.

Seksin etrafımızı sardığı, gittikçe daha sıkı çektiği, görmezden gelmenin gittikçe zorlaştığı şehvetli bir akış halinde yaşıyorduk.

Bacağımdaki ve kalçamdaki ağırlığı, enerjimi herhangi bir sprint veya yüzmeden daha hızlı tüketti.

Nefesim

kesilmişti.

Akılsızdım.

Tamamen tükenmiş ve parçalanmıştım.

Şarkı bir sonsuzluktu.

Şarkı bir saniyeydi.

Son nota kaybolduğunda elini bıraktım ve kolumu onun etrafından çektim. Gitmesine ihtiyacım vardı çünkü gitmezse onu becerecektim.

Git.

Uzak dur benden.

Kucağımda donup kaldı. Ayakları yere basıyordu, ağırlığını taşıyordu, onu seve seve destekleyecek olsam da - bir vahşiye dönüşmeme saniyeler kalmışken değil.

Gözyaşları kirpiklerini örümcek ağları gibi süslüyor, yanaklarına gümüş telli bir tuzak gibi ince ince sarkıyordu.

Ne zamandır ağlıyordu?

Arzum öfkeye dönüştü. Her dürtüm o lanet olası gözyaşlarını silmek ve zihnini anılardan arındırmanın bir yolunu bulmak istiyordu ama düşüncelerinde kalmasına izin verdim. Geri dönmesi için onu zorlamadım. Akıl sağlığını bulması için ikimizin de ihtiyacı olan zamanı ona verdim.

Vücudu müziğin etkisiyle yavaşça gevşedi; kucağımdan kalktı.

Gitmesine izin verdim.

Artık gitmesini istemiyorum.

Yatağa doğru ilerlerken ve başını ellerinin arasına alarak şiltenin üzerine otururken kafamı çevirmedi. Yanına gitmeden önce güvenli olduğundan emin olmak için çelloyu yere koyduğumda kollarımda ağırlaştığını hissettim.

Şimdi tam zamanıydı.

Beklediğim şey buydu.

Savunmasızdı, sarsılmıştı ama kırılmamıştı. Daha önce hiç kırılmamıştı ama şimdi saç çizgisindeki kırıklarda daha fazla yapıştırıcı ve gözyaşlarından daha fazla cesaret vardı.

"Konuş benimle."

Gözleri benimkilerle buluştu, biz oynarken çektiği acılardan dolayı kurumuştı.

Daha uzun oturdu.

Onun üzerinde yükselerek emrettim, "Yeterince sabrettim, sessiz fare. Sana hiç vermediğim şeyleri verdim.

kimseye vermedim. Şimdi bu iyiliğe karşılık verme zamanı."

Boğazına uzandığımda sessizce ciyakladı.

Boynuna dokunulmasından korktuğunun farkındaydım ama gözlerini kaçırmamasına ya da irkilmesine izin vermedim. Ona istediğim her yerde dokunabileceğimi öğrenmesi gerekiyordu. Ona onun gibi zarar vermeyeceğime güvenmeliydi.

Parmaklarımı boğazına dolayarak mırıldandım: "Dilin iyileşti; çalışan bir ses kutun var, yani ağzından ses çıkabilir. Bunu biliyorum. Seni dövmeyeceğim. Seni zorlamayacağım. Sana dokunmayacağım bile. Ama benimle konuşacaksın."

Onu bırakıp parmaklarımı açtım. "Gördün mü? Onları arkama koyacağım. Sana söz veriyorum. Sana dokunmayacağım." Sırıttım. "En azından önümüzdeki on dakika boyunca. Eğer uslu durur ve dediklerimi yaparsan, ellerimi bir süre daha kendime saklayacağım. Dediklerimi harfiyen yaparsan sana hiç dokunmam."

Çenem düştü. "Dediğimi yapmazsan sözümü bozmak zorunda kalırım. Anladın mı?"

Yutkunurken boynu kasılırken gözlerinden oklar fırladı.

"Güzel." Kendimi destekleyerek bacaklarımı daha da açtım ve ellerimi arkamda kilitledim. "Artık kuralları biliyorsun. Hadi başlayalım."

NEDEN bana fare demeye devam etmek zorunda?

Bu onun kullanacağı bir şey değildi. Bunu o acımasız sesiyle her söylediğinde, diğer ergenlerden daha kötü olmayan ama ne yazık ki naif olan bir ergene geri dönüyordum.

Artık saf olmak istemiyordum.

Erkekler dünyası söz konusu olduğunda saf değildim.

Elder'ın ne istediğini biliyordum. Bana o çok sevdiği canavardan korkunç sesler çıkarttirdığı süre boyunca bunu hissetmiştim. Ereksiyonu kalçamı sanki bin dereceye ayarlanmış bir fırın gibi haşlamıştı.

Ama seninle seks yapacak olsaydı, sana dokunmayacağına söz vermezdi.

Mantık beni yatıştırmadı; sadece kafamın daha da karışmasına neden oldu.

"Bana gerçek adını söyle."

Gerçekten bunu ağızımdan kaçıracağımı mı düşündü? Bana bir şarkı çaldı ve fırtınada yanımda durdu diye iki yıllık sessizliğin unutulacağını mı?

Boynuma dokunmasından, boynumu öpmesinden kalan dehşet taşıtı. Kontrol altında tutmak için elimden geleni yapmışım ama beni konuşmaya zorlayacaksa... Savaşı kazanmasına izin veremezdim.

Sesimi hak edip etmediğine ben karar verecektim.

O berbat çellodan sonra değil.

Ayağa kalktım, çenem eğikti.
Yüzü karardı. "Cevap ver bana."
Kollarımı kavuşturdum. Hayır.
"Pim."

Bana Pim yapma.

Geceyi gök gürültüsü içinde geçirmenin verdiği güç ve özgürlük bana pervasız bir cesaret verdi. Kulaklarıma zorla soktuğu müzik tekrar tekrar yankılanarak beni seğirtir ve vahşileştirirdi. İki uç nokta, hüsrana, korku ve öfke karmaşasında buluşmak üzere bir araya geliyordu.

Çok fazla öfke.

Onun oyunlarını oynamaktan bıkmıştım.

Birilerinin oyununu oynamaktan bıkmıştım.

Bundan sonra kuralları ben koyacağım, duydun mu beni?

Buraya güvertede benimle oynayan adamı aramaya gelmiştim. Beni tekrar öpmesini umarak kendimi onun kamarasına davet etmiştim. Buraya itilip kakılmak için gelmemiştim ve kesinlikle konuşmak için de gelmemiştim.

Eğlenmek için geldim.

Ve az önce beni ağılattın.

Elder benimle kapı arasında duruyordu. Dışarı çıkmak istedim. Kaçmak ve Kimse'ye yazmak istedim. Bronz cin lambasını fırlatıp atmak istedim çünkü bana dilek dileme konusunda yalan söylemişti.

Eğer bunu yapabilecek gücü olsaydı, dokunmaya, öpüşmeye ve sekse olan tiksintimi ortadan kaldırırdı ve ben de onun karşısında buz yerine sıcak bir şekilde durabilirdim. Aletini kalçamda hissedebilir ve donmak yerine eriyebilirdim.

Onunla üç hafta yaşadıktan sonra daha iyi olacağımı düşünmüştüm. Bana bir tedavi bulacağına söz vermişti.

Sen bir yalancısın.

Ayağa kalktım, öne çıktım.

Bunu aştım ben!

Gözleri gerildi ama ben bir adım ve bir adım daha atarken konuşmadı. Çapraz kollarım daha sıkı sarılmıştı, sanki bundan sonra olabileceklerden beni koruyabileceklermiş gibi.

Alanına tecavüz etmeye devam ettim - ona yaklaştığımı umursamadan - amacım bana dokunmama sözünü (bu gece ikinci kez) bozmadan ve beni konuşmaya zorlamadan önce geçip kapıdan uçmaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, yüzü gölgeler içindeydi. Kaşları kızgın siyah çizgiler halindeydi, saçları ruhunu parçalayan bir müzik çalmaktan dağılmıştı.

Ben gidiyorum.

Birkaç adım sonra göğüslerimiz birbirine değecekti. Birkaç adım sonra onu itip kapıdan dışarı fırlayabilirdim.

Bakışlarım onun, çıkışın ve o berbat çellonun arasında gidip geliyordu. Beni kalmaya zorladığı ilk seferin düşündüğüm kadar kötü geçmemiş olması umurumda değildi. Bu sefer - notaların parmaklarımın altında titreyip kabardığını gerçekten hissediyordum - tek hissettiğim Alrik'in kırbaçlarıydı.

Hastalık mideme bir gülle gibi oturdu.

İki adım daha atınca vücutlarımız aynı hizaya geldi. Bakmak için başımı çevirdim.

Bırak gideyim.

Elder yerinde durdu. "Otur, Pim. Daha işimiz bitmedi."

Evet, öyle.

Ona vurma, canını yakma ihtiyacımı ikinci kez tahmin etmedim. Ellerim kendiliğinden havalanıp bana alan açmak için onu geriye doğru iterken bile kontrol tamamen bende değildi.

Çekil yolumdan!

Tökezledi ama hemen kendini toparladı. Hava vahşetle çatırdıyordu.

"Cidden bunu yapmak istiyor musun?" Sesi şiddetle dalgalandı.

Ne yapacaksın?

Beni bırakacak mısın?

Evet, bırak beni!

Tüm anlayışlı sabrına ve zalim anlayışına rağmen, ne hissettiğime dair en ufak bir fikri yoktu. Beni iyileştirdiğini mi düşünüyordu? Çellosunun sihirli bir hap olduğunu ve artık normal olduğumu mu?

İşler öyle yürümüyor!

Seninle konuşmak istemiyorum!

Yankesici flörtünden müzikle beni mahvetmeye ani geçişle ilgili hiçbir şey açılmamı ve kalpten kalbe konuşmamı istemedi.

Kalpten kalbe konuşmaya ihtiyacı yok. Sırlarını okudu, hatırladın mı?

İçimden sıcak balmumu gibi daha fazla öfke aktı.

Tek istediğim gitmek ve onun sıcaklığının kanımda bıraktığı ürpertiden ve notlarından yayılan korkudan uzaklaşmaktı.

Ona doğru ilerledim; ellerim uzanmış ve savaşa hazırды.

Bacaklarını destekledi, çenesi düştü. "Beni tekrar it ve ne olacağını gör, Pim."

Bu uyarı yatağa oturup uslu durmam için yeterli olmalıydı. Ağzımı açıp tek bir kelime söylemem için. Ama diğer kabahatlerimin yanına kâr kalmasına izin vermişti. Bundan da kurtulmama izin vermeyeceği ne malumdu?

Numara yapmıyordum. Gitmem gerekiyordu. Hemen şimdi. Ve sen benim yolumdasın.

Dişlerimi sıkarak onu ittim ve tüm gücümü yumruklarımın arkasındaki kuvvete verdim.

Sendeleyerek geri çekildi, ben kapıya doğru hamle yaparken gözleri ölüm gibi karardı.

Özgürlük.

O artık bir barikat değildi. Bunu yapmıştım. Anahtarı çevirmiştim. Şimdi tek yapmam gereken eşiği geçip odama dönmekti ve her şey unutulabilirdi.

Eli bileğime dolanmadan önce üç adım atmıştım. "Seni uyarmıştım, Pimlico. Beni itmemen konusunda seni uyarmıştım."

Beni etrafında döndürdü ve göğsüne çarptı. "İttin, ittin ve ben artık dayanamıyorum."

Dudakları dudaklarıma yapıştı, ağzımı yırtarak açtı ve beni derin derin öptü. Onun kucağında kıvranırken karnım korku ve sıcaklıkla doldu.

Bu öpücük farklıydı.

Bu öpücük gerçektir.

Geçmişteki öpücükleri sahteydi. Elder, maskeli nezaketinin altında kim olduğunu ortaya çıkarmak için bu anı, benim dağınık ve gergin olduğum bir anı seçti.

Bu öpücük tam bir vahşetti.

Şiddet, biliyordum. Tehlike benim beslendiğim şeydi ve şiddet yıllardır içtiğim şeydi. Vücudum tepki verdi. Kapandı, garip bir şey olurken bile sertleşti ve boyun eğmez oldu. Elder'ın alanında uyandığımdan beri tohumdan fideye tomurcuklanan yabancılık gelişti.

Fas sokaklarında neden olduğu ıslaklık izinsiz olarak geri döndü.

İçimde iki kadının yaşamasından nefret ediyordum. İki kişilik, iki umut, hayal ve dilek.

Ağındaki erkek dili Pimlico'yu dehşete düşürdü. Onu ısırmak, ondan kaçmak istedi. Her yalamada canı acıyordu ve sonsuza dek biraz kırık kalacaktı. Asla seksten zevk alamayacaktı çünkü tümevarımı ve hayatı çözülemeyecek kadar travmatikti.

Ama bir de Tasmin vardı.

Beceriksiz erkek arkadaşlarının gece geç saatlerde dokunuşlarından zevk alan ve hâlâ zevk konusunda bakir olan bir kız. Kontrolü geri almayı sürekli öğrenen bir kız. Otoriteye titreyen ve Elder'ın öpücüğüne katlanmak yerine onu hisseden bir kız.

Bedenim önce sertleşti sonra yumuşadı. Savaşım sonra bocaladım.

Ve Elder beni öpmeyi bırakmadı. Dili benimkiyle dans etmeyi bırakmadı ve ben de onu savaşıarak mı yoksa hoş karşılayarak mı yaladığımı bilmiyordum.

Dokunuşu acıtıyordu ama artık bir yerine iki şekilde. Korku ve isteksizliğin ısırmasına aşınaydım ama onun hâkimiyetinin sıcaklığı ve ateşiyle yeniydim.

Eli enseme dolandı ve beni daha sert öptü.

Bir yanımda onun dokunuşundan kaçmak isterken, diğer yanımda onun kontrolünde kendimi güvende hissedebilmek için beni yakalamasını istiyordu.

Dudaklarım morardı. Zihnimi yıkanmış bir origami yelkenliye dönüştü.

"Siktir, Pim. Duramıyorum."

Ayaklarımı yerden keserek beni kucakladığı gibi dizlerinin üzerine çöktü. Ağzı benimkini ısırma ve ısırma hiç bırakmadı, beni tutkularını kabul etmeye zorladı.

Ve çok şey saklamıştı.

Eli bornozumu yırtıp göğsümü ortaya çıkarmak için çekerek açtığı anda nefesim kesildi. Serin hava meme ucumu yaladı. Sertleşti.

Pim çığlık attı.

Tasmin inledi.

Zihnindeki esaret kopma noktasına geldi.

Eli hassas etime kenetlendi. Kabuslar ve geri dönüşler beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Elder'ın Alrik'e dönüştüğü anın dehşeti bana gevşemem ve her şey bitene kadar içime gömülmem için yalvardı.

Ama Tasmin hislere sarıldı; başını geriye attı ve yaşamaya evet dedi.

O garip, istenmeyen erimiş arzu, dokunuşundan özüme doğru yaladı ve beni kucağına kilitledi. Hayatımda ilk kez, incinmiş olmanın verdiği öfkenin altında bir zevk sifonu hissettim.

Pim bir parça güç kaybetti; Tasmin onu kaptı.

Elder benim iç savaşıma hiç dikkat etmedi. Beni ne kadar etkilediğini, zihnimi ne kadar uyuşturduğunu ve parçaladığını bilmiyordu.

İlk defa düşünceleri benim üzerimde değildi. Beni izlemedi, beni ne kadar ileri götüreceğine karar vermedi. Kafasını tamamen şeytanlarına takmıştı.

"Tanrım, sana ihtiyacım var." Kelimeleri ağzımın içine girdi, diliyle boğazımdan aşağı itti. Dizlerinin üzerinde doğrulup havlu kumaştan kemeri çözdü ve cübbeyi genişçe açtı. Yumuşak pamuğun, kanında yaşayan deliliğe karşı hiçbir gücü yoktu.

Elbisemi bir pelerin gibi sardığı anda beni kalçalarının üzerine yerleştirdi ve kemerini karıştırdı.

Parmak eklemleri uyluk içlerimi sıyrarak cinsel organımı dürttü.

Pimlico gözyaşlarına boğuldu, yüzünü saklayarak bunun bitmesi için yalvardı.

Tasmin kaskatı kesildi, Pim'in korkusuna teslim oldu ve bir saniye fazla durakladı.

Elder'ın bedenimle ne kadar iyi oynadığına dair hayranlığımın yerini korku aldı. Artık onun çellosuydum. Omurgam onun yayı, göğüslerim de telleriydi. Aynı anda hem sevgi hem de şiddet yarattı.

Elinin tersi yine seksimi yakaladı.

İçimde bir şeyler çığlık atmak yerine erirken bile kaskatı kesildim. Ne yaptığını, ne kadar ileri gideceğini bilmiyordum ama sekste beklemek üzere eğitildiğim her şey, vücudumun kapatmayı öğrendiği her nüans, acı verici bir şekilde hassastı ve beni bıçak sırtında bir his üzerinde tutuyordu.

Dokunuşu hızlı ve öfkeli bir hal alırken göğsünden bir hırıltı yükseldi. Kabarcıklı ısı parmaklarından beni damgaladı.

Kemeri şingirdayarak düşerken karnım burkuldu. Fermuarının sesi kulaklarımı tırmaladı ve her zamanki gibi vücudum olacıklara karşı kenetlendi.

Artık Pim ve Tasmin tek bir kişi haline gelmişlerdi. Artık ayrılık yoktu. İkisi de bunu istemiyordu; ne böyle, ne bu kadar çabuk, ne de bu kadar yakın.

Ama Elder titreyen bacaklarımı fark etmedi ya da kıvranan kollarımı hissetmedi. Fark edemeyecek kadar şehvet içindeydi.

Hayır. Dur.

Eli kalçalarımın arasına girdi, iki parmağı göbeğimi buldu ve içime bastırdı.

Nefesinin altında homurdandı ve Pim'in kuruluşuna ve tepkisizliğine rağmen Tasmin ikimizi de ıslaklığın kaygan davetine mahkûm etmişti.

"Kahretsin, içine bu şekilde girebileceğimi hiç düşünmemiştim." Elder parmaklarını kıvrarak derine battı.

Dokunuşu geri çekilip klitorisimin etrafında dönerken nefes almayı bıraktım, tek yapmak istediğim kaçmakken zihnimi sabit kalmaya zorladım.

Bana dokundukça, vücudum bildiği her şeyi görmezden gelmeye ve ona teslim olmaya daha çok karar verdi. Mücadele etmek çok zordu. Umursamak çok yorucuydu.

Zihnim koşuşturan bir sirk gibiydi. Kanım zıplıyordu. Uzuvlarım beyaz atlar gibi zıplıyordu. Karnımda ağır bir şey kıvrılıyor, damarlarımda sinsi ve hızlı fısıldıyordu.

Bunu reddetmemin bir önemi yoktu. Zihinsel olarak hazır olmamam önemli değildi. Bedenim onun dokunuşunun altında çiçek açtı. Acı verici bir cezadan değil, onun yumuşak dokunuşundan zevk alıyordu. Ben gözyaşları içinde köşede sallanırken erotik mutluluk için sivilaştı.

Bana tekrar dokunduğunda inledi, parmakları kayarak içime girdi ve beni doldurdu.

Kendime rağmen ürperdim.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı.

Dudakları ağzımdan kulağıma doğru ateşi takip etti, bacakları altımda kasılırken beni kucağında daha yükseğe kaldırdı. "Kahretsin, Pim."

Beni bir kez bile halının üzerine koymamıştı. Bir kez olsun beni kucaklamayı bırakmadı. Elleri kontrolü ele almıştı ama bana dokunuşunda hâlâ bir şefkat vardı.

Parmaklarının nereden olduğundan ziyade buna odaklanmaya çalıştım. Onun parmaklarını çaldığımda attığı kahkahaları hatırlamaya çalıştım.

cüzdan ve kulağımda arzuyla yoğunlaşan ağır nefes değil.

"Bırak... lanet olsun, bırak." Parmakları yukarı kalktı.
"Benim senden zevk aldığım gibi sen de benden zevk al."

Sırtım eğildi ve QMB'deki açık artırma bloğuna adım attığımdan beri derinlerde kilitli tuttuğum bir şey yüzeye çıktı. Elder'ın elleri beni ne kadar uzun süre okşarsa, siki beni ele geçirmeye ne kadar yaklaşırsa, kilit o kadar az kırılğan hale geldi.

Çatlaklar ve yarıklar bir deprem gibi yırtıldı.

Beni bu kadar dengesiz yapmasından nefret ediyordum.

Yukarı, aşağı ve etrafta ne olduğunu nasıl da bilmiyordum. Kaçmaya çalışırken bile ona yapıştım. Ve parmakları vücudumdan kayıp beni kalçalarının üzerine kaldırmak için bedenimi kavradığında kendimi kaybettim.

Düşünmeyi bıraktım.

Uyuşukluktan katatonik hale gelirken aynı zamanda ateşlenmek üzere olan bir havai fişeğe dönüştüm. İki büyük aşırılık. Tek bir büyük olay.

"Sana çok ihtiyacım var." Beni sikinin üzerine yerleştirirken bacakları çalışıyordu. Pantolonu açtı ve başka bir şey yoktu. Kıyafetler ikimizi de engelliyordu; bedenlerimiz için bir hapisane, ben ise zihnimdeki korku tarafından hapsedilmiştim.

Kendini yumruklayarak dikleştirdi ve beni yavaşça aşağı indirdi.

Savaşamadım.

Konuşamadım.

Nefes alamıyordum.

Tek yapabildiğim kucağına atılmaktı, çünkü yılların taciziyle iyi eğitilmiş bedenim onun kalın uzunluğunu zahmetsizce karşıladı. Hiçbir engel yoktu. İnkâr yoktu. Islaklık, girişini acı verici olmaktan ziyade pürüzsüz hale getirdi.

Dişlerim omzuna kenetlendi, onun ucu benim ucumu dürttüğünde ve bağlı tuttuğum kilit her neyse patladığında olabildiğince sert ısırdım.

Vahşı bir hırıltıyla beni parçalara ayırdı, savunmalarımı parçaladı ve Tasmin yeni bulduğu güçle onun üzerinde dururken Pimlico'yu ağzı açık ve kanlar içinde bıraktı.

Elder zaferle içime girerken zihnimin savaş alanı sessizleşti.

İlkel bir tatminle homurdandı, sonra tekrar itti, beni çok, çok derinlere doldurdu. "Tanrım, Pim."

Hiç bu kadar gerilmemiştim; hiç bu kadar tamamen yutulmamıştım.

Ve sonra gözyaşları başladı. Derin, sonsuz siyah gözyaşları.

Gözyaşları hıçkırıklara, hıçkırıklar vücut titremesine dönüştü ve sonunda Elder'a seks sersemliği içinde ulaştım.

Anında sertleşti ve yüzüme bakmak için beni kendisinden uzak tuttu. Tiksinti dolu nefret yüz hatlarını kaplarken siki içimde kıpırdandı. "Ah, lanet olsun." Beni kucaklayarak kendine çekti ve sanki kâbus görmüş küçük bir kızmışım gibi başımın tepesini öptü. "Tanrım, ben ne yaptım?"

Vücudu benimkinin içinde her sarsıldığında bu rahatlığın çelişkisi ortadan kalkıyordu.

"Kahretsin, Pim, özür dilerim. Ben...Ben-ben."

Dişlerini sıkarak beni kendisinden uzaklaştırdı, bacakları beni itmek için toplandı.

Her şeyi çaldıktan sonra bir kenara atılmaya dayanamazdım. Tamamen çözülürken tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi öne atarak yutkundum ve gözyaşlarına boğuldum, uzun zamandır hissetmekten kendimi alıkoyduğum her duygunun içinde boğuldum.

Onun kollarına ihtiyacım vardı; yoksa ölecektim. Üzerinde durduğum podyumu yerle bir edip beni enkaz halinde bıraktığı için beni tutmasına ihtiyacım vardı.

Başka kimsem yoktu. Kendim bile.

Kollarını sıkıca kavradı. Dudakları tekrar kafa derime indi ve beni bir bebek gibi salladı. Çekilmeye çalışmadı ve kalınlığı, kollarının ağırlığıyla birleşince

Gözyaşlarım keder şelalelerine dönüşene kadar kalp atışlarım beni kuşattı.

Seksin felaketim olacağını hiç düşünmemiştim.

Seks uzun zamandır benim düşmanımdı, ama ben onu engelledim.

Dış

arı. Onu engelleyemedim.

Beni götürdüğü zaman

Benim isteğim dışında, bedenim davet etmişti.

Beni sallarken, mırıldanırken ve hem içten hem de dıştan sarılırken bana çözülmem için bir yer verirken zaman tüm anlamını yitirdi.

Kalçalarım onunkilerin üzerine yayılırken acıyordu. Amım onun istilasına karşı sıkıştı. O sert ve tamamen içime gömülü kalırken bile gözlerim dünyayı bulanıklaştırdı.

Alrik'in olmaktan çıktım.

Ve Elder'ın yerine geçti.

Ne düşünüyordum ki?

Kendimi nasıl böyle tamamen bırakmışım? Yıllardır sorumsuz takıntılara boyun eğmemiştim ve şimdi yapabileceğim en kötü şeyi yapmışım.

Pim bana sarıldı, sanki az önce yaptığım korkunç şeyden onu kurtarabilirmişim gibi feryat ediyordu. Onu çaldığım adamlardan daha iyi olmadığım halde hâlâ kurtarıcısı olmama izin vermesinden nefret ediyordum.

"Sorun yok." Saçlarını okşadım, vücudu her titrediğinde dişlerimi sıktım ve sikimin etrafında hissettirdiği o lezzetli duyguyu hissettim. "Özür dilerim. Kahretsin, çok üzgünüm."

Bunu daha fazla yapamazdım. Kendime olan hakimiyetim yıpranmış ve acı bir şekilde sona ermişti. Ya onu satacaktım ya da geri alıp özgürlüğüne kavuşturacaktım.

Bunu yapamam.

Ne yani, kim olduğumu biliyordu ve polisin kapımı çalmasına yetecek kadar kanıtı mı vardı? Bir kez olsun doğru şeyi yapmalıydım ve doğru şey de onun gitmesine izin vermekti.

"Pim... sorun yok."

Ona özgürlüğünü vereceğimi bilmek beni biraz sakinleştirdi. Eğer onu şimdi tekrar bir araya getirebilirim, bu geceden sonra beni bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

Sabit bir nefes alarak fısıldadım, "Otur, böylece ben de..." Ne? Çekil. Kendimi senden uzaklaştıracam. Sana tecavüz etmeyi bırak.

Böyle bir kelime karşısında irkildim.

Pim bana daha sıkı sarıldı, omuzları sanki onu bırakırsam uçup gidecekmiş gibi bükülmüştü. Omzumdaki diş izleri acıyordu, hafif bir sıvı gıdıklaması kan çektiğini ima ediyordu.

Kahretsin, eğer onu cildime vererek neden olduğum hasarın bir kısmını tersine çevirebileceği anlamına geliyorsa, memnuniyetle kabul ederdim.

Ailemin beni terk etmesine şaşmamalı.

Haklıydılar.

Bana baksana.

Ben gerçekten bir canavarım.

Ona sarılmak yaptığım en zor şeydi. Ayrılmak ve onu biraz rahat bırakmak istedim. Ama kendimi affettirmek için onu ölene kadar tutmak gerekiyorsa, öyle olsun.

Onu acele ettirmeye çalışmadım.

O ağırlarken ben de sikimi indirmek için elimden geleni yaptım ama hiçbirisi işe yaramadı. İlk başta beni ona çeken şey onun gücüydü. Şimdi ise onun gözyaşları beni kendime getirdi.

Bu bir son gibi hissettirdi. Her şeyi mahvetmişim. Ona verdiğim sözlerin bir bok ifade etmediğini kanıtlamışım ve bana suçlama ve şüpheyile bakmakta haklıydı. Bir gün onu inciteceğime inanmakta haklıydı çünkü şimdi ne halt ediyordum?

Onun isteği dışında içindeydim. Vermeye hazır olmadığı bir şeyi almışım. Kontrolü kaybetmişim. Tekrar.

Zaman ilerliyordu ama ben okşamayı ya da kucaklamayı hiç bırakmadım.

Kendimi ona zorladıktan sonra ona dokunmama izin vererek verdiği hediye beni sakat bıraktı.

Pim yavaşça geri çekildi.

Ayağa kalkmasını ve fiziksel olarak her parçamı ondan uzaklaştırmasını bekliyordum. Ancak elleri yüzümün iki yanına indi, mavi bakışları sanki kederimi ve pişmanlığımı duyuyormuş gibi yüzümü aradı.

Parmakları o kadar yumuşaktı ki çenemde gezinirken gıdıklanıyordu. Gözlerinden yaşlar döküldü, içinde korkunç bir boşluk vardı.

İçim kasıldı. "Ne oldu? Ne yapabilirim? Söyle. Neye ihtiyacın varsa yapacağım."

Dokunuşu sertleşti, beni sıkıca tuttu. Ağız konuşmak için açıldı.

Konuşmak için.

Nefes almayı bıraktım, dinlemek için kulaklarım zonkluyordu.

Sertçe yutkundu, alnı konsantrasyonla çatladı. "El-"

Kalbim patladı. Sikimin boyutu iki katına çıktı. Eğer onu yere yatırmamış olsaydım, onu öpecektim ve öpecektim.

Kullanmadığı sesini zorlayarak sözlerini bitirdi. "Yaşlı..."

Benim adım.

İlk kelimesi benim adımdı.

Sesi istediğim her şey ve daha fazlasıydı. Aksanlı, saf, kadınsı. Boşalmam gerekiyordu. O mükemmel, güzel sesiyle boşalmamı emrederse boşalacağımdan hiç şüphem yoktu.

Cevap vermek için içime çektim ama iki parmağını dudaklarıma bastırdı ve başını salladı. Öksürdü, gözleri acıya karşı gerildi.

İtaat ettim ve sessiz kaldım.

Biraz daha uzun oturdu. Amcığı sikimi öfkeli bir sıcaklıkla sardı ve ben bu mutluluğu itmek için elimden geleni yaptım. Tüm içgüdülerim derinlere inmek için feryat ederken kıpırdamadan durmanın ve itmemenin ne kadar zor olduğunu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yeni bir gözyaşı nehrini fırçalayarak nefesini tuttu. "Beni incittin-"

İsa.

Ağızımı onun sessiz olma emrinden ayırdım. "Biliyorum, lanet olsun, biliyorum. Çok üzgünüm-"

Elini dudaklarıma kenetledi. "Biliyorum." Öksürdü ve yutkundu, konuşmanın yabancılığına yavaş yavaş alışmaya başladı. "Beni incittin ama ondan önce beni kurtardın."

Burun deliklerim alevlendi ve elini çekip konuşma isteğiyle titredim.

"Beni kurtardın ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım ama... Elder..." diye fısıldadı. Gözleri benimkilere kilitlendi, taze yaşlarla yüzüyordu. "İki yıl önce neredeydin?"

Dünya, Mars ve Venüs ile çarpıştı ve kalbimi yok etmek için göğsüme doğru savruldu. Asteroitler onu takip etti ve ejderhamın korumayı asla umamayacağı bir delik kalana kadar içimi yağmaladılar.

İki yıl önce neredeydin?

Hemen anladım.

İçimin parçalandığını, kanlı et şeritlerine dönüştüğünü hissettim.

Hıçkırıkları gücünü kırdı. Vücudu sikimin üzerinde sallanıyor, bana acı çektirirken benimle sevişiyordu.

Tekrar kollarıma kıvrılırken eli ağzımdan düştü. Tatlı, kullanılmamış sesi tenimde tekrarladı: "İki yıl önce neredeydin?" Tırnakları karnımı çizdi. "Beni öldürdüğünde neredeydin?" Dişleri omzumu ısırды. "Beni sattığında neredeydin?" Eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve bana vurdu.

"Neredeydin?" Tekrar vurdu.

"Neredeydin?" Daha sert vurdu.

"Neredeydin?" Kendini bıraktı ve beni yumrukladı.

"Neredeydin?"

"Neredeydin!"

Nerede. Neredeydin.

Neredeydin?!"

Tek yapabildiğim, bedenim onunkinin içinde, soğuk ve mahvolmuş bir halde oturmaktı.

Cevapsız.

Güçsüz.

Yok edildi.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

